

Tuyệt Che Lấp Muôn Ngàn Thương Nhớ

Contents

Tuyệt Che Lấp Muôn Ngàn Thương Nhớ	2
1. Chương 1: Thân Lục Bình Trôi	2
2. Chương 2: Hồi Úc Còn Lại	4
3. Chương 3: Cuộc Đời Của Bướm Đêm	6
4. Chương 4: Mất Hết Tất Cả Nhưng Vẫn Phải Sống	8
5. Chương 5: Tôi Trưởng Thành Và Bắt Đầu Báo Thù	11
6. Chương 6: Ông Chủ Của Tôi	13
7. Chương 7: Cảm Giác Của Đêm Đầu Tiên	15
8. Chương 8: Câu Dẫn Ông Chủ	17
9. Chương 9: Gặp Lại Chủ Nợ	20
10. Chương 10: Cả Thế Giới Đều Diên Chỉ Một Minh Ta Tĩnh	22
11. Chương 11: Đôi Mắt Mang Nỗi Đau	24
12. Chương 12: Đi Thăm Bệnh	27
13. Chương 13: Lời Hứa	29
14. Chương 14: Đắm Đầu Vào Chỗ Chết	32
15. Chương 15: Giết Người Đền Mạng	35
16. Chương 16: Nô Lệ Đồng Tiền	38
17. Chương 17: Cuộc Sống Của Mèo Cưng	40
18. Chương 18: Hậu Quả Tự Gánh Lấy	42
19. Chương 19: Đứng Rời Xa Tôi	44
20. Chương 20: Bài Tốt Nghiệp	46
21. Chương 21: Tôi Hận Cô Suốt Đời	49
22. Chương 22: Trước Con Bão Sóng Yên Biển Lặng	51
23. Chương 23: Đại Ca	53
24. Chương 24: Giông Tố Khắp Nơi	55
25. Chương 25: Tôi Ghét Cả Họ Nhà Triệu	57
26. Chương 26: Thuộc Hạ Biết Sai Rồi	60
27. Chương 27: Tôi Là Triệu Phú	62
28. Chương 28: Không Phải Con Người	64
29. Chương 29: Hàn Nhiệt Song Hành	66
30. Chương 30: Trở Thành Người Tình Của Đại Ca	69
31. Chương 31: Sẽ Chẳng Có Sai Lầm Nào Tiếp Diễn	74
32. Chương 32: Một Người Phụ Nữ Thật Sự	75
33. Chương 33: Hãy Cười Trước Nám Mò Của Tôi	77
34. Chương 34: Nguyên Cùng Sa Đoạ	78
35. Chương 35: Người Độc Ác Nhất Trên Đời	80
36. Chương 36: Không Dám Chạm Vào Em	82
37. Chương 37: Ký Hận	85
38. Chương 38: Sụp Đổ	88
39. Chương 39: Ý Trời	90
40. Chương 40: Nơi Được Ở Bên Nhau	92
41. Chương 41: Ngoại Truyện	95

Tuyết Che Lấp Muôn Ngàn Thương Nhớ

Giới thiệu

Mười hai tuổi, cả hai đã từng có duyên gặp gỡ. Hành hạ nàng như nô lệ nhưng thật ra lại là dang dở.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-che-lap-muon-ngan-thuong-nho>

1. Chương 1: Thân Lục Bình Trôi

Vào năm ấy, tôi mười hai tuổi. Trong ký ức của mình, tôi chỉ nhớ xung quanh chợt như trầm lắng. Con đường tôi đi học mỗi ngày từ màu xanh biếc chợt chuyển sang vàng. Không khí dịu mát hẳn đi và có rất nhiều lá phong đỏ rực trên cành. Tôi biết, mùa thu đang đến.

Tôi mới chuyển vào một ngôi trường tiểu học mới, lần thứ ba trong năm đó. Điều này khá bình thường, bởi vì gia đình chúng tôi thường xuyên phải đi khắp nơi. Ngôi trường mới khiến tôi còn nhiều ngỡ ngàng, nhưng tôi cũng không có ý định sẽ làm quen với nó. Vì chẳng lẽ nào cũng lại sẽ chia tay và đi đến một nơi xa lạ khác mà thôi.

Tôi là Triệu Lục Bình, tên của một loài cây trôi nổi trên các dòng sông.

Cuộc sống gia đình tôi không phải khá giả gì, phải nói chính xác hơn là cực kỳ khó khăn. Tôi không có cha. Cả nhà chỉ có ba người; tôi, mẹ và đứa em trai nhỏ hơn mình ba tuổi. Để nuôi sống gia đình, mẹ tôi phải làm công việc mà người ta thường gọi là bán hàng rong, nhưng chính xác hơn bà bán thuốc phiện cho bọn con đồ. Đó không phải là một công việc lương thiện và ổn định cho lắm. Chúng tôi thường phải bỏ đi trong đêm. Thường là do trốn nợ, và một phần là do bị cảnh sát truy đuổi.

Chúng tôi thường lẩn trốn từ tỉnh này qua tỉnh khác, không có họ hàng người thân nào giúp đỡ, mà đa số chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Tôi đã quen với cuộc sống này đến nỗi không lấy gì làm bất mãn lắm. Dù sao, số phận tôi cũng tốt hơn những đứa trẻ mồ côi lang thang khác rất nhiều.

Dù đi đến đâu, mẹ cũng đều nhất quyết gửi hai chị em tôi đến trường học. Bởi vì bậc tiểu học là phổ cập giáo dục, nhà nước hoàn toàn miễn phí cho trẻ em. Thủ tục nhập học cũng vô cùng đơn giản, nhà trường không có yêu cầu khắc khe lắm về giấy tờ. Thay vì dắt theo hai đứa trẻ vướng víu đi bán, mẹ tôi đẩy hai chị em tôi vào trường. Vừa có người trông nom, vừa được ăn miễn phí bữa trưa. Đồ ăn ở trường có bánh mì và có sữa, rất đủ dinh dưỡng cho những đứa trẻ thường xuyên chịu đói như chị em tôi. Đối với một đứa như tôi, đó cũng chính là niềm vui thú lớn nhất trên đời.

Trong trường học, tôi thường ít khi có bạn. Do chuyển vào ngang nên tôi không bắt kịp nhịp điệu của những đứa trẻ cùng lớp. Bản thân tôi lại càng không thích nói chuyện với chúng, toàn chỉ là những đứa trẻ ranh hỷ mũi chưa sạch mà thôi.

Bọn chúng cũng hoàn toàn không thích làm bạn với một đứa như tôi, một đứa toát ra mùi nghèo khổ từ tận từng lỗ chân lông trên người. Có lẽ do bộ đồng phục hơi ngả vàng và nhàu nhĩ, không bao giờ được ủi mà tôi hay mặc. Hay do tôi là một đứa con gái gầy gò có nước da đen thui, mái tóc xoắn như ổ quạ, chỉ được

cột bằng một cọng dây thun lấy từ bịch bánh trán. Tôi chẳng có điểm nào khiến người ta sẽ yêu thích ngay từ cái nhìn đầu cả.

Không biết mẹ tôi có chọn làm trường không, nhưng xung quanh tôi, chỉ toàn là một lũ tự gọi mình là gia đình quý tộc. Tại sao một con quạ như tôi lại lọt vào giữa bầy công như thế này?

Năm 867 tại Việt Quốc, dưới xu hướng phong trào cách mạng nổ ra trên khắp thế giới, có rất nhiều người đi học tập từ nước ngoài về muốn làm cuộc lật đổ hoàng đế. Đó là thời kỳ mà lịch sử gọi là ‘giao thời’, nơi những giá trị cũ bị thách thức bởi những luồng tư tưởng mới. Người dân nhận ra mình đã bị áp bức quá lâu, và nay họ muốn đứng lên đòi quyền công bằng lại. ‘Tự do’ và ‘dân chủ’ là chủ đề được mọi người dân bàn tán hằng ngày.

Càng lúc nền văn hoá ngoại ban càng du nhập về nhiều. Người giàu mặc những bộ đồ đắt tiền gọi là đồ tây, đi trên những chiếc xe sang trọng gọi là xe tây. Và thuốc phiện cũng theo đó tràn vào Việt Quốc, giúp giới trẻ mau chóng tiếp cận được cái gọi là ‘hưởng thụ theo phong cách tây’. Việc cách mạng tôi không rõ lắm, đó là công việc của người lớn. Nhưng tôi nghĩ việc đồ tây tràn lan cũng không phải là tệ, ít nhất mẹ tôi cũng đang bán thuốc phiện của tây để mà kiếm sống đó thôi.

Ngôi trường tôi theo học được xây dựng theo phong cách tây. Dĩ nhiên là do các gia đình quý tộc giàu có góp tay vào rồi. Họ đang cuồng theo tây mà. Con trai cắt tóc ngắn, mặc áo sơ mi trắng, quần sọt. Con gái thì tự do hơn, áo váy mọi kiểu cách đông tây kim cổ mà họ cho rằng nhìn sẽ sang trọng nhất, thể hiện thân phận tôn quý nhất. Vì vậy bạn có thể nhìn vào ngôi trường hỗn tạp này những kiểu đồ tây, váy đầm, xen lẫn với áo dài truyền thống của Việt Quốc. Tóc ngắn xen lẫn với tóc bới trăm cài, nhìn vui mắt không kém gì một lễ hội giao lưu giữa các nền văn hoá.

Càng hỗn tạp, tôi nghĩ rằng mình càng có cơ hội ẩn mình. Thế nhưng, tôi trong trường này còn nổi bật hơn một que củi trong một bình hoa đầy màu sắc. Có lẽ do tôi toát ra mùi nghèo hèn nhiều quá chăng?

Mọi đứa học sinh trong trường tôi đi học đều có cha mẹ đưa rước. Không phải đi xe ngựa thì là đi xe hơi, nói chung người giàu không thích tùy ý phí phạm thể lực của mình. Tôi thì cực kỳ đơn giản, đi bộ tới trường. Trường tôi nằm trên một ngọn đồi phía tây thành phố rất xinh đẹp, hai bên có hàng thông cao xanh rì. Nhà tôi lại ở tít dưới khu vực hạ nguồn hướng đông thành phố, trong khu ổ chuột hỗn tạp rẻ tiền nhất Tiều Thương. Mỗi ngày, tôi đi bộ khoảng ba cây số thì tới trường, vừa để giết thời gian vừa để tập thể dục. Không phải tôi hay than van gì, mà thật sự là do cái cặp của tôi quá nặng thôi.

Cái cặp da cũ nát do mẹ tôi nhặt trong một thùng rác của nhà giàu có (do bà ấy kể vậy) nên rất chắc chắn. Tôi có thể nhét hết vào đó toàn bộ sách vở đi học trong tuần, cùng vài bộ quần áo. Do kinh nghiệm phải bỏ trốn nhiều lần trong đêm, tôi có thói quen chuẩn bị sẵn tất cả. Nếu không may bị truy lùng, ít nhất tôi cũng đã giữ gìn những thứ cần thiết và hữu ích nhất. Có một lần chạy trốn giữa mùa đông, mà trên người tôi chỉ có một bộ đồ ngủ, lần đó thật sự chật vật khôn cùng. Tôi không muốn mình gặp nạn như vậy lần nào nữa.

Một chiếc xe hơi sang trọng lướt qua tôi. Đó là chiếc hơi dài gấp đôi những chiếc thông thường khác, với một cái tượng nhỏ trước mũi xe. Chiếc xe có màu sơn đen lúc nào cũng bóng loáng như gương, những chi tiết trang trí uốn lượn cầu kỳ ánh lên màu vàng kim đắt tiền. Tôi biết chiếc xe hơi đó, đó là chiếc xe hơi chở cậu ấm Triệu Lục Bảo của gia đình giàu có nhất thành phố Tiều Thương này. Một tên nhóc mười hai tuổi, béo ục ịch và giống như những đứa khác, nó vô cùng ngu ngốc.

Họ tên chúng tôi rất giống nhau đúng không? Nhưng tôi có thể khẳng định với bạn, chúng tôi hoàn toàn không có quan hệ bà con gì, thậm chí số phận còn cực kỳ khác biệt. Người ta là ngọc lục bảo quý giá còn tôi là thứ lục bình trôi sông, khoảng cách giữa chúng tôi xa nhau như bầu trời với vực thẳm vậy.

Ấy vậy mà bầu trời và vực thẳm lại có thể học cùng một lớp, thậm chí ngồi chung một bàn. Ai bảo số nó xui, lúc tôi chuyển vào lớp thì chỉ còn đúng mỗi chỗ bên cạnh nó là còn trống. Nó đành phải chia sẻ giảng sơn của mình cho con nhỏ nghèo rách như tôi. Thầy giáo rất ái ngại chuyện này. Thầy từng hỏi nó có muốn đổi bàn với bạn khác không, nhưng nó chẳng phản ứng gì nên thầy không đề cập đến nữa.

Nó không phản đối dĩ nhiên do là tôi so với những đứa trong lớp khác nhìn vừa mắt hơn. Lục Bảo là thằng nhóc béo ục ịch, béo nhất mà tôi từng thấy từ trước đến giờ. Nó bình thường ngồi muốn chiếm hết cái bàn,

nếu ngồi chung với đứa khác chắc chắn sẽ chật chội vô cùng. Rất may là tôi gầy như cái que, rất vừa vặn có thể nhét vào chỗ bên cạnh nó được.

Thiếu gia Lục Bảo chọn ngồi ở một cái bàn kế bên cửa sổ, nhưng nó lại bắt tôi phải ngồi phía trong tường. Một bên là đồng hồ báo thức, một bên là bức tường cứng, tôi không có không gian nào để cựa mình hết. Thiếu gia thích ngồi ngắm khung cảnh bên ngoài cửa sổ sao? Vậy mà thiếu gia lại sợ nắng, nên mang tôi ra đây phơi dùm hả? Trời ơi, tôi ghét nắng nóng này.

Chẳng phải nói nhà họ Triệu giàu nhất thành phố này à, tại sao thiếu gia đi học luôn không mang theo bút? Thành nôm thường mượn viết của tôi, hay nói đúng hơn là giật viết của tôi để chép bài. Mấy cây viết đó là do tôi khó khăn ra bưu điện chòm được đó, không có nhiều mực đâu. Đôi khi viết hết mực, mà tôi chỉ còn đúng một cây, vậy là thiếu gia quăng luôn quẳng vở qua cho tôi chép. Đi học mà không chép bài thì đi học làm gì? Sao thiếu gia không nghỉ ở nhà luôn đi cho tôi rảnh nợ.

Một đứa như tôi rõ ràng là đối tượng ăn hiếp ưa thích của bọn học sinh. Tôi ma mới, bọn nó ma cũ. Tôi nghèo xơ, bọn nó thì giàu. Tôi ốm nhách còn bọn nó khỏe mạnh. Nếu không ăn hiếp tôi, thì bọn nó chỉ có thể ăn hiếp mấy con kiến mà thôi. Theo kinh nghiệm tích góp do đi học nhiều trường mách bảo, tôi đi tới đâu cuối cùng cũng sẽ trở thành đối tượng bắt nạt mà thôi. Nếu không phải vì bữa trưa miễn phí ở trường, tôi chắc chắn cũng không thêm đi học cho bọn nó ăn hiếp.

Thế nhưng thay vì bị cả trường bắt nạt, thì ở ngôi trường mới này tôi chỉ cần làm nô lệ cho thiếu gia. Tất cả những đứa trẻ khác đều sợ thiếu gia một phép, có lẽ vì thiếu gia mập hơn bọn nó chẳng. Biết tôi là nô lệ của thiếu gia nên chẳng có đứa nào dám động vào. Thiếu gia cũng không có đánh tôi hay giật tóc tôi, chỉ đưa tiền bắt tôi làm một việc là đi mua đồ ăn ỉn thôi.

Trường học rất lớn, mà căn tin lại xa lớp học. Thiếu gia béo ục ịch tự mình đi mua bánh thì có đến hết giờ ra chơi cũng chưa thấy về. Tiền thiếu gia có rất nhiều mà sức ăn cũng phàm nữa. Tôi tùy tiện mua lung tung thứ gì về thiếu gia cũng ăn, khéo léo một chút tôi còn có thể nhin lại được chút tiền thừa nữa. Kỳ thực làm nô lệ cho thiếu gia cũng thật là hạnh phúc.

Nô lệ ngoài việc chép bài, đi mua bánh còn phải phục vụ thiếu gia chơi nửa tiếng sau giờ học. Không hiểu sao buổi chiều xe đón thiếu gia luôn đi trễ nửa tiếng so với giờ lớp tan. Mà tôi cũng phải chờ đứa em trai học ở khu khác ra, vừa vặn đúng nửa tiếng. Mọi việc thật trùng hợp, nếu không phải chơi với thiếu gia thì chắc tôi cũng chỉ ngồi đợi có một mình.

Tôi vừa chọc giận khiến thiếu gia đòi đánh. Chẳng qua là chơi thua, tôi tức quá lấy đá chơi thiếu gia thôi mà. Ánh mắt hung dữ của thiếu gia khiến tôi thấy run cầm cập. Thiếu gia đuổi thì tôi chạy, béo ục ịch như vậy thì làm sao chạy lại tôi. Chạy chán tôi leo tốt lên cây phượng già ở giữa sân trường trốn. Ngồi trên nhánh cây, tôi thấy thiếu gia đứng tức giận la hét mình bên dưới gốc cây. Thiếu gia hét trùng mắt rồi lớn giọng hù dọa. Tưởng hù thì tôi sẽ ngoan ngoãn leo xuống sao? Chính vì thiếu gia đe dọa nghe ghê quá, nên tôi mới không dám leo xuống đây này.

Thấy tôi không leo xuống, thiếu gia quyết không tha. Lục Bảo lê cái thân béo ú, thân chinh leo lên cây truy bắt. Trời ơi là trời, khổ thân thành nôm! Biết mình ục ịch còn bắt chước người ta leo cây làm gì? Thiếu gia té xuống gãy tay, thầy giáo thông báo bạn Lục Bảo phải nghỉ học hết một tháng. Chỉ gãy tay thôi mà, làm gì ghê gớm đến nỗi phải nghỉ học.

Tôi chợt nhớ tới hôm đó, Lục Bảo nằm lăn lộn dưới đất, trên tay còn chảy ra máu rất nhiều. Tôi nuốt nước miếng khó khăn. Có lẽ khi thiếu gia đi học lại, tôi sẽ thật lòng xin lỗi nó.

Thế nhưng, lại chuyện gia đình lại khiến tôi không thể đi học nữa. Thật xin lỗi bạn Lục Bảo, nếu sau này có duyên gặp lại bạn, thì tôi sẽ làm nô lệ để đền bù.

2. Chương 2: Hồi Ức Còn Lại

Giữa thành phố Tiêu Thương có một dòng sông cắt ngang qua, chia thành phố thành hai nửa cũ và mới. Phần trung tâm thành phố nằm về phía tả ngạn sông, trên vùng cao nguyên thuộc chân núi Thiên Mạo sơn, phát triển rất lâu đời, dân cư đông đúc. Phần mở rộng phía hữu ngạn dòng sông, tiếp giáp bình nguyên,

trước đây vốn chỉ là khu hoang vu hẻo lánh. Nhưng kể từ khi thành phố xây dựng thêm mấy cây cầu bắc qua sông Triết Giang thì khu phía hữu ngạn liền phát triển nhanh chóng theo.

Nhà chúng tôi ở quận tám, khu ổ chuột nằm ở phía đông thành phố. Mọi người cho rằng đây là một khu vực tệ nạn, là nơi tập trung của bọn lưu manh, nhưng cư dân của nó thì lại gọi đây là ngọn đồi Thiên Đường, nơi ăn chơi vui vẻ của thiên hạ. Đồi Thiên Đường đẹp nhất lúc về đêm, khi các cửa hàng quán xá lên đèn, mở cửa. Tập trung đông nhất ở đây là quán nhậu, kỹ viện, gánh hát, sòng bạc... và nhiều phố ăn đêm tấp nập người. Tối nào cũng có rất đông người tập trung về đây vui chơi, không khí quanh năm tưng bừng như lễ hội.

Mẹ tôi bán ‘hàng rong’ ở một góc đường, nơi giao nhau giữa khu phố hoa và phố rượu. Nơi đây đông người qua lại, rất nhiều kẻ say xỉn tìm đến mua hàng, rồi qua phố hoa tìm kỹ nữ. Đêm nay tôi và em trai không ở nhà mà phải ra đường với mẹ. Nhà chúng tôi đã cạn sạch gạo, và hiện nay cũng chẳng còn đồng nào. Tôi phải ngồi chờ mẹ bán để có tiền ăn tối.

Mùa thu chỉ có thể cảm nhận chính xác vào những buổi tối như thế này. Bộ đồ rách của tôi không đủ ấm. Tôi ngồi bên lề đường đối diện với chỗ mẹ tôi bán hàng. Mẹ tôi chỉ đứng làm một cái bản hiệu, còn thực chất giỏ hàng do tôi cầm ngồi bên này. Em trai tôi ở gần đó đang leo trèo trên mấy thanh lan can dọc bên bờ kè.

Con đường chỗ tôi ngồi chạy cập theo dòng sông. Ở vùng cao nguyên như thành phố Tiêu Thương này, những dòng sông thường chảy rất xiết. Mỗi năm sông Triết Giang xói lở đất đá hai bên bờ, khiến mặt sông đã sâu xuống mấy chục mét so với đồi Thiên Đường. Con đường này có tác dụng như một bờ kè, ngăn không cho dòng sông tiếp tục ăn mòn vào trong thành phố nữa. Vì vậy mới hình thành nên quận tám một bên là ‘đồi thiên đường’, một bên là ‘vực địa ngục’ nổi tiếng. Các đôi tình nhân rất thích đưa nhau ra đây để mà thề thốt. Đây cũng là địa điểm xoá nợ của bọn cờ bạc đường cùng, nhảy xuống rồi thì chẳng còn ai đi theo để mà đòi tiền nữa.

Đã hơn nửa khuya, mà mẹ tôi chưa bán được đồng nào. Đạo này nghe nói cảnh sát đang truy quét dữ lắm, nên người mua cũng ngại hẳn. Tôi ngồi dựa vào cột đèn ngáp một cái rõ to. Em trai tôi thì cũng đã mệt mỏi, ôm cái túi hàng ngủ vật ngay trên lề đường. Nhìn chúng tôi, chẳng khác nào hai đứa ăn mày lang thang không nhà.

May mắn có hai thanh niên đi tới mua hàng. Tôi thấy mẹ cười rõ to rạng rỡ, có vẻ như hai người kia đã đồng ý chịu giá rồi. Bà rời chỗ đứng, đi về phía tôi ngồi để lấy hàng giao cho khách. Hai người thanh niên rí tai nhau nói chuyện gì đó. Phía góc kia có mấy người bán hàng rong tròng mắt nhìn họ chằm chằm, vài người đi đường quan sát mẹ tôi không chớp mắt. Là cảnh sát giả trang. Tôi nhìn vào mắt mẹ lắc đầu. Bà cũng người lại giữa đường và nhận ra không khí căng thẳng khẩn trương xung quanh. Đột nhiên bà hét lên: “Chạy đi!”

Dĩ nhiên là tôi phản ứng theo bản năng, ngay lập tức ôm túi hàng bỏ trốn, bên cạnh không quên lôi tay thằng em đang ngái ngủ chạy theo. Tôi vừa liều mạng bỏ chạy thì có mấy người bán hàng trá hình đuổi theo. Mẹ tôi lao ra ôm chân ngăn cản họ lại. Lúc tôi quay đầu nhìn, thì thấy bà bị hai ba người đè nghiêng xuống đất, thế nhưng mẹ cũng không buông ống quần của bọn họ ra. Nhờ có bà ngăn cản, chúng tôi đã có thể chạy đi một đoạn xa.

Mẹ tôi đã từng dặn, nếu có gì thì phải bảo toàn cho số hàng. Cảnh sát bắt mẹ, bắt quá chỉ giam vài ngày thì sẽ lại thả ra. Mẹ tôi chỉ bán hàng giùm người ta thôi. Nên đồng hàng này mà bị bắt, thì đám giang hồ chắc chắn sẽ không để cho gia đình chúng tôi yên. Vì vậy, ưu tiên hàng đầu của tôi là phải mang hàng bỏ trốn.

Tôi và em trai bỏ chạy cũng không nhanh bằng đám người lớn chân dài. Chúng tôi chạy khỏi đường lớn, rẽ vào những hẻm nhỏ, lợi dụng cơ thể bé tí để trốn thoát. Nhưng mà làm cách gì cũng không cắt đuôi được đám cảnh sát. Chúng tôi chạy trên bờ kè, nơi những căn nhà lá dựng tạm lán chiếm. Khoảng cách giữa một bên là vách nhà và một bên là mép bờ rất hẹp, bình thường có lẽ chỉ có đám mèo mới có thể đi qua. Nhưng chúng tôi đang bị dí chạy, tình hình rất nguy ngập.

Cảnh sát quyết tâm truy đuổi không ngừng, dù lối đi rất hẹp nhưng bọn họ cũng không bỏ cuộc. Những đôi chân sải dài càng lúc càng thu hẹp khoảng cách với chúng tôi. Chị em tôi là những con mồi yếu ớt sắp

bị dũa thú vồ lấy. Tôi hoảng sợ, tim đập thành thịch. Tuy mồ hôi đổ ra rất nhiều nhưng không hiểu sao lại có một cơn ớn lạnh chạy dọc thân thể. Siết tay lại thật chặt, tôi cảm nhận được đứa em trai của mình cũng đang run rẩy.

Chết rồi, con mồi đã bị tóm! Có một cảnh sát đã tóm được tay em tôi, anh ta nhắc hẳn người nó lên khỏi mặt đất. Nó vùng vẫy những cố gắng tuyệt vọng để thoát ra, tôi cũng quên mất bản thân mình để lao tới cứu nó. Tôi dùng chiếc túi xách đeo bên người đánh lên người anh ta, tôi cắn vào tay anh ta. Người cảnh sát la to lên, hẳn nhiên cái cắn mạnh của tôi đã làm anh ta đau rồi. Gã cảnh sát buông em trai tôi ra, còn tôi lao người ra chụp. Tôi lại quên mất lối đi dành hè này nhỏ hẹp như thế nào rồi.

Tôi thấy người cảnh sát đó mở lớn hai mắt ra nhìn mình. Anh ta đứng trên bờ kè, khoảng cách càng lúc càng nói rộng. Tôi và em trai bị ngã xuống dòng sông. Đoạn thời gian rơi xuống rất lâu, trong ký ức tôi khoảnh khắc đó giống như một bộ phim chiếu chậm vậy. Chậm chạp, từ từ cảm nhận mình đang rời xa bầu trời. Tôi vẫn còn có thể nhìn rõ gương mặt người cảnh sát hoảng hốt đó... từ xa... rất xa ...

Ầm một tiếng, cơn đau đốn trên lưng và sau đó là nước tràn vào tứ phía. Đầu mùa thu, nước từ thượng nguồn đổ về như thác đổ. Nước ầm ầm gào thét. Thậm chí tôi còn chưa kịp chìm xuống thì nước đã đẩy mạnh tôi đi. Nước tràn vào mắt, vào mũi tôi. Nước hung hãn như một đàn bò mộng cuốn phăng đi mọi thứ cản đường.

Tối mắt tối mũi, đau đốn cả người vì bị hàng ngàn con bò dẫm đạp. Bản năng sinh tồn khiến tôi cố gắng vùng vẫy, chới vẫy để ngoi lên mặt nước. Một tay tôi vẫn đang nắm lấy đứa em trai, cố kéo nó lên mặt nước như mình. Nó ở bên cạnh tôi ho sặc sụa, chúng tôi giống như đám lá khô bị vùi dập giữa dòng.

Nước sông chảy rất xiết, khung cảnh hai bên bờ vẫn trôi qua vùn vụt. Nước chồm lên, hạ xuống qua những khúc sông nhấp nhô. Tôi và em trai qua đó cũng bị nhồi lên nhồi xuống tới bờ. Không chỉ mùa đông mới lạnh, kỳ thực bị rơi xuống sông vào mùa thu cũng rất lạnh. Cái lạnh rét mướt, thấm nhanh hơn bất cứ thứ gì khác, cả người tôi bắt đầu tê dại, cả cánh tay cũng bị mất cảm giác.

Tôi không nhớ được thứ gì đã va vào mình, một vật rất to cũng đang trôi nổi trên dòng sông. Một cái thùng phi ư? Hay là một cái tủ gỗ bị ai đó vứt đi? Tôi không nhớ nổi. Một thứ gì đó cứng chắc, màu đen, và đặt biệt khi đập vào người rất đau. Tôi bất tỉnh, không hay biết gì hết và để vọt tay em trai mình. Đang đang hàng năm trời sau đó tôi vẫn nằm mơ thấy cơn ác mộng này. Tôi nhỏ bé trôi nổi trên dòng sông, bị sóng đánh, bị nhấn chìm, và bị cướp đi đứa em mà tôi yêu quý nhất. Đó chính là cơn ác mộng lớn nhất trong đời tôi.

^ _ ^

Tôi tỉnh lại vì một cơn sặc dữ dội. Những tia nắng bình minh đầu tiên đang lấp ló tận chân trời, trong bụi rậm vẫn còn nghe tiếng côn trùng kêu rả rích. Gió sông thổi qua ào ạt mang tới những cơn lạnh ghê người. Tôi đang nằm trên một bờ sỏi nhỏ, cả nửa thân người vẫn còn đang ngập chìm trong nước. Mỗi động tác nhúc nhích đều là những cố gắng hết sức. Tôi bất lực, mệt mỏi và đầu óc hoàn toàn mụ mị.

Quần áo bị ngâm ướt dính hết trên người mang lại những cảm giác rất khó chịu khi đi lại. Tôi phải đi khỏi bờ sông và tìm lấy một nơi để tránh gió, bản năng trong cơ thể tôi mách bảo như thế. Lạnh, rất lạnh. Tôi bước đi mà chẳng nhớ mình đã làm điều đó như thế nào. Tê tái và hoàn toàn chẳng có cảm giác gì. Trong lòng tôi trống rỗng và đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

Phải chạy trốn, tôi cần phải tìm một chỗ để ẩn nấp.

3. Chương 3: Cuộc Đời Của Bướm Đêm

Ở phía nam của thành phố Tiêu Thương có một khu dân cư cao cấp mới hình thành. Đa số người dân ở khu vực này đều là gia đình quý tộc, những đại gia lắm tiền, là ông chủ của một hai xí nghiệp lớn nào đó. Mỗi lần nhắc đến khu biệt thự ven sông ở quận hai, đám chị em trong tiệm điều không khỏi trầm trồ. Đêm trước, tôi được khách rước tới khu biệt thự ven sông này trong sự ngưỡng mộ lẫn ghen tức của bọn họ.

Tôi là Hồ Diệp, dĩ nhiên đó không phải là tên thật. Đám kỹ nữ chúng tôi không bao giờ dùng tên thật, mà chỉ dùng hoa danh. Những cái tên quê mùa mà cha mẹ đặt cho chúng tôi không thích hợp với cuộc sống chốn phong trần này. Những Mít, Mận, Ổi, Xoài ... không phải là những cái tên thu hút khách. Chúng tôi phải là Mẫu Đơn, Thục Quyên, Cẩm Chương ... thì mới được đàn ông yêu thích. Cái tên dù sao cũng không quan trọng lắm, tôi đã vứt bỏ cả bản thân mình từ lâu lắm rồi.

Tôi đã thất vọng vì sao một người giàu có ở biệt thự quận hai lại kiếm loại Mai Tử (kỹ nữ hạng ba) như mình. Thì ra hẳn ta chỉ là một tên bảo vệ quèn, một người được mướn về trong coi nhà cửa khi chủ nhân đi vắng. Vậy mà đêm trước còn bày đặt khoe mẽ với tôi, làm người ta mừng hụt. Xém nữa nghĩ rằng đã tìm được một đại gia làm người bảo hộ ỉn. Thôi, dù sao cuộc đời vẫn còn dài, tôi sẽ đi tìm một đại gia khác vậy.

Tôi vấn tóc lên, khoác thêm áo vào, đồng thời lay tỉnh người đàn ông đang ngủ say như chết trên giường.

-Này, mau tỉnh dậy đưa em về quán đi! Nếu sau tám giờ còn chưa về ma ma sẽ tính thêm tiền đó! Quả nhiên nhắc đến tiền là có người tỉnh ngủ lại ngay, chỉ có đám keo kiệt mới có phản ứng mạnh với tiền như thế. Anh ta cấp tốc đứng dậy, gấp gọn chăn mền, mặc vào một bộ quần áo lịch sự nhưng đã cũ mòn. Sao đêm qua tôi không nhìn kỹ nhỉ, loại quần áo tây này rõ ràng chỉ là loại rẻ tiền thôi, dù sao anh ta cũng chỉ là một tay bảo vệ không hơn không kém. Nhưng ít nhất anh ta cũng dùng chiếc xe hơi của người chủ nhà đưa tôi về.

Đã đứng bên cửa xe mà anh ta còn ráng lợi dụng hôn tôi thêm chút nữa. Chỉ trả đủ tiền thôi mà còn muốn ăn thêm sao. Thấy anh ta mê luyến như vậy, tôi dự định tặng thêm một chút khuyến mãi coi như là giữ khách. Anh ta dần hôn xuống ngực tôi, ngấu nghiến như đứa trẻ phàm ăn đòi sữa mẹ. Tôi ngửa người ra sau cười nắc nẻ. Vô tình quay đầu nhìn sang phía khác, và tôi đã thấy thứ đó dưới gầm cầu thang.

Thứ đó nhìn giống như u linh bám trụ đang ngồi trong bóng tối. Nó giống như hồn ma của một đứa trẻ đã chết trôi sông, tái mét, đờ đẫn, u ám. Rất may đang là ban ngày, nếu không tôi sẽ hét lên thật to. Tôi hít thở mạnh hơn, còn tên lợi dụng vẫn chưa hay biết gì mà vẫn say mê hôn hít. Tôi đẩy mạnh anh ta ra rồi lẳng lặng chui vào xe.

-Đưa em về! – Tôi kiên quyết kết thúc vụ làm ăn này. Anh ta hiểu thái độ kiên quyết từ chối của tôi, liền thở dài ngồi vào xe lái đi.

-Này nếu là khách quen thì có được giảm giá không? – Anh ta hỏi tôi.

-Xin lỗi giá của bồn quán đã có từ trước. Nếu muốn thương lượng thì hãy hỏi ma ma đi. – Tôi cứng nhắc trả lời, tâm trí vẫn không rời khỏi cái gầm cầu thang tối đen đó.

-Đêm qua chúng ta rất vui vẻ, em không có cảm giác gì với anh sao?

-Đối với tôi, anh chỉ như mọi khách hàng khác. Tôi không ngần ngại nói cho anh ta đáp án. Anh chàng này đã quá mộng mơ rồi, là loại trai tơ muốn học đòi người khác tìm phụ nữ ư. Xin lỗi, tôi chỉ là một kỹ nữ. Nếu khách hàng nào tôi cũng yêu, thì trái tim này đã bị xé nát thành trăm ngàn mảnh Lâu rồi.

Cuộc đối thoại của chúng tôi kết thúc. Đoạn đường từ khu biệt thự về quán Hoa Mãn Lâu chỉ duy trì một không khí trầm mặc. Tôi bước ra khỏi xe, đóng ầm cửa lại rồi một mình trở về phòng của mình. Tâm trí không ngừng suy nghĩ về đứa bé tái mét, đang trốn dưới gầm cầu thang ngoài trời của ngôi biệt thự kia.

Tôi cũng đã từng là một đứa bé gái ốm yếu suy nhược. Thôn làng của chúng tôi xảy ra nạn đói lớn, cả vỏ cây cũng bị lột sạch ra mà ăn. Thay vì ôm nhau chịu chết đói, các bậc cha mẹ bán đi những đứa con nhỏ của mình để lấy tiền đóng gạo. Thật mỉa mai khi họ chẳng có lấy một chút thương xót nào, chỉ lạnh lùng buông ra một câu “Chúng tao đã sinh ra mày, thì hãy biết ơn mà trả nợ cho chúng tao đi chứ!”

Tôi đã hoàn toàn bị gia đình vứt bỏ kể từ lúc đó. Gầy rộc vì đói, hốc hác vì đã khóc suốt đoạn đường từ dưới quê lên thành phố. Ma ma kể rằng lúc bà mua tôi, chẳng khác nào mua một con ma xó về nhà. Ốm yếu, bệnh hoạn và đôi mắt mờ mịt chẳng còn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa. Ma ma nói, đó là đôi mắt của những kẻ đã cận kề cái chết lắm rồi. Vì lòng trắc ẩn của một người, tôi đã được cứu sống. Nếu ngày đó người tôi gặp chính là bản thân mình, thì liệu tôi có thể được cứu không?

Tôi chạy lại ra đường, đón lấy một chiếc taxi đi đến khu biệt thự bờ sông. Người tài xế không nói tiếng nào, đạp ga vù đi.

^ _ ^

-Có chuyện gì vậy? – Anh ta nghiêm mặt hỏi tôi, đúng thái độ của mấy tên bảo vệ hách dịch hay làm khó người khác ngoài cổng.

-Em nghĩ là mình đã để quên cái áo lót. – Tôi mỉm cười. – Có thể nó lẫn trong đám chăn nệm mất rồi. Anh có thể cho em vào để tìm không? Không nên để cho người nào khác thấy nó, đúng không? Anh ta không trả lời, nhưng tôi thấy mặt mày anh ta đỏ lựng. Rất dễ dàng, anh cho tôi đi vào. Đi đến cầu thang dẫn vào trong nhà, tôi đứng lại.

-Mà thôi, anh vào tìm đi. Em không muốn vào đó. Rồi sau đó lỡ có mất mát gì lại nghi oan em lấy cắp mất. Em sẽ đứng đây chờ. – Tôi vẫy vẫy tay. - Nhớ đó nha, đó là một cái áo màu đỏ. Gương mặt đó lại bị tôi chọc càng trở nên đỏ hơn nữa. Anh ta đi nhanh vào nhà, đóng sầm cửa lại như thể đang chạy trốn khỏi tôi. Quả thật là một gã non tơ mà. Đêm qua chúng tôi đã cùng làm tình, vậy mà khi nói về cái áo lót vẫn có thể khiến anh ta đỏ mặt như vậy.

Tôi bước qua bên hông cầu thang, nơi mà tôi đã nhìn thấy u linh lúc trước. Nó vẫn còn ngồi đó, nhưng có vẻ càng lúc càng tái mét hơn. Tôi gọi, nó không phản ứng gì hết, đôi mắt vẫn mở to hoang mang, kinh hãi. Tôi chui vào lõi nó ra, cả thân thể đứa trẻ đó ướt sũng, lạnh như nước đá. Nó đã ngồi đây từ lúc nào, bị ngâm nước Lâu chưa? Đó rõ ràng chỉ là một đứa nhóc ăn mặc tuềnh toàng, chắc chẳng phải là cư dân của khu vực nhà giàu này. Có lẽ là một đứa trẻ bụi đời trốn vào đây tránh rét. Tôi lấy khăn choàng trên vai quần lên người nó, thân thể thật là gầy và xương xẩu. Một cơn gió thổi qua khiến tôi rùng mình. Gió mùa thu thật lạnh.

-Em về đây! Tìm được thứ đó thì coi như quà tặng anh luôn! – Tôi hét lên với người trong nhà. Tôi kéo đứa trẻ vào xe taxi, nó đi để lại những dấu chân sũng ướt ở phía sau. Theo hiệu lệnh, chiếc taxi chạy thẳng về quán Hoa Mãn Lâu. Khi anh bảo vệ chạy ra tới cổng, thì chiếc xe đã đi được một khoảng xa lắm rồi.

^ _ ^

Đứa trẻ rét mướt đó phát sốt, mê sảng, hét la hét rồi khóc lóc. Tôi để nó trong gác xép trên mái nhà, nằm ở đó sẽ không làm phiền ai hết. Các chị em tôi buổi sáng đều đang mệt mỏi ngủ vùi, bọn họ phải tranh thủ để lấy sức làm việc ban đêm nữa chứ. Đối xử với một đứa bé bị bệnh thì phải làm sao? Trước giờ tôi chỉ giỏi đối phó với đám đàn ông làm nũng thôi.

Tôi mặc cho nó một bộ quần áo khác, thay cho bộ đồ đã ướt nhẹp. Bộ đầm tây chất liệu rất tốt, thế nhưng đã cũ kỹ, mòn vẹt lắm rồi. Rõ ràng nó không phải là một thiên kim giàu có. Tôi cũng không thể nghĩ được rằng đứa bé gầy nhom, hốc hác, đen nhẻm này là con một gia đình giàu có được. Tôi ngồi được trên người nó mùi nghèo hèn, mùi của cuộc đời nhiều đau khổ giống như tôi.

Châm lấy một liều thuốc, tôi ngồi bên cửa sổ để suy nghĩ về nhiều thứ. Về con người, về cuộc đời và về thứ gọi là số phận. Tôi chưa bao giờ tự coi mình là một người bất hạnh, bởi vì tôi biết cuộc đời này còn có thể đẩy một số phận tệ hại hơn mức mà họ có thể tưởng tượng ra được. Có thể tồn tại thứ gọi là cực kỳ sung sướng, nhưng không bao giờ có đáy của sự tuyệt vọng cả. Tất cả mọi thứ trên đời này đều có thể còn trở nên tồi tệ hơn.

4. Chương 4: Mất Hết Tất Cả Nhưng Vẫn Phải Sống

Sống, đó là một nhiệm vụ đau khổ cho người bị bỏ lại. Tôi không có nhà, căn nhà trọ mà tôi từng ở mấy ngày qua đã bị cảnh sát phong tỏa. Mẹ tôi, người bán thuốc phiện bị bắt đêm hôm trước, không hiểu sao đã bị chết trong tù. Em trai tôi, đứa bé chín tuổi mà tôi đã vượt tay trên dòng sông hung hãn, biến mất không vết tích gì trên đời này. Mất hết, mất hết tất cả rồi. Thậm chí tôi không còn sức để mà khóc lóc.

Chị Hồ Diệp, người đã cứu sống tôi từ bờ sông về nhà, giáng cho tôi một bạt tay đau điếng.

-Này, chị đã cứu em một mạng đấy, từ bây giờ hãy sống mà trả nợ cho chị đi.

-... – Tôi thậm chí không nói ra hơi.

-Trả đến bao giờ hả? Trả đến khi nào chị đồng ý thì thôi.Và tôi không được chết cho đến khi nào trả hết nợ cho chị. Tôi là Bách Hợp, một bông hoa mới trong Hoa Mãn Lâu. Tôi là tỳ nữ học việc của Lan Hồ Diệp.

^ _ ^

Mẹ tôi đã bị giết, chính chị Hồ Diệp đã nói vậy. Trong khi tôi vẫn chưa khỏi hẳn sau cơn bệnh nặng, chị Hồ Diệp đã giúp tôi nghe ngóng tin tức khắp nơi. Chỉ vì hành động đó mà có cảnh sát tới chỗ của chị điều tra. Đó là gã cảnh sát thấp lùn đã truy đuổi chị em tôi trên bờ sông ngày đó. Tôi sợ hãi trốn ngoài ban công trước khi gã cảnh sát lao vào phòng chị Hồ Diệp. Gã nói cần phải được trả phí cực nhọc khi điều tra vụ án. Chị Hồ Diệp vì muốn yên chuyện nên không phản kháng. Cần phải biết bọn cảnh sát lúc ấy chính là một lũ lưu manh được phép mang súng và đeo phù hiệu. Thế cuộc xã hội lúc giao thời chính là hỗn loạn, đầy rẫy bất công.

Tôi chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, chân không mang dép đứng bên ngoài ban công trốn tránh. Trời khuya đầy gió rét. Trong phòng, tiếng kêu la kích động của hai người vang to đến tận ngoài này. Tôi sợ hãi, nước mắt không biết đã rơi đầy mặt từ lúc nào. Khủng khiếp, ấn tượng đầu tiên của tôi về thân phận một kỹ nữ chính là như vậy.

Sau khi xong việc, gã đàn ông mặc đồ bỏ đi. Ăn bánh không trả tiền có thể vui vẻ đến vậy sao? Chờ một hồi lâu nhưng tôi vẫn chưa dám bước vào phòng. Chỉ đến khi nghe chị Hồ Diệp lên tiếng.

-Bách Hợp, vào đi!Hồ Diệp nằm trên giường, làn da đỏ bừng như phát sốt. Cả người ướt đầm mồ hôi còn khuôn mặt thì đầy vẻ mệt mỏi.

-Đem cho chị một chút nước ấm. Còn nữa, mặc thêm áo khoát vào. Trời đã cuối thu rồi.Tôi nhẹ nhàng gạt đầu, nhanh nhẹn dọn dẹp căn phòng như nhiệm vụ của người tỳ nữ học việc.

Mẹ tôi liên quan đến một bí ẩn lớn lao hơn ở phía sau, một người nhà giàu đã muốn bà ấy chết. Chị Hồ Diệp cho tôi biết thêm tin tức đó, sau khi cực nhọc ‘trả phí’ cho cảnh sát. Bây giờ tôi không thể chết, ngoại việc phải trả nợ cho Hồ Diệp, tôi còn phải trả thù cho cái chết của mẹ mình.

^ _ ^

Công việc của tỳ nữ học việc chính là làm hết tất cả vặt trong Hoa Mãn Lâu. Giặt đồ, lau nhà, phụ bếp, rửa chén... ngoài ra còn phải phụ việc riêng cho đàn chị của mình. Hồ Diệp chỉ là một Mai Tử hạng ba, địa vị không cao lắm, nên là người học việc của chị, tôi tự nhiên cũng không được coi trọng.

Chữ kỹ nữ xuất phát từ ý nghĩa ‘những nữ nhân của kỹ nghệ’. Muốn làm kỹ nữ phải được trải qua rèn luyện nghiêm ngặt, đa số được huấn luyện từ nhỏ, học đủ các môn nghệ thuật: đàn, hát, múa, ngâm thơ, vẽ tranh ... cho đến cắm hoa, pha trà, tiếp khách. Đây là một công việc đầy kỹ năng nghệ thuật, gian khổ vô cùng. Có tất cả bảy cấp chính.

Thấp nhất, chính là học việc giống như tôi. Cấp sáu là Anh Hoa, bắt đầu được huấn luyện. Cấp năm là Nhạc Nhi: Sau khi hoàn thành bước đào tạo nhạc lý, có thể tinh thông một loại nhạc cụ. Cấp bốn là Vũ Cơ, tức đã trải qua huấn luyện về vũ kỹ, có khả năng biểu diễn trên sân khấu, đã có thể giúp vui trong các quán. Mai Tử học xong các kỹ năng giao tiếp, có thể tiếp khách được rồi. Cấp hai là Hoa Khôi, hoàn thiện tất cả bộ môn nghệ thuật cần thiết, trở thành một kỹ nữ hoàn hảo, có giá rất cao. Cuối cùng là cấp Thiên Thần: cấp cao nhất, danh tiếng lớn giống như những một diễn viên điện ảnh đương thời. Đây là loại rất nổi tiếng, không dễ dàng đạt được. Thiên Thần thường có các đại gia làm người bảo trợ phía sau lưng. Thân phận đã cách rất xa với các cấp kỹ nữ khác. Thậm chí trong Hoa Mãn Lâu này, cũng chưa có ai đạt được cấp Thiên Thần.

Thế nhưng thời buổi đổi thay, cuộc cách mạng văn hoá làm thay đổi các quan niệm truyền thống về nghề kỹ nữ. Một số phụ nữ mỗi chài quân cách mạng cũng tự xưng mình là kỹ nữ, làm mất đi danh tiếng nghề

thuật của nghề này. Ngày nay, kỹ nữ là từ dùng để chỉ nghề gái điếm, chỉ để thoả mãn dục vọng của đàn ông. Thân phận và địa vị của bọn họ bị chà đạp dưới đáy xã hội.

Nhưng tại những khu phố Lâu đời như đời Thiên Đường, kỹ nữ vẫn cố gắng duy trì những đặc điểm nghề truyền thống của riêng mình. Tuy nhiên cũng có vài cô gái giống như Hồ Điệp, chỉ chuyên tiếp khách để kiếm tiền chứ không mong phát triển thăng cấp gì cả. Hơn tám năm nay, cả đời Thiên Đường cũng chưa thể có thêm một Thiên Thần nào xuất hiện. Nghề kỹ nữ đã đi vào giai đoạn lụi tàn với ý nghĩa cao quý mất rồi.

^ _ ^

-Bách hợp đã mười bốn tuổi, vậy mà còn chưa vượt qua được cấp vũ cơ! – Mama than phiền với Hồ Điệp.

-Nó là một đứa chậm hiểu lắm, dùng để làm công, sai vặt thì được. – Hồ Điệp thở dài nói. Trước mặt mọi người, Hồ Điệp luôn tỏ ra chanh chua, cay nghiệt với tôi. Nhưng tôi biết, tận sâu trong lòng chị là một tấm lòng rất tốt. Chỉ có một mình Hồ Điệp mới được la mắng tôi, chỉ có chị mới được sai biểu tôi. Bất cứ ai khác, kể cả hoa khôi Cẩm Tú mà đụng đến tôi thì cũng sẽ khiến Hồ Điệp nổi điên lên cự cãi. Tôi càng học chậm chững nào, ngay tôi bị mama sai đi tiếp khách sẽ càng Lâu chững đó.

Tôi ngồi trong cánh gà, mặt trát đầy phấn son, cất cao tiếng hát cho những vũ cơ trên sân khấu múa. Đó là một bài hát cổ, một vũ điệu gọi là khúc Tầm Hoa, với những nốt dài và cao vút. Ngày xưa, nghe đồn đây là vũ điệu chỉ được biểu diễn trong hậu cung cho vua xem. Ngày nay, bất cứ ai có ít tiền, tìm đến những cửa hàng như Hoa Mãn Lâu đều có thể xem được.

Những vũ cơ xinh đẹp xúng xính trong bộ y phục của triều đại cũ, đã được cải tạo để có thể hở hang và gợi tình hết sức mình. Bọn nhạc nhi ngồi trong góc khuất, đưa đàn, đưa hát phụ hoạ cho điệu vũ hoan lạc.

“Giật mình lạc giữa coi thiên thai

Anh đi tìm em giấc mộng dài

Sâm lâm u ám trời mù mịt

Sương khói mơ màng, khắc dáng ai?

Vì yêu ta lạc khỏi thiên đường

Ký ức mất đi còn vấn vương

Quên mất mặt người nhưng anh biết

Phải đi tìm em bởi vì thương

Chỉ trong giấc mơ ta hẹn hò

Tại chốn thân quen, những con đò

Mặt em, dáng ngọc ta đều nhớ

Ký ức trong mơ, lửa trong lò

Anh phải tìm em, người anh yêu

Lang thang khắp chốn những buổi chiều

Dáng em không rõ, hương còn đó

Lại gặp trong mơ, nhớ em nhiều ...”

(Khúc Tầm Hoa – Dư Thời cư sĩ)

Vài tiếng lè nhè hát theo của bọn say rượu, mấy câu bình luận dâm đãng của bọn thô tục, tiếng cười khúc khích của những Mai Tử bị khách chọc ghẹo, đó là những âm thanh thường có ở quán Hoa Mãn Lâu này.

5. Chương 5: Tôi Trưởng Thành Và Bắt Đầu Báo Thù

Năm mười sáu tuổi, tôi đã tiếp nhận học tập để trở thành một Mai Tử. Người hướng dẫn Hồ Điệp của tôi cũng chỉ là Mai Tử. Hồ Điệp vẫn còn đang miệt mài đi tìm vị đại gia ình, thế nhưng thời gian lại không ủng hộ chị. Cho đến nay, ngoài anh bảo vệ ở quận hai, bây giờ đã lập gia đình, thì chỉ còn gã cảnh sát lùn là những khách hàng trung thành còn lại của Hồ Điệp. Tuy kỹ hạng của chị không tăng; nhưng trong quán, Hồ Điệp gần như là phó soái quản lý hết mọi chuyện thay ama đã già.

Gã cảnh sát lùn không biết từ lúc nào đã coi phòng hồ Điệp như là nhà của mình. Nhờ có sự bảo hộ của gã, quán Hoa Mãn Lâu có thể yên ổn làm ăn. Nhưng chị Hồ Điệp rất sòng phẳng, Hồ Điệp dùng thân xác của mình để trả phí bảo kê cho gã. Gã khinh thường chị, coi chị như một con điểm rẻ tiền; nhưng mỗi đêm lại chạy tới ôm chị ngủ. Có một lần khách đánh Hồ Điệp bầm cả mắt, gã cảnh sát xách súng đi tìm tên kia dạy dỗ. Trong thời buổi loạn thế, lớn nhất là tiền, thứ hai là quyền thế. Tuy gã cảnh sát không gọi là có nhiều tiền, nhưng ở đời Thiên Đường này gã coi như có quyền thế.

Tôi không thể hiểu nổi những mối quan hệ phức tạp của Hồ Điệp. Người bảo vệ kia từng cầu hôn Hồ Điệp. Chị từ chối. Người kia lấy vợ sinh con. Nhưng mỗi tháng anh ta vẫn tìm đến Hồ Điệp như một người chồng làm ăn xa nhà, đưa cho chị một số tiền để có thể ‘trang trải cuộc sống’. Gã cảnh sát thô bạo thì chưa từng tỏ ra thương yêu gì chị, nhưng họ sống với nhau như vợ chồng. Hồ Điệp không đòi hỏi gì ở gã, còn gã cũng không bắt ép hay giữ gìn chị cho riêng mình. Họ ở chung nhưng sống những cuộc đời riêng, chỉ đến khi Hồ Điệp cần thì gã mới xuất hiện giải quyết. Những người xa lạ nhưng thân thuộc nhau.

Nhờ mối quan hệ quen biết với gã cảnh sát, Hồ Điệp moi được một số tin tức. Vụ án của mẹ tôi đã bị cho chìm xuống, biến mất như hàng trăm vụ án liên quan đến những người nghèo khổ, bần cùng. Đối với xã hội, một nữ tội phạm bị giam trong nhà lao, một người đàn bà nghèo khổ chết đi thì chẳng liên quan gì đến họ. Nhưng với tôi, đó là một vết thương vẫn đang ngày ngày rướm máu trong tim tôi. Cái chết của mẹ khiến bầu trời của tôi sụp đổ, cuộc sống gia đình tan nát ngã nghiêng. Tôi chưa từng quên mối hận đối với lũ cảnh sát, mối thù với kẻ đầu sỏ. Nhiều năm âm thầm điều tra đã đưa cho tôi một cái tên, Xích Long, băng nhóm cực đạo lớn nhất miền bắc Việt Quốc.

Kẻ thù đã hiện diện, còn người báo thù vẫn chưa sẵn sàng. Tôi cần có kế hoạch và thật nhiều tiền. Với sức một đứa con gái, thì tôi có thể làm được gì nếu không có tiền?

-Muốn kiếm tiền hả? – Hồ Điệp nhướn mắt nhìn tôi. – Em đang sống ở một cái quán mà phụ nữ bán thân để kiếm tiền đó.

-Chị Hồ Điệp, xin hãy bán em với giá cao nhất. – Tôi quỳ xuống, cúi đầu dưới chân chị.

-Em còn rất trẻ và vẫn còn trong trắng. – Chị vuốt ve má tôi. – Chấn chấn chị sẽ kiếm một đại gia rất nhiều tiền chịu mua đêm đầu tiên của em.

-Em cảm ơn chị rất nhiều. Tâm trạng tôi hơi phấn khích khi bước đầu tiên trong kế hoạch của mình rục rịch chuyển động. Sau lần đầu tiên tiếp khách, tôi sẽ chính thức trở thành Mai Tử, khi đó tôi sẽ còn kiếm được nhiều tiền hơn.

^ _ ^

-Có một nhà giàu muốn tặng quà cho khách làm ăn. Nghe đồn là người ngoại quốc thích tìm hiểu văn hoá địa phương. Vì vậy họ tìm những kỹ nữ học việc còn ‘sạch sẽ’, khiến khách yên tâm. – Hồ Điệp nói, trong khi phà ra một hơi thuốc từ chiếc tẩu dài như cây trầm cài.

-Có nhiều tiền không chị? – Tôi hồi hộp nói.

-Khách chi rất sộp! Tôi cảm thấy vui mừng. Nếu Hồ Điệp nói rất nhiều tiền, thì có lẽ là rất nhiều tiền. Trên đời này, tôi còn có thể tin được ai nữa đây? Kể cả mạng sống của tôi cũng là vật sở hữu của Hồ Điệp rồi.

-Em cần phải học thêm một số chuyện nữa! Hồ Điệp đưa đôi mắt mơ màng nhìn tôi. Có lẽ chị ấy đang phê thuốc chẳng? Tôi tò mò không biết mình cần phải học thứ gì nữa, tất cả các môn học của kỹ nữ trong Hoa Mãn Lâu tôi đều đã kinh qua hết rồi.

-Tối nay em không cần làm gì hết. Đến căn phòng nhỏ dưới gầm cầu thang cho chị.

-Dạ, em biết rồi!Tim tôi đập thành thịch khi nghe Hồ Diệp dặn dò. Tôi biết căn phòng nhỏ phía dưới cầu thang từ lâu rồi. Ở trong căn phòng đó có một lỗ nhìn trộm vào hai gian phòng tiếp khách khác, là lớp học thực chiến sinh động cho bọn học việc chúng tôi. Nói cách khác, đó là một nơi để nhìn trộm kỹ nữ và khách làm tình.

Một kỹ nữ nghĩa là phải tinh thông tất cả các môn nghệ thuật dành cho nữ nhân. Kể cả là đêm đầu tiên đi nữa, tôi cũng không được thất thổ, phải tỏ ra chuyên nghiệp và làm hài lòng khách. Học tập chuyện chăn gối, thành thạo kỹ thuật trên giường là bổn phận của chúng tôi.

Nghĩ tới những chuyện sắp tới sẽ xảy ra, lòng tôi có chút hoang mang. Tôi bất chợt nhìn ra cửa sổ. Chùm hoa chàm pa vàng bị một trận gió lớn thổi qua, rơi lá tả tơi như cơn mưa tuyết đẹp. Mùa xuân đã kề bên rồi. Năm đó là một cột mốc quan trọng, mà suốt cả cuộc đời này tôi không thể nào quên được.

^ ^
—

Chiếc xe hơi lướt nhanh trên con đường quanh co vắng vẻ. Lần đầu tiên tôi đến khu biệt thự trên đồi sang trọng nhất thành phố này. Hai bên đường cây xanh rợp mát, hoa cỏ vẫn đua chen, bình nở khắp nơi. Từ trên cao nhìn xuống, cả thành phố đều thu gọn trong tầm mắt. Sông Triết Giang lững lờ trôi hiền hoà xuyên qua thành phố. Nắng lấp lánh trên mặt sông, khiến nó như một dải kim tuyến khổng lồ, tô điểm thêm sự xa hoa lộng lẫy của thành phố Tiêu Thương này.

Bây giờ tôi đã biết tại sao người giàu lại chọn riêng nhai khu đồi này để ở. Bởi vì nhìn từ trên xuống, có thể ngắm nhìn hết quang cảnh xung quanh. Mẹ tôi từng nói, con người luôn có khát vọng muốn vươn cao lên trên hết thấy. Người càng có quyền lực và tiền bạc thì khát vọng đó càng lớn. Ngọn đồi này chính là nơi thích hợp cho dã tâm vươn cao lên trên hết thấy đó.

Khác với đồi Thiên Đường đầy vẻ xa hoa ô trọc, không khí ở đây thật sự mang theo sự uy nghiêm cổ kính. Thỉnh thoảng bên đường lại xuất hiện một cánh cổng to khổng lồ của căn biệt thự nào đó. Nhìn vào những cánh cổng, tôi có thể đoán được ngôi nhà bên trong còn có thể sang trọng, rực rỡ cỡ nào. Tôi mơ màng nghĩ tới những lâu đài dành cho hoàng tử và công chúa. Những căn phòng rộng thênh thang và khu vườn đầy hoa thơm cỏ lạ. Tôi đã có lần ngủ nhờ trong công viên ở Bạch thành, ngay khu tưởng niệm dinh thự của cựu thành chủ. Tôi nghĩ những căn biệt thự ở đây cũng phải lộng lẫy đến cỡ đó là cùng.

-Đóng cửa sổ vào đi, gió sẽ làm hư tóc em mất! – Giọng Hồ Diệp cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-Dạ!Tôi rút đầu vào trong, thôi không nhìn ngắm khung cảnh xung quanh nữa. Do yêu cầu của khách, hôm nay tôi phải mặc một bộ trang phục cổ điển của triều đại cũ. Đây là bộ quần áo của Vũ Cơ dùng để trình diễn những ca khúc thời xưa. Dĩ nhiên đã được biến tấu theo kiểu Hoa Mãn Lâu. Váy áo dài chấm gót, tay áo rộng thùng thình. Bộ áo được may từ rất nhiều lớp vải the mỏng, vừa kín đáo lại vừa gợi mở. Cổ áo rộng toang, lộ hết cả bờ vai; trước ngực lộ rõ chiếc yếm đỏ thêu hoa Mẫu Đơn. Dĩ nhiên là kiểu tóc cũng cầu kỳ không kém. Nửa búi lên, nửa xoã dài cùng với trăm cài lượt dắt. Tôi cũng đã từng là Vũ Cơ nên không xa lạ với kiểu quần áo này. Nhưng cũng là lần đầu tiên tôi ăn diện thế này đi ra khỏi quán. “Có cảm giác như mình đang đi lạc khỏi thời đại!”

-Giảm bớt sự căng thẳng trên mặt em đi. Chúng ta sắp tới nơi rồi. Nhớ, phải cười, không nhiều quá, nhưng phải làm cho người khác có cảm giác một thực nữ cổ điển nghe chưa! – Hồ Diệp nhìn tôi đầy lo lắng.

-Em đã nhớ rõ rồi! – Tôi cúi đầu, lộ rõ vẻ thực nữ đã được huấn luyện. Cảm thấy vững tin hơn khi có Hồ Diệp đi kèm bên người.Chiếc xe hơi chạy chậm lại chờ cho cánh cổng bằng sắt uốn mở ra. Đây là cánh cổng to nhất, sang trọng nhất mà tôi thấy từ nay giờ. Chỗ tôi đến có lẽ mới thật sự là cung điện so với những căn biệt thự phía dưới đồi. Cửa xe bật mở, và tôi cảm giác mình đã thật sự đi lạc vào thời đại khác.

Trái với dự đoán của tôi, căn biệt thự không hề giống cung điện tí nào. Toà kiến trúc với những cây cột tròn và những đường trang trí sọc. Mái nhà hình tam giác chứ không phải mái ngói cong. Tất cả đều là vôi trắng chứ không phải sơn son thiếp vàng. Tôi chợt nhớ tới ngôi trường cuối cùng mà mình đã học. Đây gọi là kiến trúc kiểu tây, liên quan gì đến cái gì đó gọi là Victoria. Người chủ của gia đình này chắc hẳn là một người sành ngoại.

-Tiểu thư, xin mời đi lối này! - Một người đàn ông trung niên, ăn mặc trịnh trọng nhắc nhở.

-Cảm ơn quản gia! Hồ Diệp mỉm cười đáp trả, sau đó chị nắm tay tôi kéo đi. Chắc vẻ mặt của tôi lúc này ngây ngốc lắm, nên người ta mới nhắc nhở như vậy. Mới xuất hiện mà tôi đã mắc sai lầm rồi. Kỹ nữ không phải là một con bé nhà quê, không được phép tỏ ra ngốc nghếch.

Người đàn ông – quản gia dắt hai chúng tôi đi vòng vào trong khu vườn. Tôi có thể nhìn thấy nơi đây dấu hiệu của một bữa tiệc. Bề ngang treo ngang dọc, những chùm bong bóng đủ màu sắc cột hai bên đường.

Lúc còn nhỏ tôi luôn ước ao có được một quả bóng bay. Tôi muốn chạm vào vật xinh đẹp đó, để biết bằng cách nào mà nó bay được. Tôi vịn hai tay cùng với chiếc khăn thành một mớ hỗn độn, ngăn mình với tay chụp lấy một quả bóng. Ước mơ từ nhỏ của tôi chỉ cách có một tầm với. Thế nhưng tôi là một kỹ nữ. Một kỹ nữ chuyên nghiệp thì không được bất lịch sự chỉ vì một quả bóng bay.

6. Chương 6: Ông Chủ Của Tôi

Càng đến gần, tiếng ồn ào càng lớn. Chắc hẳn bọn họ đang có một bữa tiệc trong vườn. Vượt qua một cây táo đầy ắp quả chín, tôi đã có thể nhìn thấy đám người ăn mặc sang trọng của buổi tiệc rồi. Thế nhưng không hiểu sao ánh mắt tham lam của tôi lại liếc về phía cây táo trĩu quả. Thật phí phạm khi để một cái cây đầy quả chín như thế mà không hái ăn. Nếu là tôi, thì đã nhanh nhanh nhặt đầy cả túi rồi. “Chậc, tiếc quá!”

Khi tôi và Hồ Diệp đi qua giữa đám đông, những người đang ồn ào bàn tán bỗng im lặng ngoái nhìn. Hồ Diệp chỉ mặc một bộ đầm ôm sát người gợi cảm, còn tôi mới là đứa quái dị bị tất cả chú ý. Mọi người dự tiệc đều mặc đồ tây, với những màu nâu, đen, xám thanh nhã. Còn tôi lại chơi nguyên bộ xiêm y cầu kỳ đi quét đất, với màu hồng, đỏ, vàng rực rỡ trên người.

-Ông chủ, Hồ Diệp tiểu thư của Hoa Mãn Lâu đã tới! – Người quản gia dừng lại trước bốn người đàn ông đang trò chuyện rôm rả.

-Được rồi, ông lui xuống đi! – Người đàn ông mập nhất trong nhóm trả lời.

-Triệu gia, Hồ Diệp đã tới. – Hồ Diệp nở nụ cười đơn đả. – Còn cô bé này Bách Hợp.

-Bách Hợp ra mắt Triệu gia, ra mắt các ông chủ. – Tôi lịch sự cúi chào, e lệ như đúng vai diễn mà mình đang sắm.

-Các bạn, đây là các cô gái mà tôi quen biết. – Triệu gia cười to hài lòng. – Benjamin, không phải cậu lúc trước nói muốn tìm hiểu về văn hoá địa phương sao. Các cô đây là nghệ nhân và là đại diện nền văn hoá dân tộc tôi đây.Theo ánh mắt của Triệu gia, tôi liếc nhìn về phía người sẽ là ông chủ của tôi đêm nay. Hơi giật mình. Đó là một người đàn ông ngoại quốc, da trắng, tóc vàng, mắt xanh. Vì không giống dân Việt Quốc nên tôi không rõ ông ta già hay trẻ. Nhưng có mắc mớ gì, tôi đâu có quyền chọn khách.

-Ô hô, cô ăn mặc lạ quá. Rất giống mấy diễn viên gánh hát mà Triệu gia cho chúng tôi xem. – Benjamin mở lời, trước kinh ngạc sau đó rất thích thú cười to.

-Đúng vậy, đúng vậy. – Mấy người còn lại hòa theo phụ họa.

-Trong thời gian cậu công tác ở đây, Bách Hợp sẽ làm bạn của cậu, thay tôi giới thiệu về nền văn hoá dân gian nhé! – Triệu gia nhìn Benjamin vui vẻ nên rất hài lòng.

-Thật sao? Như vậy thì vinh hạnh quá! Tôi cứ sợ mình sẽ làm phiền đến Triệu gia nhiều. Tiểu thư đây nhìn rất ‘cổ kính’, chắc hẳn là người rất am hiểu văn hoá dân tộc. – Benjamin trệu trạo thứ tiếng việt không được rành rọt của mình.

-Tiểu nữ lấy làm vinh hạnh được làm bạn với ông chủ.Tôi nhún người chào thêm một lần nữa, quả nhiên khiến Benjamin thích thú cười to. Đối phó với một người nói tiếng việt còn chưa rành thì có gì khó. Chỉ đơn giản bịa ra vài thứ chuyện thì hẳn sẽ tin sái cổ ngay thôi. Sau đó cho hắn thử ném trái văn hoá, thưởng thức đặc sản nữa là hoàn thành nhiệm vụ rồi. Làm bạn gì chứ? Xong việc, rồi lấy tiền thì đường ai nấy đi thôi.

Benjamin đột nhiên nắm lấy tay tôi kéo đi.

-Tiểu thư, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi. Hành động đột ngột này khiến tôi hơi sững người, chưa từng có người nào mới quen nhau được vài giây mà lại nắm tay nhau như thế. Tôi liếc mắt nhìn Hồ Điệp. Chị ấy khẽ gật đầu. Quả nhiên chỉ có một đáp án, “Phải chiều khách!” Tôi thở dài, để mặc cho Benjamin muốn kéo đi đâu thì kéo.

^ _ ^

Đi xuyên qua một đám đông tò mò thật không phải là một hành động đơn giản tí nào. Những người khách trong bữa tiệc đa số đều là người Việt, tuy họ mặc tây phục nhưng tôi có thể chắc chắn họ là người Việt. Vậy mà họ lại tỏ ra ngạc nhiên khi thấy bộ đồ tôi mặc, họ giữ tôi lại trầm trồ xuýt xoa. Họ hỏi tôi đủ thứ câu hỏi về kiểu tóc hay những chuyện vô duyên như tôi có mặc áo lót bên dưới chiếc yếm không. Tôi đoán chắc bọn họ đều là những kẻ ngốc nghếch mất gốc. Họ chẳng hề biết chỉ mới một trăm năm trước đây tất cả mọi người đều mặc giống tôi sao. May nhờ sự kiên quyết của Benjamin mà tôi thoát được những con người thô lỗ đó. Anh ta quá háo hức nên không thể chờ đợi được nữa.

Benjamin dắt tôi đi đến bên một hồ tròn, nơi có bức tượng và đài nước chảy róc rách suốt ngày. Thoát khỏi đám đông nên tôi như trút được gánh nặng. Khung cảnh đẹp lung linh của nơi này khiến tôi ngỡ ngàng, quên hết mọi căng thẳng từ lúc tới đây đến bây giờ.

Chúng tôi cùng ngồi trên thành hồ. Benjamin cứ nhìn tôi rồi tủm tỉm cười như một đứa trẻ lần đầu thấy kẹo ngọt. Ban đầu tôi định cứ bỏ lơ mặc ‘ông chủ’ muốn nhìn gì thì nhìn. Nhưng dần dà ánh mắt đó như thiêu đốt tôi, khiến tôi cảm thấy các lúc hai gò má mình càng nóng hơn.

-Xin lỗi, tôi thất lễ quá! Bây giờ cứ nhìn cô chăm chăm. – Benjamin giật mình, sau đó anh ta áy náy xin lỗi, tuy nhiên ánh mắt cũng không rời tôi tí nào.

-Không sao! – Tôi cúi đầu, tránh đi ánh nhìn như đốt cháy đó.

-Quả thật cô ăn mặc rất giống những hình vẽ tôi đã đọc trong sách. Đó là cuốn sách mô tả triều đình cổ xưa ở Việt Quốc, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ được nhìn thấy ngoài đời như thế này. – Benjamin liên tục giải thích. – Tôi rất yêu thích nền văn hoá của các bạn. Tôi vượt qua cả một quãng đường xa xôi đến đây cũng chỉ muốn tận mắt nhìn thấy Việt quốc. Đất nước này đã quyến rũ tôi từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Đến hôm nay, ngồi bên cạnh tiểu thư quả thật như trải qua một giấc mơ vậy. Câu chuyện của anh ta thu hút tôi. Nhưng tôi phải rất chú ý lắng nghe vì anh ta phát âm nhiều chữ vẫn còn chưa chuẩn lắm. Tôi nhận ra vẻ thích thú và cuồng nhiệt trong giọng nói của người đàn ông này. Rất giống những người khách hàng say xỉn tỏ tình với các kỹ nữ ở Hoa Mãn Lâu, cuồng nhiệt và háo hức.

-Ngoài mặt của chuyến đi này là làm ăn, có nhiều chuyện tôi không tiện hỏi Triệu gia lắm, vì như vậy làm phiền ông ấy rất nhiều. Nhưng bây giờ có cô làm bạn trong thời gian ở Việt Quốc, tôi thật lấy làm mừng rỡ. Cô có thể trả lời tôi những thắc mắc về đất nước, con người ở đây được không? Tôi ngoan ngoãn gật đầu. “Triệu gia đã trả tiền cho tôi ở bên anh. Anh muốn hỏi, muốn làm gì tôi cũng được. Anh giữ tôi lại bên cạnh ngày nào thì Triệu gia sẽ trả thêm tiền ngày ấy thôi.”

-Bách Hợp cô nương, tại sao phụ nữ ở Việt Quốc lại phải cài đĩa lên đầu? Để khi ăn cơm lấy xuống cho tiện phải không? – Benjamin bắt đầu màn phỏng vấn của anh ta bằng một câu hỏi khiến tôi cười lộn ruột.

-Không phải, đây là loại khác, là trâm trang trí dùng để bới tóc. – Tôi lấy tay che miệng, nhin xuống tràng cười khiến đau cả bụng.

-Tại sao mọi người lại nhai lá cây, sau đó phun phèo trông rất dơ?

-Đó là do họ ăn trâu, một tập tục từ xa xưa. Có tác dụng bảo vệ răng rất tốt. – Tôi đoán đại nói bừa, dù sao anh ta cũng có biết gì đâu mà phản bác.

-Vậy cô có ăn không?

-Tôi không có ăn trâu.

-May quá. Tôi sợ nhìn thấy cảnh đó.

...Chiều hôm đó, tôi không biết đã trả lời anh ta biết bao nhiêu câu hỏi. Có những câu hỏi rất ngây ngô nhưng cũng có câu hỏi khiến tôi bí tịt. Vậy cũng không sao, vì tôi đã tùy tiện ứng biến, nói đại một lý do

nào đó để trả lời anh ta. Tôi chỉ biết là mình rất mệt mỗi khi đối phó với ‘ông chủ’ này. Chỉ đến khi trời sụp tối anh ta mới buông tha tôi khỏi mớ câu hỏi bất tận của mình. Đến lúc đó tôi cảm thấy cổ họng mình khô rát, môi nứt nẻ như vừa đi băng qua sa mạc. Tuy nhiên, dù có khó khăn cỡ nào, nụ cười nhẹ nhàng luôn không rời khỏi môi tôi. Bởi vì tôi là Mai Tử, một kỹ nữ chuyên nghiệp.

7. Chương 7: Cảm Giác Của Đêm Đầu Tiên

Tôi và chị Hồ Diệp được giữ lại biệt thự của Triệu gia. Để phục vụ đoàn khách cho tốt, chúng tôi sẽ cùng khách ăn ngủ không rời. Hồ Diệp đã thì thầm vào tai tôi rằng thu nhập vụ này rất khá, chỉ một tuần lễ mà kiếm được tận hai ngàn đồng. Nghe đến số tiền đó thì tôi rất phấn chấn, bây giờ thì tôi đã sẵn sàng để cho ông chủ muốn làm gì thì làm rồi.

Chúng tôi cùng nhau ăn tối trong một căn phòng rất lớn, đèn đuốc sáng trưng và rất nhiều người phục vụ. Lần đầu tiên tôi nằm trải cảm giác ăn ở nhà giàu là như thế nào. Dù đã được học tập rất nhiều lễ nghi ở Hoa Mãn Lâu, nhưng ăn một bữa tối kiểu tây vẫn khiến tôi lạ lẫm và bối rối. Không có chén đĩa mà có rất nhiều muỗng dĩa chẳng biết để làm gì. Đường như mỗi thứ đều dành riêng ột món ăn khác nhau. Nhà giàu rõ bày vẽ, tại sao cứ phải phức tạp mọi thứ lên như thế.

Không khí của bữa ăn khá vui vẻ vì có sự xuất hiện của hai cô gái. Ngoại trừ một chỗ trống của công tử con Triệu gia, thì những vị trí còn lại đều đã đầy người. Triệu phu nhân đã mất, các vị khách cũng không ai mang theo phu nhân. Tất cả khách ăn tối đều là đàn ông thuộc hai bên công ty. Không có chúng tôi khuấy động bầu không khí, đám đàn ông ở chung một chỗ chẳng phải kỳ dị lắm sao.

Tôi nhìn Triệu gia mập mạp cùng bộ ria mép đã lốm đốm bạc, đoán rằng con ông ta cũng là một gã mập với cái bụng thùng phỉ giống cha mình. Tất cả những người giàu có mà tôi gặp đều rất mập giống như Triệu gia. Ôm yếu là biểu hiện của người nghèo, đã là người giàu thì phải mập. Có lẽ mấy người khách ngoại quốc là ngoại lệ. Họ giàu có nhưng không mập, chỉ có một vấn đề là họ quá cao và to mà thôi. Tôi rút ra một kết luận, là người càng nhiều tiền thì sẽ càng to ra. Biểu hiện đầu tiên là rất mập, có lẽ giai đoạn kế tiếp sẽ là cao lên, giống như những người ngoại quốc này vậy.

Bữa tối rất nhiều món ăn, nhưng lại không có cơm. Sau khi đứng lên khỏi bàn ăn, bụng tôi vẫn còn sôi âm ỉm. Mỗi bữa nếu như không có năm chén cơm đầy thì tôi không chịu nổi. Ma ma từng mắng chị Hồ Diệp vì mang về một đĩa bao tử lũng như tôi. Dù đã cố ăn ít đi, nhưng không đủ năm chén cơm thì tay chân tôi bủn rủn hết. Chẳng hiểu số cơm đó đã chạy đi đâu hết, cho đến bây giờ tôi vẫn thuộc hàng rất gầy. Mặc dù không gầy như lúc nhỏ nhưng vẫn là đứa gầy nhất Hoa Mãn Lâu. Tôi cố gắng uống thêm nhiều nước một chút, hòng kềm hãm cái bụng vô trật tự của mình.

Tiết mục sau khi ăn tối sẽ là dạo mát, tôi lại bị Benjamin tra tấn bằng hàng tá câu hỏi trên trời dưới đất. Xem ra anh ta đã ngưỡng mộ đất nước Việt Quốc này khá lâu. Sự hiểu biết và nghiên cứu của Benjamin đối với đất nước tôi không phải ít. Vì vậy số lượng câu hỏi anh ta đặt ra cũng nhiều không kể xiết, phạm vi lại rộng, đông tây kim cổ gì cũng có. Đối với một đứa chưa học hết trung học như tôi thì có những câu hỏi tôi cũng mù mờ vô cùng. Nhưng nhờ giỏi ứng phó, nên coi như tôi an toàn qua ải.

Trời tối khuya, Benjamin đưa tôi trở về phòng. Tim tôi đập thình thịch khi nghĩ đến chuyện mà người ta bỏ tiền ra mời mình đến đây. Chị Hồ Diệp đã dạy tôi rất nhiều thứ. Từ trong căn phòng nhỏ dưới cầu thang, tôi cũng đã được thị phạm các cặp khác biểu diễn nhiều lần. Nhưng dù sao lần đầu tự mình thân chinh thì vẫn cảm thấy hồi hộp. Hồ Diệp từng nói lần đầu tiên sẽ có chút đau đớn, nhưng những lần sau sẽ không như vậy nữa. Tôi không sợ đau đớn nhưng lại sợ nhiều thứ mơ hồ không rõ ràng khác. Con đường trở về phòng dường như ngắn đến kỳ lạ.

Đoạn hành lang vắng ngắt không còn ai đi qua lại. Dãy cửa kính một bên nhìn ra khu vườn ngoài trời với ánh trăng đang lên. Ánh sáng quỳnh diễm mờ ám không đủ sáng, mà lơ mờ trầm đục. Tôi cảm thấy căng thẳng, sợ hãi tột độ. Ban đêm trời không lạnh lắm nhưng mồ hôi vẫn đổ ra đầy tay. Tôi vội vàng chùi bàn tay vào áo và mỉm cười thật mơ hồ khi Benjamin liếc nhìn mình.

Đến trước cửa phòng, đột nhiên anh ta nắm lấy tay tôi lần nữa. Tôi sững người, sau đó mới bắt đầu hiểu anh ta sẽ làm gì mình. Tôi nhắm mắt, chờ đợi cái xô đẩy thô bạo giống như những vị khách say rượu mà

mình từng thấy ở Hoa Mãn Lâu. Cảm nhận một cái vuốt nhẹ trên bờ má, một cái hôn nhẹ lên trán. Tôi mở mắt ra nhìn người đàn ông đứng trước mặt. Benjamin mỉm cười trong trẻo.

-Chúc ngủ ngon!

-Chúc ngủ ngon! – Tôi máy móc lặp lại. Sau đó anh to quay lưng bỏ đi trong sự kinh hoàng tốt độ của tôi. ‘Ông chủ’ của tôi bỏ đi mà không làm gì hết. Còn tiền công hôm nay của tôi thì sao, còn nhiệm vụ ban đêm của tôi thì sao? Tôi đứng chết lặng tại chỗ một hồi lâu trước khi tỉnh ra. Thở phào nhẹ nhõm. Mặt trăng kia lên cao dường như đã sáng hơn lúc này.

Tôi mở cửa, đi vào căn phòng dành ỉnh. Quá xa hoa ột đứa nghèo khổ. Tôi muốn có thật nhiều tiền, muốn có bữa ăn ngon và ngủ trong một căn phòng đẹp như thế này. Có đủ tiền, tôi sẽ thực hiện kế hoạch báo thù của mình. Và việc tiếp theo sau đó chính là ăn một bữa thật no nê, ngủ thật đầy. Nhắc tới ăn, bụng tôi lại kêu réo ầm ĩ. Có lẽ đi ngủ sẽ cảm thấy bớt đói hơn. Tôi nằm vật ra giường, hạnh phúc theo đuổi giấc mộng đẹp của mình. “Chén cơm thứ sáu, chén cơm thứ bảy, chệp ... chệp ...” Tôi mơ màng đếm trong mơ.

^ _ ^

Nói là đi làm ăn, nhưng trong đám khách chỉ có mình Benjamin là không phải làm việc. So với mấy gã đầu hói, mặt đầy nếp nhăn kia thì Benjamin có vẻ trẻ hơn. So với tiêu chuẩn người Việt thì có lẽ anh ta chừng ba mươi mấy tuổi. Khá là trẻ để làm sếp của một công ty lớn.

-Bách Hợp tiểu thư, cô đang suy nghĩ gì? – Benjamin chợt quay qua hỏi. Chúng tôi đang cùng nhau dạo bước trong bảo tàng lịch sử Tiêu Thương.

-Tôi chỉ đang nghĩ đến khi những tạo tác này, khi chúng ra đời thì thành phố lúc đó như thế nào nhỉ? Tất cả đều đã có lịch sử cả ngàn năm rồi. – Tôi vội vàng đánh lạc hướng chú ý của anh ta sang thứ khác.

-Tôi cũng vậy, thật muốn biết lúc đó như thế nào. – Benjamin gật đầu đồng tình. – Một ngàn năm trước, là thời kỳ loạn lạc, chiến tranh viết trong ‘Lập quốc ký’ đúng không?

-Gần đúng, năm ngoái mới là kỷ niệm 870 năm, ngày bức tường sụp đổ.

-Bức tường sụp đổ là sao, sự kiện đó có ý nghĩa gì? – Anh chàng ngoại quốc mở mắt to nhìn tôi chờ đợi.

-Tiêu Thương trước đây là một toà thành rất nhỏ. Khi chiến tranh xảy ra, vị phiên vương lúc đó, người sau này thống nhất Việt Quốc, đã giết sập những bức tường của Tiêu Thương. Thế là thành phố không còn bị gò bó nữa, phát triển và mở rộng liên tục. Như anh thấy đó, đến bây giờ thành phố đã rộng đến biết bao nhiêu. Thời đó, một toà thành mà không có tường bao thì rất là kỳ lạ. Nhưng thành phố này nhờ sự kỳ lạ đó mà vẫn tồn tại gần cả ngàn năm cho đến bây giờ.

-Wao, hiểu biết của cô thật sâu rộng. – Benjamin vỗ tay tán phục. Tôi mỉm cười khiêm tốn trước sự ca ngợi của anh ta. Mấy chuyện này giờ tôi kể có gì khó đâu, toàn bộ đều được ghi trên bia di tích đặt bên ngoài viện bảo tàng.

-Con gái Việt ai cũng thông minh, xinh đẹp và trẻ trung. Bách Hợp, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?

-Mười tám. – Tôi trả lời theo lời Hồ Điệp đã dặn. Tuy mười sáu tuổi làm kỹ nữ ở Việt quốc là rất bình thường, nhưng người nước ngoài hình như không quan niệm như vậy. Đối với họ, mười sáu tuổi chỉ là con nít. Họ chỉ chơi với những cô gái đã trên mười tám tuổi thôi.

-Wao, còn trẻ hơn tôi nghĩ nữa. Cô ít tuổi như vậy mà đã là nghệ nhân trong nghề rồi. Benjamin ngạc nhiên. Anh cứ tin vào lời mà Triệu gia đã giới thiệu rằng tôi là nghệ nhân trong nghề. Kỹ nữ dịch ra theo ngôn ngữ của anh là những cô gái nghệ thuật, còn cấp Mai Tử thì đã xếp vào hàng nghệ nhân rồi. Nếu tôi nói tôi mười sáu tuổi thì anh ta còn ngạc nhiên đến cỡ nào nữa nhỉ?

-Có là nghệ nhân gì to tát đâu. Tiểu nữ thấy như ông chủ, làm giám đốc của một công ty mới thật là giỏi. Tiểu nữ luôn ngưỡng mộ những người đàn ông chín chắn như ông chủ. – Tôi nũng nịu. Dùng kỹ thuật câu dẫn anh ta. Hơi cúi gằm mặt xuống, ngược nhìn lên để đôi mắt to hơn, long lanh hơn.

-Hê hê ... Cô ca ngợi làm tôi thấy ngại quá. Cơ nghiệp này là do tôi bị ép phải thừa kế thôi. Ước mơ của tôi là được đi du lịch khắp nơi, khám phá những nền văn hoá mới. Tôi mới hai mươi bốn, cũng chưa thể gọi

là chín chắn gì. Lần này thì đến lượt tôi ngạc nhiên. Hai mươi bốn, vậy mà sao nhìn già thế? Thôi bỏ đi, chắc là do người nước ngoài ai cũng thế. Nhiệm vụ của tôi cũng không phải là điều tra thân thế của anh ta. Phải mau chóng kéo ‘ông chủ’ này lên giường rồi nhận phần tiền thưởng của mình thôi.

-Vậy em có thể gọi bằng anh được không? Em thấy gọi mãi bằng ông chủ khiến chúng ta xa lạ quá. – Đòn tấn công kế tiếp được tung ra.

-Cô ... à em có thể gọi như vậy. Từ đầu anh đã thấy gọi như vậy hơi xa lạ, nhưng anh không rõ ở đây xưng hô như thế nào mới đúng. Tiếng Việt rắc rối và phức tạp quá. Chỉ là hai người nói chuyện với nhau mà có rất nhiều cách xưng hô.

-Ôi! Bách Hợp hạnh phúc quá. Em thấy chúng mình ngày càng gần gũi nhau hơn rồi.

-Đúng vậy, vì em là người bạn duy nhất của anh ở đất nước này mà. Cứ như vậy, tôi liên tục dùng các chiêu thức tấn công đã được học. Dùng hết tất cả các từ gợi ý, nhưng anh ta vẫn vô tư tránh né. Sự khác biệt giữa các nền văn hoá thật khủng khiếp quá. Với tốc độ ‘tình bạn’ như hiện giờ, thì kết thúc chuyến công tác chắc tôi vẫn chưa kéo được anh ta lên giường mất. Nếu tôi không đưa được cho anh ta ‘đêm đầu tiên’, vậy thì phần tiền của tôi trong phi vụ này chắc chỉ còn mấy đồng bạc lẻ.

Tối hôm đó Triệu gia lại mở hội tại nhà. Xem ra Benjamin đối với ông ta là một đối tác vô cùng quan trọng, không từ mọi phương pháp giúp anh ta vui chơi. Thấy tôi chưa đắc thủ nên chị Hồ Diệp giúp tôi một tay, đêm hôm đó tôi có một tiết mục biểu diễn giúp vui cho lễ hội.

8. Chương 8: Câu Dẫn Ông Chủ

Benjamin rất mê các tiết mục văn hoá cổ điển Việt Quốc, chính vì vậy tôi chọn một tác phẩm ca múa theo một tác phẩm cổ xưa.

Sảnh lớn trong dinh cơ của Triệu gia được trang trí lại cho giống một sân khấu. Cả dàn nhạc và đám Vũ Cơ minh hoạ cũng được Hồ Diệp vận đến rồi. Phen này không thành công, thì tôi sao dám nhìn mặt chị nữa.

Khách khứa đã tụ tập đầy đủ trước sân nhà. Họ vui vẻ nói cười, nhấp nháp rượu trong bầu không khí lung linh rực rỡ ánh đèn. Đêm đã khuya và tiết mục đỉnh của lễ hội cũng phải bắt đầu. Tôi hít thở thật sâu, chậm chậm bước ra giữa sân khấu. Tất cả các ánh nhìn đều tập trung vào tôi, những ngọn đèn pha cũng lia hết về phía tôi. Mọi người chột im bật, chờ đợi lắng nghe những gì sắp diễn ra.

“...Ngọc Hồ có đám chay tăng,

Nức nỏ cảnh Phật, từng bừng hội Xuân.

Thưởng xuân sinh cũng dạo chơi,

Thơ lưng lưng túi, rượu vơi vơi bầu.

Mảng xem cây phạm thú màu,

Vàng kim ô đã gác đầu non tề.

Tiệc thôi ai nấy cùng về,

Gió chiều lay bóng hoa lê la đà.

Bên cầu đàn lũ năm ba,

Thần tiên trước mắt ai là kẻ hay !

Sinh vừa tựa liễu nương cây,

Lá hồng đâu đã thổi bay lại gần.

Mắt xem mới tỏ dần dần,

Mấy dòng chữ viết ba vần bốn câu.

Trông qua lặng ngắt giờ Lâu,

Ấy ai thả lá doanh câu ghẹo người.

Vừa toan họa lại mấy lời,

Gió hương đâu đã bay hơi nồng nàn...”(trích ‘Bích câu kỳ ngộ’ – Khuyết danh)

Đó là một điển tích cổ rất nổi tiếng ở Việt quốc. Ban đầu chỉ là một bài thơ khuyết danh, sau đó được viết thêm nhạc, thêm vũ kỹ, và cuối cùng trở thành một vở diễn hoàn chỉnh kể về một chuyện tình. Lần này tôi biểu diễn là một trích đoạn trong vở diễn đó, đoạn hai nhân vật chính gặp nhau trong hội mùa xuân.

Tiếng nhạc réo rắc vui tươi, thế nhưng mỗi động tác múa đều rất chậm và công phu vô cùng. Tôi đã cố gắng chọn một trích đoạn khó nhất, nhưng động tác đẹp nhất cho buổi diễn này. Mùa xuân và chuyện tình trai gái là những chủ đề khó có thể tách rời.

Gương mặt trang điểm rực rỡ, y phục lộng lẫy, kỹ thuật điêu luyện ... Tôi không tin kể si mê văn hoá Việt Quốc, Benjamin lại không động lòng vì tiết mục này.

“... Thấy người trước cửa tam quan,

Theo sau ba bảy con hoàn nhớn nhơ.

Lạ lòng con mắt người thơ,

Hoa còn phong nhụy, trăng vừa tròn gương.

Rành rành xuyên ngọc thoa vàng,

Quần hồng tha thướt, y trang lượt là.

Mĩa chiều nét ngọc làn hoa,

Cá chìm dưới nước, nhận sa lưng trời.

Gần xem vẻ mặt thêm tươi,

Mùi hương thoang thoảng thơm vơi ít nhiều.

Làn thu lóng lánh đưa theo,

Não người nhần chút lông nheo cũng tình.

Vốn mang cái bệnh Trương sinh,

Gặp người nghiêng nước nghiêng thành biết sao?

Đưa tình một nét sóng đào,

Dẫu lòng sắt đá cũng xiêu, lọ người.

Nhân duyên ví chẳng tự trời,

Từ lang chưa dễ lạc vời non tiên...”(Trích ‘Bích câu kỳ ngộ’ – Khuyết danh)

Tuy ánh đèn chiếu sáng rất chói mắt, nhưng tôi vẫn quan sát rất rõ mục tiêu của mình. Benjamin quả nhiên đang há hốc miệng mồm nhìn tôi ca múa. Anh ta lúc này cũng không khác nhân vật Tú Uyên trong tích đoạn, lần đầu gặp được mỹ nhân.

Tôi hát lên, chân anh ta nhịp theo điệu nhạc. Tôi di chuyển, ánh mắt anh ta cũng bám theo không rời. Tiết mục kết thúc, anh ta là người đầu tiên vỗ tay giòn dã nhất. Tôi bước xuống khỏi ‘sân khấu’, tiếp cận anh ta. Dư âm của vở diễn dường như vẫn còn đọng lại. Benjamin ngây ngất trong không khí mùa xuân thần tiên của câu chuyện.

Buổi tối hôm đó, tôi bên cạnh Benjamin không rời. Có rất nhiều khách khứa anh ta phải gặp, có rất nhiều chuyện mà bọn họ cần phải nói. Thế nhưng bàn tay của anh ta chưa hề rời khỏi thắt lưng của tôi.

Hồ Điệp nháy mắt với tôi một cái, tôi lên giờ tay đưa dấu hiệu chiến thắng đáp lại. Đêm đầu tiên của tôi sắp đến rồi, tiền của tôi sắp vào túi rồi.

Đáng tiếc, ông trời không giúp tôi. Tối hôm đó, tiệc vui linh đình, Benjamin uống rượu quá chén, say đến ngất ngư. Khi dìu được anh ta về đến phòng ngủ, Benjamin lăn đùng trên giường say sưa ngủ vùi. Chẳng lẽ tôi lấy nước tắm cho anh ta tỉnh dậy để ‘làm việc’.

Đột nhiên, một ý nghĩ khôn ngoan xuất hiện trong đầu. Tôi lột hết đồ của anh ta, kể cả quần áo của mình, quẳng lung tung trong phòng. Sau đó tôi kéo chăn tận cằm rồi yên tâm đi ngủ. Chỉ nhiều đó là đủ ‘vu oan’ cho người ta rồi. Không phải chịu thiệt mà vẫn có thu nhập, chưa bao giờ có món tiền nào dễ kiếm hơn từ bọn đàn ông say rượu. Giấc ngủ đến với tôi rất dễ dàng, vì tôi luôn mơ tưởng đến khung cảnh ngạc nhiên sáng hôm sau.

^ _ ^

Sáng hôm sau tôi thức dậy, thất vọng tràn trề. Người nằm bên kia giường đã biến đâu mất tiêu mất tích. Cả quần áo của anh ta, bị tôi vất dưới đất, cũng biến mất theo. Quả nhiên đúng kiểu những người nhát gan, vô trách nhiệm nhất. Nhưng không sao, người trả tiền cho tôi là Triệu gia không biến mất là được. Hơi hụt hẫng vì không nghe anh ta la hoảng vào buổi sáng sớm, khi phát hiện mình không mảnh vải che thân nằm trên giường.

Tôi nhìn vào đồng hồ, mười giờ sáng, mà có lẽ hơi trễ để gọi là buổi sáng rồi. Tôi uể oải vươn vai, co duỗi cả thân mình cứng đơ. Buổi diễn tối hôm qua khiến toàn bộ cơ thể tôi nhức mỏi, cơ bắp căng cứng. Quả thật vũ điệu đó không dễ biểu diễn mà. Tôi nhớ lại, đến tận bốn giờ sáng mình mới được chợp mắt ngủ, vì vậy tôi dậy trễ cũng là chuyện bình thường.

Đến buổi ăn trưa, thì tôi mới ra khỏi phòng. Hồ Điệp đã ngồi sẵn ở bàn ăn chờ đợi. Tôi ngó quanh, ngoài hai chúng tôi thì không còn ai khác nữa. Mấy người đàn ông đi đâu hết cả rồi nhỉ? Tuy nhiên, chúng tôi dù sao cũng là khách của Triệu gia, vì vậy đám đầu bếp cũng không bỏ đói chúng tôi được.

-Sao? Thành công chứ? – Hồ Điệp háo hức hỏi. Tôi biết chị hỏi không phải vì tò mò mà là thật lòng quan tâm tôi.

-Em không biết có nên gọi là thành công không nữa ...Rồi tôi bắt đầu nhỏ giọng kể cho chị về việc tối hôm qua. Hồ Điệp hơi cau mày khi nghe đến đoạn Benjamin say sưa bất tỉnh. Kết thúc câu chuyện, chị thở phào.

-Em làm như vậy đúng lắm. Chẳng biết anh ta có phải là loại tôn sùng tình một đêm không? Có lẽ nên chuẩn bị thêm vài Mai Tử, phòng hờ đêm nay anh ta đòi đổi người. – Hồ Điệp vỗ vỗ nhẹ vào tay tôi. – Em yên tâm, cứ xem như đêm qua là lần đầu tiên của em đi, chị sẽ đòi Triệu gia đầy đủ tiền. Nghe Hồ Điệp nói vậy, tôi cũng hơi yên tâm một chút. Tôi ngó quanh quất.

-Mấy người khác đâu hết rồi?

-Chị cũng không rõ, sáng nay nghe nói bên công xưởng có chuyện gì đó, bọn họ toàn bộ kéo nhau đi hết rồi.

-Vậy tối nay thì sao? – Tôi lo lắng.

-Việc gì tới thì cũng phải tới thôi. Đẳng nào thì món tiền đó chúng ta chắc chắn sẽ lấy, ai làm ‘ông chủ’ cũng được hết. Hồ Điệp nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng tôi lại không nghĩ được như vậy. Lần đầu tiên thoát nạn, nhưng tôi không tin kỳ tích như vậy sẽ lặp lại thêm lần nữa. Nghĩ tới mấy ông già đầu hói, bụng phệ kia là tôi hơi nhợn nhợn trong cổ họng rồi. Tôi tự cốc đầu mình một cái. Mới có hai ngày sống ở nhà giàu, sung sướng quá nên tôi quên mất thân phận của mình rồi sao? Tôi là một kỹ nữ, và kỹ nữ chuyên nghiệp thì không có quyền chê bai, dù khách là bất cứ ai.

“Nhưng, mấy lão già kia thì ...” tôi lại tiếp tục ăn không vô được nữa

9. Chương 9: Gặp Lại Chủ Nợ

Buổi ăn tối có đầy đủ các thành viên như đêm trước đó. Tuy nhiên, tôi có thể cảm nhận sự thay đổi thái độ của những người tham dự. Triệu gia béo ục ịch nhả tít trán đầm chiêu, các vị khách của ông ta thì trên mặt tỏ vẻ không hài lòng rõ rệt. Chắc chắn công việc làm ăn, hợp tác của bọn họ gặp vấn đề gì rồi. Không ai nói với nhau tiếng nào, kể cả Hồ Diệp và tôi cũng cảm thấy không cách nào mở miệng được.

Bejamin không thèm liếc nhìn tôi cái nào, có lẽ cảm thấy một món đồ đã xài rồi không xứng để anh ta để ý đến. Đó là cảm xúc cá nhân của anh ta, tôi mới là người không thèm để ý. Không phải chú tâm để cố gắng làm hài lòng khách, tôi có thời gian suy nghĩ vãn vỡ hơn. Nghĩ về đêm hôm trước đó, nghĩ về Benjamin bị tôi lột hết quần áo ... một luồng khí nóng bỗng bốc lên đầu, khiến tôi như một cái ấm nước bị sôi quá lửa. Tôi lấy hai tay vỗ nhẹ mặt mình, cảm thấy hai gò má nóng bừng. Đối với tôi, những người ngoại quốc đã không còn ‘ai cũng giống nhau’ nữa. Benjamin đặc biệt hơn cả, dĩ nhiên là ngoại hình của anh ta vượt trội hơn mấy lão già kia là cái chắc. Ôi, tôi cũng không biết mình đang nghĩ gì đây.

Trong bữa ăn mọi người có dùng thêm một chút rượu, có lẽ điều này khiến tâm trạng họ thoải mái hơn chẳng. Sau bữa ăn họ đi vào phòng hút thuốc, và bắt đầu trò chuyện rôm rả trở lại. Phòng hút thuốc là giới hạn của cánh đàn ông, phụ nữ chúng tôi không được phép bước vào đó. Hồ Diệp đã tách ra đi riêng với một vị khách trong nhóm, chị ấy lại kiếm thêm được một mớ tiền rồi. Tôi liếc nhìn Benjamin lần cuối, anh ta vẫn không thèm nhìn vào mặt tôi. Tôi nhún người, chào từ biệt những người khác để lui đi nghỉ ngơi. Có lẽ đúng như Hồ Diệp dự đoán, công việc của tôi đã kết thúc vào tối hôm trước rồi.

Trời còn sớm nên tôi quyết định không về phòng mà đi thơ thẩn dạo trong vườn hoa. Không khí có hơi ẩm ướt vì sương đêm đang dần buông xuống. Đây là khu vực đồi cao nhất trong thành phố, vì vậy ban đêm cũng lạnh hơn chỗ chúng tôi ở rất nhiều. Hít lấy thứ không khí lạnh buốt đó, tôi cảm thấy lồng ngực mình như bị đóng băng. Tôi thích cảm giác này, cái lạnh khiến tâm hồn tôi tê dại đi, không còn phân biệt được đâu là đau đớn nữa. Mùi hương hoa quỳnh thoang thoảng, đầu óc tôi lún lún.

Đôi chân tôi cứ bước, nhưng chẳng thể ý thức mình đang đi về đâu. Khu vườn của Triệu gia thật sự rất rộng lớn. Tôi cứ nường theo mùi hương hoa quỳnh, loài hoa nở đêm nồng nàn, kiêu sa mà chỉ những ai từng đi lạc trong bóng tối mới thưởng thức được. Và bất chợt tôi nghe được tiếng nhạc du dương.

Một ô cửa sổ phía lầu hai đang rộng mở, ánh đèn trong phòng hắt ra chiếu rõ bóng dáng một người đang chơi vĩ cầm. Giai điệu được tạo từ thứ nhạc cụ tây dương đó thật thống thiết, da diết. Trong đêm thanh vắng, âm thanh và màn đêm như hoà làm một thể. Cũng giống như tâm trạng của tôi hiện thời, tịch mịch, đơn côi.

Tôi đứng lặng yên thưởng thức giai điệu bi thương đó một hồi lâu, càng nghe càng đắm chìm không thể dứt ra. Cảm giác nao nê khi bị lạc trong bóng tối, mệt mỏi, trầm luân không muốn tỉnh dậy nữa. Tôi biết những người gặp bão tuyết đa số đều vì vậy mà ngủ luôn cho đến ngàn thu. Buồn bã nhưng hạnh phúc. Khi chết đi con người có thể rũ bỏ hết tất cả những đau khổ của thế gian này rồi. Đúng vậy, cái chết chính là hạnh phúc.

Tôi giật mình vì một tiếng gọi từ đằng xa, chị Hồ Diệp đang chạy về phía này. Giai điệu mê ly kia cũng đột nhiên dứt bật. Người kéo vĩ cầm đã phát hiện ra sự tồn tại của vị khán giả không mời là tôi. Anh ta buông đàn xuống, giận dữ đóng cửa sổ lại. Tôi có thể cảm nhận được sự chán ghét của chủ nhân căn phòng khi anh ta kéo rèm lại, như thể muốn giạt nó đứt ra khỏi thanh treo. Thật là một gã keo kiệt, có người đứng nghe một tý thì có sao đâu.

-Có chuyện gì vậy chị? – Tôi hỏi hử đi về phía Hồ Diệp.

-Bejamin được chở đi bệnh viện rồi, bác sĩ của Triệu gia chẩn đoán anh ta bị viêm ruột thừa cấp. Anh ta bảo rằng đã cảm thấy không được khoẻ suốt cả buổi tối. Bị viêm ruột thừa ư, không được khoẻ suốt cả buổi? Vậy mà tôi chẳng hề phát hiện ra tý gì. Là do con mắt của tôi quá kém cỏi hay do anh ta tu dưỡng quá tốt? Cái gương mặt khó đăm đăm kia không phải vì tôi, mà là vì đau bụng sao? Bất chấp việc anh ta phải đi bệnh viện, tự nhiên tôi có cảm giác nhẹ nhõm lạ thường. Hoá ra mình không hẳn là một thứ rác rưởi không giá trị.

Vài người bạn trong nhóm khách đi theo Benjamin vào bệnh viện, những người còn lại ở nhà lo lắng không yên. Họ thức đến đêm để chờ tin, nhưng khi quá mệt mỗi họ đành phải chia nhau về phòng ngủ. Tôi cũng mượn cơ đó, cáo từ để đi về phòng mình. Lúc này chẳng có ai nghĩ đến chuyện thưởng thức mỹ nhân khi mà bạn mình đang gặp nạn cả.

Nửa đêm, cái bụng lại hành hạ tôi. Không phải đau ruột thừa giống Benjamin mà vì cơn đói cồn cào trong bụng. Bữa ăn nhà giàu thiếu cơm luôn khiến tôi khổ sở như thế này. Tuy được ăn đồ ăn ngon, nhưng có lẽ mấy ngày nay tôi đã sụt ký hẵn. Không thể nào ngủ được khi cái bụng biểu tình đến cỡ này. Tôi xuống giường uống nước, nhưng tình hình không khả quan thêm. Bao tử của tôi gào lên rằng, “Cô đừng tưởng uống nước no căng sẽ đánh lừa được tôi. Cái tôi cần là đồ ăn kìa, không có đồ ăn tôi sẽ không chịu đi ngủ.”

Bất lực, tôi bèn lê bước ra khỏi phòng. “Chắc nhà bếp của Triệu gia sẽ có rất nhiều đồ ăn thừa chứ. Mình sẽ phải nói gì khi có người bắt gặp đây?” Đói quá, không thể nghĩ được điều gì sáng suốt cả.

May mắn là tôi không gặp ai trong nhà bếp. Xui xẻo là tôi chẳng tìm được thứ gì ăn được ngay. Đành phải xắn tay nấu mì khô mà ăn tạm vậy. Nắm vắt mì trụng qua nước sôi, chế thêm một tý dầu ăn và nước tương nữa là được rồi. Cần gì phải ăn thứ chim cút, bồ câu nướng bé tý xíu đó. Chỉ cần mì trộn khô là tôi đã hạnh phúc dường này rồi.

Sau khi ăn tôi rửa chén, huỷ sạch chứng cứ rồi mới an tâm rời đi. Cái bụng đã được thoả mãn thì không còn kêu réo ầm ĩ nữa, mà thống nhất với cặp mắt là nên trở về phòng ngủ thôi.

Trên đường về phòng, tôi đi ngang qua phòng sách của Triệu gia. Kỳ lạ là lúc này tôi đâu thấy có ánh đèn, chẳng lẽ bây giờ lại có người trong phòng sách. Để tránh đụng độ với người khác, tôi im lặng, rón rén đi ngang qua.

Thế rồi có một thứ trong căn phòng đó đập vào mắt tôi, khiến tôi không sao rời mắt ra được. Ánh nến trong đêm, cộng với ngọn lửa bập bùng khiến tôi khó mà nhìn rõ được bức tranh treo trên lò sưởi. Tôi nheo mắt nhìn kỹ hơn bức tranh lớn vẽ chân dung ba người trong gia đình Triệu gia. Ông chủ mập mạp của gia đình mà tôi đã biết mấy ngày nay, lúc bức tranh được vẽ vẫn còn khá trẻ trung. Vị phu nhân xinh đẹp với mái tóc dợn sóng và ánh mắt u buồn, có lẽ là vị Triệu phu nhân đã mất. Và thứ khiến tôi chăm chú nhìn chính là nhân vật thứ ba trong bức tranh. Đứa bé trai tròn vo độ chừng mười tuổi, mặc đồng phục kiểu tây của trường tiểu học. Tôi nhận ra Triệu Lục Bảo, ‘nồi cơm’ của tôi bốn năm trước.

Thì ra tôi đang ở trong nhà chủ nợ của mình. Nhớ đến vị thiếu gia họ Triệu không thích ăn tối cùng người khác, tôi rùng mình. Năm đó, trước khi gia đình tôi gặp chuyện thì Triệu Lục Bảo đang nghỉ học, nguyên nhân chính là do tôi hại cậu ta bị té gãy tay. Chuyện đã trôi qua bốn năm rồi; không biết cậu ta có còn nhớ, có còn nhận ra đứa nô lệ này không?

Tôi xoay người bỏ đi thật nhanh trước khi ai đó đang ở trong phòng nhận ra. Nhưng tật hậu đậu khiến tôi đá vào cánh cửa một cái rồ đau, không thể kềm được buột miệng kêu lên một tiếng “Ồi!”

Người trong căn phòng sách đi ra phía cửa, tôi thở phào nhẹ nhõm khi đó là bóng người mập tròn của Triệu gia.

-Bách Hợp, cô đang làm gì ở đây? – Triệu gia ngạc nhiên nhướn mày nhìn tôi.

-Tôi không ngủ được, tính đi dạo. Ngang qua đây thì thấy đèn sáng, tôi không ngờ có người cũng mất ngủ như mình. – Tôi cười nhẹ nhàng, khôi phục dáng vẻ nghiêm trang đứng đắn.

-Mất ngủ sao? Vậy vào đây nói chuyện với tôi một lúc. Người ta là ông chủ, là người bỏ tiền ra thuê nên tôi không thể chống lại được. Tôi theo Triệu gia bước vào phòng. Ngoại trừ mùi cũ kỹ của sách giấy, mùi gỗ cháy trong lò sưởi, tôi còn nghe được mùi rượu nồng nặc từ người Triệu gia. Ông ta đang uống rượu một mình trong đêm, giống hệt mấy khách hàng say xỉn tìm đến quán chúng tôi giải sầu.

-Cô đã phục vụ Benjamin rồi đúng không? – Ông ta hỏi.

-Vâng, đúng như cam kết.

-Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

-Mười sáu. – Đối với ông chủ tôi không giấu diếm gì. Là người Việt Quốc thì càng trẻ giá càng cao.

-Tốt lắm, vì ta sợ cậu ta e ngại, nên bỏ một số tiền lớn để thuê hàng chưa qua sử dụng như cô. Nếu lần đầu đã xong rồi, thì không cần phải sợ nữa. Đêm nay hãy phục vụ ta đi.

-Triệu gia, nhưng tôi được thuê để phục vụ Benjamin mà. – Tôi đột nhiên kinh sợ. Dù biết đây là con đường của mình đã chọn, nhưng tôi vẫn sợ.

-Đêm nay thằng nhóc đó đi bệnh viện rồi, còn cần phục vụ cái quái gì? Thằng oắt con, ý có nhiều tiền đem đến thì muốn làm khó ta thế nào cũng được ư? Tại nạn ở nhà xưởng thì là cái quái gì đâu, vậy mà bây giờ muốn giở thói xem lại hợp đồng ư? Nó đến đây ở nhà ta, ăn của ta, thậm chí ta còn phải bao gái cho nó chơi mà nó còn muốn là khó ta ư? Cái đồ vô ơn! – Triệu gia bực tức nói liền một tràng. Tôi sợ hãi tránh đi cái nắm tay của lão già, vậy mà vẫn bị lão chụp được. Cái siết tay khiến tôi đau điếng, thiếu điều không thể thở nổi.

-Triệu gia, ông say rồi. Tôi chỉ có thể nói ra được một câu đó, sau đó là đầu óc trống rỗng. Nỗi sợ hãi xâm chiếm tôi quá nhanh, rốt cuộc tôi cũng không giữ được bình tĩnh nữa, cả người run rẩy không kiềm lại được. Triệu gia đề vạt tôi ra bàn bi da, cạnh bàn đập vào lưng tôi đau điếng.

Bàn tay múp míp lòn vào trong áo ngủ tôi, hung bạo xâm chiếm cơ thể tôi. Bộ râu của ông ta cọ sát vào cổ tôi, da tôi như bị bỏng khi ông ta chạm vào. Mỗi chỗ tiếp xúc đều khiến tôi cảm thấy kinh tởm và ghê sợ. Tôi ngửa đầu ra đằng sau, la hét lên chống cự, cố gắng để ông ta không chạm vào mình nữa. Một cái tát như trời giáng khiến đầu óc tôi quay cuồng.

-Con điếm, mày dám chống lại ông hả? Nước mắt không thể ngăn lại được nữa, tôi cảm thấy thật đau đớn và tủi nhục. Ai đó, làm ơn, hãy đến đây cứu tôi đi. Tôi không muốn rơi vào tay lão già dâm loạn này. Tôi bắt đầu hối hận vì đã bước vào nhà họ Triệu. Tôi muốn có tiền, muốn trả thù. Nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ tâm lý để đi con đường này.

Cánh cửa phòng bật mở, một người thanh niên đứng ở cửa nhìn vào hai thân người hỗn loạn trên bàn. Anh tay nhũm mày khó chịu, ánh mắt đau buồn mà tôi không thể nào quên được. Năm đó, Triệu Lục Bảo cũng đã từng nhìn tôi như thế.

Và rồi anh ta bỏ đi, không lên tiếng can ngăn cũng không hề nhìn lại thêm lần nào nữa. Tôi hoảng sợ. Tại sao anh ta không ngăn lão già này lại, tại sao không cứu tôi? Một hy vọng xuất hiện rồi lại biến mất. Điều đó còn khiến tôi đau khổ tuyệt vọng hơn lúc ban đầu.

Thế nhưng Triệu gia bỗng nhiên buông tôi ra. Lão chạy theo phía người con trai vừa bỏ đi.

-Lục Bảo, Lục bảo. Nghe cha nói ... – Tiếng Triệu gia vang vang trên hành lang. Tôi trượt người xuống sàn, cảm thấy dơ bẩn và mệt mỏi. Anh ta đã thấy hết rồi, anh ta đã thấy tôi nhục nhã như một con điếm rẻ tiền. Vẫn là ánh mắt như cáo buộc tôi vào một tội lỗi tôi không hề phạm phải. Vừa cao ngạo khinh rẻ người khác, vừa đau buồn như cả thế gian đang phản bội mình. Giống hết năm đó, tôi luôn luôn là kẻ có lỗi, tôi luôn luôn mắc nợ anh ta. Tôi bật cười, nụ cười chua chát lẫn với nước mắt chan hoà. Cảm thấy đầu mình như phát cuồng phát điên đi mất, tôi mơ hồ dùng chiếc áo ngủ rách rưới che thân hình mình lại, vội vã trở về phòng trước khi có thêm ai phát hiện ra.

Có đôi khi, chết đi cũng là một loại hạnh phúc.

10. Chương 10: Cả Thế Giới Đều Điên Chỉ Một Mình Ta Tỉnh

Từ nhỏ đến lớn, ai nấy cũng lấy làm ghen tỵ vì tôi được sinh ra trong một gia đình giàu có, là con của Triệu phú gia giàu nhất thành phố này. Mọi người đều tỏ ngưỡng mộ và xun xoe nịnh nọt. Tất cả ý đồ của họ đều rõ ràng, muốn lấy được chút lợi ích của nhà chúng tôi. Tôi có bạn không? Tôi chỉ có một đám chó theo chân mà thôi.

Tên tôi là Triệu Lục Bảo, là viên ngọc quý của nhà họ Triệu.

Người ngoài nhìn vào thì có thể hiểu được gì về gia đình của tôi được chứ. Bên ngoài hào nhoáng, êm ấm; bên trong chỉ là một thứ hạnh phúc giả tạo rỗng tuếch. Từ khi tôi bắt đầu có hiểu biết, mẹ tôi đã nói về cha tôi như một lão già độc ác, hợm hĩnh và mê gái. Bà coi khinh ông và chỉ biết đau buồn khóc than cho thân phận mình.

Mẹ tôi xuất thân danh môn, là một tiểu thư của gia đình quý tộc có địa vị trong xã hội. Thế nhưng gia đình bên ngoài tôi đã bắt đầu suy tàn, nên một gã thương nhân hôi thối mùi tiền như cha tôi mới lấy được bà. Mới bốn tuổi, tôi đã bắt đầu học được cái gì là hôn nhân vì tiền bạc, cái gì là gả bán con gái, cái gì là dâm loạn và ngoại tình. Làm sao mẹ tôi có thể yêu quý đứa con trai của cha tôi cho được. Thứ duy nhất trên đời mà bà yêu quý chính là bản thân mình, vì vậy bà dành hết thời gian để ngồi khóc thương cho cuộc đời của chính bà. “Ta lẽ ra không nên gả cho ông ấy!” Bà nhìn tôi bằng đôi mắt bi thương và phẫn uất.

Tôi không thể nào chịu nổi ánh nhìn đó.

Cha tôi là một thương nhân thành đạt, ông ấy làm ra tiền và biết cách tiêu tiền. Những cô gái trắng trợn đi ra đi vào trong nhà tôi. Họ đi vào phòng của cha tôi, còn mẹ tôi thì khóc rống. Tôi không hiểu tại sao lại có sự khác nhau nhiều đến như vậy. Những cô gái mạnh mẽ không hề biết run sợ khi bị người ta thoá mạ và chà đạp, và người phụ nữ mỏng manh yếu đuối luôn tin rằng mình là kẻ bất hạnh nhất trên thế gian này. Tôi rất sợ ánh mắt của mẹ mình, nỗi ai oán trong đó khiến tim tôi đau đớn.

^ _ ^

Năm đó tôi mười hai tuổi, lần đầu tiên vừa mất được một thứ đặc biệt xuất hiện trong cuộc sống đơn điệu thường nhật. Đó là một học sinh chuyển trường vào giữa học kỳ, chắc chắn là không hề cùng giai cấp với toàn bộ cái trường toàn dân quý tộc mà tôi theo học. Nó đứng đó, lơ lửng lạc lõng với hoàn cảnh xung quanh, trong đáy mắt nhen lên một chút bi thương. Tim tôi nhói lên một hồi, sợ rằng đôi mắt kia sẽ tiếp tục biến thành đôi mắt của mẹ tôi. Đôi mắt khiến tôi đau đớn mỗi khi nhìn vào.

Thật trùng hợp khi nó được xếp ngồi cùng bàn với tôi. Với khả năng ảnh hưởng của mình, tôi có thể dễ dàng xin thầy giáo ột bàn riêng khác, nhưng tôi muốn bảo vệ nó, ít nhất là khiến nó không bị những đứa độc ác khác bắt nạt. Để nó không trở thành con mồi của kẻ khác, tôi biến nó thành đối tượng trêu chọc chỉ của riêng mình.

Đã từng nghe ý tá ở trường nói rằng phơi nắng rất tốt cho sức khỏe, tôi nhường nó chỗ ngồi ưa thích bên cửa sổ của mình. Tôi đưa nó nhiều tiền để đi mua bánh, giả vờ ăn không hết để nó ăn kẹ. Tập vở bút viết của nó đều thật tệ, tôi giả vờ quên bút chiếm đoạt hết mớ bút rẻ tiền kia. Ép nó nhận cây bút đắt tiền của mình, với lý do chép bài dùm tôi.

Đáng nó ngồi co ro dưới gốc cây sau buổi tan học thật cô quạnh và thê lương. Nó như một con mèo hoang tội nghiệp bị người ta bỏ rơi bên lề đường vậy. Tôi không chịu nổi, dắt lái xe mỗi ngày đón mình trễ nửa tiếng, cùng nó chơi đùa cho đến giờ em nó tan học. Đúng vậy, tôi đối với nó chỉ có duy nhất một cảm giác quan tâm thương hại mà thôi.

Vật cứng được yêu chiều quá mức cũng có lúc sẽ trở nên hư hỏng. Nó càng lúc càng quá quắt, dám cãi lời tôi, dám bỏ chạy trốn trên chạc cây cao. Tôi quyết tâm bắt được con mèo đáng ghét kia để trừng phạt mới được. Té từ trên cao xuống, tôi bị đập mạnh, đau muốn nín thở. Còn đôi mắt trong veo kia lo lắng, sợ hãi nhìn tôi. Đừng, đừng bao giờ mang theo vẻ buồn đau như thế, đừng bao giờ trở thành đôi mắt của mẹ tôi. Tôi ngắt đi.

Bác sĩ chẩn đoán tôi bị gãy tay, nghỉ ở nhà một tháng. Lòng tôi bồn chồn không yên muốn đi gặp nó một lần nữa. Từ buồn đau đi đến tuyệt vọng cũng chỉ có một khoản cách mong manh mà thôi. Mà tôi không muốn bất kỳ ai trở thành giống như mẹ mình.

Cuối tháng đó mẹ tôi tự tử. Bà bị bắt gian tại trận khi đang ở trên giường với người tình cũ của mình. Quá xấu hổ và bức bách nên bà nhảy từ trên lầu cao xuống. Tôi đứng bên cửa sổ võ toan, nhìn thân thể máu me nằm dưới sân. Trên tay tôi vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt ấm nóng của bà. Trước khi chết tại sao lại kéo tôi đến đây, tại sao lại khóc lóc kể lể với tôi, tại sao để tôi chứng kiến sự đau khổ tuyệt vọng và hình ảnh kết thúc bi thảm của bà?

Cho đến tận lúc cuối cùng bà vẫn cho rằng mình là người đau khổ nhất thế gian, còn cha tôi là tội đồ cho tất cả sự bất hạnh đó. Sao bà chưa từng nghĩ đến tôi, nghĩ rằng tôi sẽ chịu giày vò như thế nào khi thấy mẹ mình khóc, khi nghe về những lời tố cáo đáng sợ về cha mình. Tôi không ưa gì cha và lại càng hận mẹ. Những người phụ nữ thật đáng sợ với nước mắt và ánh nhìn bi ai.

Cha tôi hốt hoảng chạy đến ôm tôi vào lòng. Thân thể tôi lạnh ngắt, hai tròng mắt khô khốc, còn gương mặt thì cứng đờ. Đóng cửa trái tim lại để không còn bất cứ mối cảm xúc nào làm ảnh hưởng đến mình. Chỉ có trái tim trống rỗng mới là nơi an toàn nhất để trú ngụ.

Các bác sĩ chẩn đoán tôi bị trầm cảm do sốc trước cái chết của mẹ. Tôi muốn nhanh chóng đi học trở lại, nhanh chóng trở về chỗ ngồi ấm áp bên cửa sổ của mình, nhanh chóng cảm nhận được sự an tĩnh nhẹ nhàng khi có một con mèo bên cạnh.

Biến mất không để lại dấu vết, cứ đơn giản như chưa hề tồn tại trên đời này. Triệu Lục Bình, cô đáng ghét lắm, tại sao chưa nói với tôi tiếng nào mà lại bỏ đi? Tất cả giống cái trên đời này đều là loại vô ơn, máu lạnh. Họ chỉ biết nghĩ cho bản thân, chỉ biết thương xót cho thân phận mình, chỉ biết hưởng thụ vì mình. Tại sao lúc tôi cần có một người ở bên cạnh thì không còn ai hết vậy? Tất cả đều rũ nhau bỏ đi hết.

Tôi không muốn gặp ai cả. Toàn bộ những người trên thế gian này chỉ toàn là ích kỷ mà thôi. Chỉ khi ở một mình tôi mới không bị sự ích kỷ của họ làm hại. Đúng vậy, tốt nhất là không gặp gỡ bất cứ người nào hết. Tôi đóng cửa phòng lại, không cho bất cứ kẻ nào vào. Căn phòng im lặng chính là một nơi chốn an toàn cho bản thân tôi. Các bác sĩ chẩn đoán tôi bị tự kỷ ám thị.

“Như vậy là bị điên hả?” Cha tôi gào lên.

“Không, chỉ là tâm thần có chút vấn đề. Kết hợp dùng thuốc điều trị sẽ từ từ suy giảm thôi.” Các bác sĩ nhẹ nhàng trả lời.

Rốt cuộc cha tôi cũng không biết được thật ra các loại thuốc bác sĩ kê cho tôi có tác dụng không. Bởi vì tôi không chịu uống bất kỳ loại thuốc gì, cũng không chịu mở cửa cho bất cứ ai vào. Tôi phải bảo vệ chỗ an toàn duy nhất của mình.

Khi tôi cần ăn sẽ luôn có thức ăn đặt sẵn ở cửa. Khi tôi muốn gì thì ghi lại một mẫu giấy dán bên ngoài, ngay hôm sau sẽ có người đáp ứng yêu cầu của mình. Trong thời gian tự nhốt mình trong phòng, tôi chỉ thích đọc sách. Trong sách có rất nhiều chuyện về thế giới này, về con người, nhưng thật ra lại chẳng có con người nào hết. Tất cả đều là chữ viết.

Cuối cùng, cha tôi chỉ chịu đựng được một năm thì phá cửa xông vào. Tôi phản ứng kịch liệt để bảo vệ chốn an toàn của mình. Có lẽ đã có vài người bị thương. Tôi không nhớ rõ lắm. La hét, gào thét ... và sau đó bị người khác chích ột mũi thuốc. Tôi gục xuống, cho đến khi tỉnh lại, phát hiện mình bị nhốt trong một căn phòng xa lạ. Lại tiếp tục gào thét và đập phá. Bị cột lại, bị chích thuốc, thường xuyên mê mê tỉnh tỉnh. Sau một thời gian tôi không còn ý thức đập phá nữa. Được cho đi lại nhiều hơn, được thấy nhiều người cũng mê mê tỉnh tỉnh như mình. Tôi khịt mũi cười vào ba chữ ‘viện tâm thần’. Nơi đây chỉ chuyên để nhốt mấy người điên. Nhưng thật ra bản thân tôi biết mình vẫn đang vô cùng tỉnh táo, nếu có điên thì toàn bộ là thế gian này đều là kẻ điên cả.

11. Chương 11: Đôi Mắt Mang Nỗi Đau

Tôi mơ mơ hồ hồ không biết mình ở trong viện tâm thần này bao lâu rồi. Nhưng nơi đây ồn ào quá, toàn là người điên la hét. Tôi muốn ở một chỗ yên tĩnh và không có ai quấy rầy kia. Tôi cầm kéo đâm vào tay một bà y tá dám đụng vào người tôi, ngay lập tức tôi đưa được vào một căn phòng riêng yên tĩnh. Có điều chiếc áo bó chặt hai tay này làm tôi vô cùng ngột ngạt.

Lại không biết bao nhiêu lâu tôi bị đẩy trở về căn phòng chung ồn ào. Tôi muốn trở về căn phòng yên tĩnh kia hơn. Thật đơn giản, chỉ cần phá phách một chút thì họ sẽ làm theo ý mình thôi.

Lính cứu hỏa rốt cuộc cũng mang hết mọi người trong viện tâm thần ra ngoài. Đống lửa mà tôi nhóm trong phòng chứa quần áo cũng cháy lớn quá đi mất. Sau bao nhiêu lâu tôi mới được gặp lại cha mình nhỉ? Ông ta sợ hãi hay giận dữ? Khó đoán quá, nét mặt cứ rúm ró lại thành một khối khó coi.

Dùng tiền cũng không dễ dàng khiến sự việc im lặng được. Tôi bị đưa ra nước ngoài dưới sự giám sát đặc biệt của nhóm bác sĩ mà cha tôi mời tới. Hoàn cảnh ở chỗ mới khiến tôi hài lòng hơn, một căn biệt thự yên tĩnh, với xung quanh là tường bao cao vút. Cuối cùng tôi cũng đã ở một nơi vừa ý với mình rồi. Thế nên không cần quấy khóc nữa, chỉ cần những cuốn sách làm bầu bạn và không ai được xuất hiện trước mặt tôi. Khi tôi ở phòng ngủ thì họ có thể dọn dẹp phòng khách. Khi tôi trong phòng ăn thì tốt nhất họ cuốn gói ra ngoài sân. Khi tôi trong thư viện thì họ ở trong nhà bếp. Tôi không biết sống cùng mình có bao nhiêu người, nhưng tuyệt đối chẳng ai dám đến gần làm phiền tôi cả.

Tôi yên ả sống ở đó không biết bao nhiêu lâu. Thời gian trôi đi dường như làm người ta quên đi nhiều thứ. Tôi lại bị đóng gói trở về nhà. Tuy đây chẳng phải là ngôi nhà mà tôi ở lúc trước, nhưng dinh thự mới trên núi này cũng thật thoải mái dễ chịu. Tôi đập nát hết bộ sưu tập những món đồ cổ trong phòng làm việc của cha mình, cảm thấy nguôi ngoai hơn về việc bị chuyển từ nơi này đến nơi khác theo ý ông ta. Tập làm quen với căn phòng mới, khung cảnh bên khung cửa sổ cũng khác hơn.

Người phụ nữ lau dọn ngoài hành lang nghe nói phải nằm viện ba tháng. Ai kêu bà ta dám đến gần cửa phòng tôi. Chỉ là một cái ghế ném trúng lưng, cũng đủ cho người khác biết không kẻ nào được đến gần chỗ của tôi. Đây là thế giới của tôi và tôi muốn ở một mình.

Cha tôi có đến vài lần, ban đầu có vẻ sợ sệt và đi kèm theo hai gã y tá lực lưỡng. Thấy tôi không tấn công, ông ta có vẻ bạo dạn và đi đến thường xuyên hơn. Những cuộc nói chuyện, chính xác hơn là ông ta nói còn tôi thì hờ hững lặng im, về mối quan hệ cha con. Chỉ toàn là những câu xin lỗi, lời hối hận, và hứa hẹn sẽ bù đắp cho tôi tất cả. Chỉ đơn giản vì tôi là đứa con trai duy nhất của ông ta. Hàng chục cô tình nhân trẻ cũng không ai có kết quả đáng mong đợi. Tôi là viên ngọc quý của nhà họ Triệu mà ông ta không thể mất đi được.

Ý muốn của tôi chính là mệnh lệnh của thần thánh trong ngôi nhà này. Mệnh lệnh đầu tiên và duy nhất chính là, “Hãy để cho tôi yên!” Từ đó không còn ai dám đến gần tôi nữa, mọi người tránh xa tôi hết mức có thể. Một phần là họ sợ tôi, một phần là trường hợp của người lau dọn đã cho họ bài học đắt giá rồi. Khu vực phía bắc của toà nhà chính là vùng cấm địa mà không ai được phép bén mảng đến nữa.

^ ^
—

Mọi thứ tôi học được đều là ở trong sách. Sách vừa là người thầy vừa là người bạn của tôi. Ban ngày tôi ngủ vùi để không phải gặp gỡ ai hết. Ban đêm khi mọi người đã ngủ say tôi mới ra ngoài. Mà tôi có thể đi đâu được cơ chứ, tôi chỉ đơn giản là đến thư viện lấy sách. Học vĩ cầm đã không còn gây hứng thú với tôi nữa, lần này tôi học cái gì tiếp theo đây?

Trong thư viện có người, tôi chợt ngập ngừng đứng lại. Ánh sáng từ trong phòng hắt ra cộng với vài tiếng ồn ào trong đêm khuya thanh vắng. Tiếng xô xát và dẩy dụa làm tôi không thể nào bỏ đi được, có người đang gặp nạn. Tôi nhìn qua khe cửa và thấy cha mình đang đè một cô gái trên bàn bi da. Tôi giật mình, tim nhói đau khi nhìn đôi mắt đầy căm phẫn và đau khổ tội bạc của cô ta. Giống hệt ánh mắt của mẹ tôi khi nhảy từ trên lầu cao xuống. Từ từ từ từ rời xa khỏi chỗ tôi, ánh nhìn như cứ trách móc tại sao tôi lại không thể san sẻ bớt bất hạnh cho bà.

Tôi bước ra khỏi chỗ nấp, đứng ngay cửa ở chỗ cha mình có thể nhìn thấy. Tôi chưa bao giờ hận, nhưng tôi luôn khinh thường hành vi của ông ta. Một chút sững sờ trên mặt ông ấy, ánh mắt cầu khẩn van nài của cô gái. Tôi quay lưng bỏ đi, không cần nói câu nào. Tôi biết cha sợ tôi, thái độ vừa này cũng đủ để ông ta biết không nên làm ra những loại sự tình đó trước mặt tôi. Có muốn làm gì thì hãy đi xa xa một chút. Tôi không muốn mỗi lần đến thư viện lấy sách đều phải mắc ối một hồi.

Cha tôi đuổi chạy theo, trên miệng không ngừng gọi “Lục Bảo, Lục Bảo ... nghe cha nói ...”

Tôi đóng sầm cửa lại để ngăn cách ông ta và mình. Thật là một đêm ồn ào không chịu nổi. Tôi nắm chặt phần áo trước ngực, nỗi đau trong tim vẫn còn đọng lại đó khi nhớ về ánh mắt của cô gái. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại bị cảm xúc của người khác ảnh hưởng như thế này. Tốt nhất vẫn là nên cách xa con người một chút. Tôi dựa vào tường, thân thể trượt xuống nền nhà. Áp người xuống nền gạch nghe mát rượi. Vẫn là cái lạnh buốt giá sẽ khiến giảm bớt nỗi đau đi. Vẫn đang là cuối xuân, bao giờ cho đến mùa đông nhỉ?

^ ^
—

Trong cuộc họp của bang Xích Long lần này không ngờ lại vắng mặt một đường chủ.

-Lão ta luôn tỏ vẻ mình là quý tộc, mặc dù cũng chỉ cùng một ruột cực đạo với chúng ta. – Một lão già to con cùng vết sẹo dữ dội trên mặt phát biểu.

-Mặc kệ lão, dù sao cũng nhờ tầm bình phong công ty Triệu Thị mà chúng ta có thể rửa sạch được nhiều tiền như thế. – Một lão già hom hem khác nói.

-Hừ, cũng chỉ có một công ty bình phong mà sao dám sánh với anh em chúng ta. Chúng ta mới là người phải cực khổ quản lý đám lưu manh, mạo hiểm bán thuốc phiện và cai trị mấy cái động kỹ nữ... – Một gã trung niên mặc áo khoát hoa chen vào.

-Dù sao lão ta cũng là một đường chủ, mỗi tháng không thể không chia tiền lời được. – Một gã trọc đầu khác xen vào.

-Chúng ta chỉ nể mặt bang chủ thôi. – Lão già hom hem trả lời. Căn phòng tối đen với một ánh đèn treo soi sáng giữa mặt bàn. Chỉ có bốn đường chủ của bang Xích Long hội họp. Đám đàn em đứng cách xa chỗ cái bàn khoảng mười mét, căng thẳng canh gác xung quanh. Phía bên ngoài còn có thêm khoảng hai trăm tên khác đang canh gác, không để bất cứ con ruồi, con muỗi nào lọt qua.

Xích Long là một trong chín bang hội thuộc xã đoàn lớn nhất Việt Quốc, Cửu Long. Mỗi bang hội của Cửu Long chia nhau cai trị một khu vực trong Việt Quốc, sức mạnh và địa vị là không cần bàn cãi nữa trong thế giới ngầm. Họ chính là những ông vua trong bóng tối của giới hắc đạo, cân bằng giữa hai bên đen trắng cũng là do họ chi phối.

Ngày hôm đó, chỉ có bốn đường chủ của Xích Long họp mặt, họ không ưa thành viên còn lại lắm. Triệu Phú là một tên hợm hĩnh mà những người xuất thân cực đạo luôn thấy chướng mắt.

-Nghe nói lão có một thằng con trai. – Gã đầu trọc đề cập trong khi bọn họ duyệt sổ sách để chia tiền.

-Thằng điên ấy đó hả? Hình như bốn năm trước nó xô mẹ mình té xuống đất chết. Tấn công vài người rồi bị đưa vào viện tâm thần. Đến lúc nó đốt viện tâm thần thì lão ta sợ hãi mang nó ra nước ngoài trốn rồi. – Người áo hoa trả lời.

-Đường như nó lại được đưa về nước rồi. – Lão già hom hem nói thêm, trong bốn người thì lão ít có thành kiến với Triệu Phú nhất. – Có mấy tên trộm đột nhập vào chỗ nó ở. Thế là bị nó đập một trận thừa sống thiếu chết. Nghe mấy người từng ở đó kể lại, lúc bọn họ chạy ra thì chỉ thấy toàn là máu me vung vãi khắp nơi. Năm tên trộm nằm la liệt không nhúc nhích. Còn nó thì đứng im như pho tượng giữa hiện trường, ngẩn đầu nhìn mặt trắng không chớp mắt.

-Thằng đó ghê vậy! Còn nhỏ mà đã có cá tính vậy rồi, rất xứng đáng để đào tạo thành cực đạo. Tuy thằng cha nó không ra gì, nhưng đứa con thật có triển vọng. – Gã mặt sẹo ngẩn mặt lên khỏi va ly đầy những túi bột trắng.

-Ông lại quên rồi hả, nó là một thằng điên mà. – Gã áo hoa lên tiếng. – Mấy đứa làm nhiệm vụ cảnh giới ở chỗ lão Triệu còn kể thêm nhiều trận nổi cơn của nó nữa kìa. Chúng nó đều e dè tránh xa chỗ nó ở, kính sợ gọi nó là ‘cuồng bạo quý công tử’.

-Ha ha ... quả nhiên là có cá tính. Chưa chính thức ra giang hồ đã có biệt danh nghe oai thế. Lão Triệu coi như cũng có ‘hậu sinh khả ụ’. – Lão mặt sẹo cười to.

-Ông cũng chập mạch rồi. Ai mà dám đụng vào mấy thằng khùng đó. – Gã áo hoa thở dài. Bọn họ lại cặm cuội tiếp tục đếm tiền và đếm thuốc phiện. Kỳ họp mỗi tháng một lần cũng chỉ làm mấy công việc nhàm chán này thôi. Bực mình nhất là lão Triệu không thường xuyên đến phụ giúp bọn họ lắm. Lúc nào lão cũng tỏ ra thanh cao không muốn dính dáng đến bang Xích Long. Không cần làm việc nhưng vẫn phải chia tiền cho lão. Sự bất công này khiến những thành viên còn lại ngứa mắt với lão lâu rồi.

12. Chương 12: Đi Thăm Bệnh

Tôi nén hết tất cả nhục nhã và uất hận vào sâu tận trong tim mình. Sáng sớm cổ hết sức tỏ ra nhẹ nhàng thoải mái như mọi khi. Im lặng ăn sáng, trả lời khi được hỏi, và mỉm cười khi gặp người khác. Gương mặt là lớp hoá trang, cuộc sống là một vở diễn. Tôi không phải Triệu Lục Bình, bây giờ tôi là một kỹ nữ, hoa danh Bách Hợp.

-Đến thăm anh ta đi. Bây giờ là lúc anh ta yếu đuối và dễ tấn công nhất! – Chị Hồ Điệp nhắc nhở.

-Dạ vâng, chút nữa trên đường về, chúng ta ghé qua bệnh viện luôn. Vào thời bấy giờ, mổ xong ruột thừa ít nhất cũng phải nằm viện một hai tuần. Vì vậy nhiệm vụ của tôi ở nhà họ Triệu xem như đã kết thúc. Cũng vừa hay, tôi cũng không muốn ở lại cái nơi chốn đáng xấu hổ này thêm nữa. Cha con Triệu gia, là ai tôi cũng không muốn gặp mặt.

Khi giáp mặt, Triệu gia nhìn tôi đầy bức bối. Không có vẻ gì là không cam tâm, mà hình như tôi đã gây phiền toái gì cho ông ta. Hai chị em tôi được gấp gấp thanh toán tiền và có xe đưa đi về Hoa Mãn Lâu. Khi bước ra cửa, tôi không hiểu sao bất giác ngó ra vườn hoa một chút. Ban ngày vườn hoa đó rất đẹp, nhưng không hề cho tôi cảm giác dễ chịu như đêm hôm đó. Đúng là khi trời sáng thì dễ gì thưởng thức được mùi thơm của hoa quỳnh.

Nhớ lại bóng dáng Triệu Lục Bảo kéo đàn bên cửa sổ, tôi đột nhiên muốn bật cười. Quả nhiên là lớn lên rồi, dáng vẻ cũng khác đi nhiều. Tôi không thể hình dung được cậu chủ béo mập năm xưa lớn lên lại cao gầy đến thế. Khuôn mặt góc cạnh, làn da trắng nõn, mái tóc hơi dài thật giống một chàng nghệ sĩ lãng tử. Chỉ duy có đôi mắt là không thay đổi tí nào. Ánh nhìn sắc lạnh khiến ai cũng phải run rẩy. Tôi cam đoan, nếu cậu ta đã muốn gì thì cũng giống như ông trời muốn. Tôi đã ném mùi làm phục dịch, nô lệ cho cậu ta bốn năm trước đó thôi. Không hẳn là vì tiền bạc hay địa vị, chính bản thân cậu ta đã có thứ khí chất khiến người khác phải phục tùng rồi.

Đúng là cùng tuổi không cùng mạng. Người ta sinh ra là mạng phú quý, tôi thì là mạng nghèo hèn. Dù có mặc long bào thì cũng không giống hoàng đế. Cuộc đời chính là phủ phàng và cay nghiệt đến thế. Chẳng lẽ cái gọi là ‘cơ hội đổi đời’ chỉ là chuyện cười lừa gạt người ta hay sao?

^ _ ^

Lớn từng này tuổi rồi, tôi cũng chưa từng bước vào bệnh viện. Thứ nhất là tôi không có nhu cầu vào, thân thể tôi vốn khoẻ mạnh. Thứ hai là tôi cũng không có tiền để vào, bệnh viện chỉ nhận chữa cho người giàu có thôi. Hơn nữa, chỗ Bejamin nằm lại là bệnh viện lớn nhất, sang trọng nhất thành phố Tiêu Thương.

Cô y tá mặc bộ đồ trắng tinh ngồi trong quầy lục lục sổ sách.

-Ông Bejamin, người nước ngoài. Không có ai tên đó trong khu phòng bệnh cao cấp cả. Tôi liếc nhìn chị Hồ Điệp dò hỏi.

-Chị chắc chắn là bệnh viện này. Triệu gia đã nói địa chỉ cho chị biết mà. – Hồ Điệp trả lời.

-Có khi ông ta ở khu D, khu giường bệnh phổ thông. Các cô đi ra cửa, quẹo trái. Khu nhà cũ màu vàng là khu D đó.

-Cảm ơn cô! – Chị Hồ Điệp nói, sau đó nắm tay tôi kéo đi. – Không thể nào ở khu D được. Đó là khu nội trú tập thể vô cùng nhếch nhác, Triệu gia sao có thể để khách quý của mình ở đó được. Tuy phản đối, nhưng hai chúng tôi vẫn không ngại thử tìm anh ta ở khu D xem sao.

Lối vào toà nhà cũ thì ra là cửa sau, chúng tôi đi ngay vào dãy hành lang đầy những người nằm ngời la liệt. Khu phổ thông, giá bình dân và vì vậy cũng quá tải hơn khu cao cấp nhiều. Trong mỗi căn phòng đều đầy nghẹt người nằm viện và thân nhân của họ. Phòng bệnh nóng bức và hỗn tạp đủ thứ mùi. Ở chỗ này có đến hơn cả chục giường bệnh được kê san sát nhau, chật chội vô cùng. Vậy mà theo số đánh dấu trên căn phòng đầu tiên thì còn có đến mấy chục căn phòng tương tự cần phải tìm kiếm nữa.

-Em đi bên trái, chị đi bên phải. – Tôi nhìn về hai đầu hành lang xa tít tắp.

-Nếu không tìm thấy ở bên mình thì quay lại phía bên kia. – Chị Hồ Diệp tiếp lời.Sau đó chúng tôi chia nhau ra đi tìm. Phòng nào tôi cũng vào để nhìn kỹ từng gương mặt. Thật là thất thố khi phải cố nhìn vào mấy người đang kéo chăn lên đầu ngủ. Khi tôi bước vào ai cũng quay lại nhìn, quan sát xem tôi là người thân của bệnh nhân nào. Cũng may, tôi làm công việc được người khác thường xuyên dòm ngó cũng quen rồi. Đi tìm mãi đến căn phòng cuối cùng thì cũng gặp được người muốn gặp.

Anh ta nằm trên giường bệnh ở bên cạnh cửa sổ. Gió thổi vào lay nhẹ bức rèm màu trắng, những giọt nắng như nhảy múa lấp ló trên cơ thể Benjamin. Anh ta vốn đã vô cùng nổi bật thì nay lại càng rực rỡ hơn, như một thiên thần đang nằm nghỉ trên những cụm mây trắng. Tôi phải lắc đầu đôi chút để điều chỉnh trí tưởng tượng của mình lại. Nhưng tôi thì là chưa từng nhìn thấy người nào toả sáng dịu dàng như anh ta, ấm áp như ánh nắng mai buổi sáng vậy.

Như thường lệ, mọi người trong phòng lại nhìn ra cửa, nơi có người bước vào. Họ lại càng nhìn theo sát sao hơn khi tôi bước tới gần giường của người ngoại quốc kỳ lạ đang nằm.

-Benjamin. – Tôi thầm gọi.Tôi không dám chắc thiên thần ánh sáng này lại là người mà mình quen biết mấy ngày qua. Cặp lông mi dài, cong vút khẽ lay động. Đôi mắt màu xanh sâu thẳm như đại dương mở ra nhìn tôi.

-Em đến rồi. – Anh nói nhẹ nhàng như hơi thở.Khi Benjamin đưa tay ra, tôi không do dự chút nào nắm lấy. Anh ta kéo tôi ngồi xuống mép giường, những ngón tay chạm nhẹ vào bờ môi tôi.

-Anh đang mơ về em.Sự thân mật dịu dàng này khiến tôi ngạc nhiên đến sững sờ. Ngay cả những người xung quanh dường như cũng nín thở lắng nghe từng lời nói của anh ta. Họ chưa từng thấy ai có những hành vi thân mật như thế nơi công cộng. Nhưng đây là một người ngoại quốc và một cô gái cực kỳ xinh đẹp thì sao nhỉ?

Tôi nắm lấy tay Benjamin kéo xuống, nhưng anh ta cũng cầm ngay những ngón tay tôi rồi đưa lên môi hôn. Lại một cử chỉ khiến tôi rung động, không biết phải xử trí thế nào. Tôi ráng gượng cười và phá vỡ không khí ám muội giữa hai người.

-Anh cảm thấy sao rồi?

-Khát nước lắm. – Anh ta vẫn nắm lấy tay tôi không buông.

-Để em rót nước cho anh. Vậy còn vết mổ có đau không? – Tôi xoay người đi tính rót nước.

-Không được đâu, bác sĩ không cho uống.Benjamin kéo tôi lại. Không ngờ hành vi đột ngột này khiến anh đau đến nhăn nhó mặt mày. Tôi hoảng hốt không dám nhúc nhích nữa. Chỉ có thể lo lắng nhìn vào gương mặt tái mét kia. Môi anh ta quả nhiên khô khốc đến nứt nẻ.

-Mới mổ xong, không được uống nước đâu. – Một thím hai béo mập ở giường bên cạnh tốt bụng nói giùm. – Phải chờ bác sĩ cho phép thì mới được uống. Cô có thể tìm cách nào đó cho cậu ta thấm ướt miệng, sẽ cảm thấy đỡ khát hơn.

-Cám ơn thím! – Tôi mỉm cười cảm ơn.

-Ồi giời, có gì đâu. Tôi ở đây lâu nhất nên biết nhiều chuyện hơn mọi người mà thôi. Cậu ta mới vừa được chuyển vào phòng này, lại là người nước ngoài nữa. Tôi muốn chỉ nhưng không biết cậu ta có hiểu không. Bây giờ có cô thì tốt rồi.

-Tôi biết nói tiếng việt. – Benjamin đột nhiên chen vào, giọng không dấu được vẻ tự hào.Thím hai nhìn thấy anh ta nở nụ cười đẹp như thế thì cũng liền ngẩn người. Có phải vào buổi sáng thì lực sát thương của Benjamin tương đối uy lực hơn không, sao trước giờ tôi không phát hiện ra nhỉ.

-Vậy bây giờ làm bây giờ nhỉ? – Tôi lo lắng nhìn đôi môi khô khốc đến nứt nẻ của Benjamin. Không cho uống nước thì làm sao thấm ướt được.

-Thật đơn giản. – Benjamin tỉnh nghịch nhìn tôi. - Em nhắm mắt lại đi! Thói quen phục tùng thật đáng sợ. Bởi vì quen với việc phải nghe lời ông chủ nên tôi liền lập tức nhắm mắt lại. Không nghĩ ra nhắm mắt lại thì có tác dụng gì đối với người bệnh kia chứ. Một bàn tay quàng qua cổ tôi kéo xuống, đôi môi đột nhiên có thứ gì đó mềm mại chạm vào. Sững sờ đến ngất người, tôi mở bừng mắt ra.

Bejamin tách miệng mình ra khỏi làn môi tôi. Đôi mắt xanh thăm thăm nhìn tôi đầy nghiêm khắc.

-Anh nói nhắm mắt lại.Và cái bản tính hèn mọn lại buộc tôi phải thần phục bất cứ mệnh lệnh nào. Đôi môi lại bị người ta cắn lấy, liếm mút tham lam như đang thưởng thức một món ăn. Tôi chờ ra chẳng biết phải hành động như thế nào cho phải. Mặc kệ cái lưỡi của đối phương ngo ngoe chen vào trong miệng, hết thăm dò tất cả những chiếc răng rồi lại trêu chọc cái lưỡi của tôi.

Tôi chưa từng trải qua cảm giác kỳ lạ đến như thế này. Cả thân người cứng đờ như bị đấm huyệt. Thậm chí cả cổ họng đều nghẹn lại, không sao thở nổi. Benjamin liếm mút xong đã thì tách ra. Tôi bừng mở mắt nhìn gương mặt thoả mãn hoàn toàn của ông chủ.

-Thở đi! – Anh ta gần như phì cười khi nói. Chắc hẳn mặt tôi phải ngốc lắm.Mà là tôi ngốc thật, ngốc đến quên mất là mình phải thở. Đến độ phải có người nhắc nhở thì mới hít lấy một hơi khó khăn. Không gian im ắng đột nhiên bùng lên một trận ồn ào bàn tán. Cả phòng bệnh chợt vỡ oà ra, bao nhiêu người đồng loạt cùng nói chuyện lao xao như đàn ong vỡ tổ. Tôi hoảng sợ liếc mắt nhìn xung quanh, biết chắc mình là đối tượng của sự ồn ào đột ngột này.

-Nhìn anh nè. – Benjamin lắc lắc tay tôi, thu hút sự chú ý.Tôi ngoan ngoãn quay lại nhìn gương mặt cười cười mỉa mai của anh ta. Benjamin liếm môi. Quả nhiên đã không còn khô khốc nữa, đôi môi ửng đỏ lên hơi ươn ướt như món mứt đường.

-Thấy không, như vậy là hết khô rồi nè! – Anh ta nói như khoe khoang.

-Cái đó ... – Tôi ngập ngừng ấp úng.

-Gọi là hôn môi. – Cười cười trả lời.

-Ồ vậy, rất vui vì giúp được anh. – Tôi bối rối.

-Nhưng anh vẫn chưa hết khát.Nghe giọng nói nhõng nhẽo đó tôi như sờn hết gai ốc. Đó thật sự là Benjamin sao, người đàn ông tôi luôn khen rằng lịch thiệp và chín chắn? Người bây giờ đang nằm trên giường nũng nịu như con mèo nhỏ là ai? Còn người tham lam như chó sói muốn ăn miếng tôi là ai?

13. Chương 13: Lời Hứa

Trong lúc tôi đang còn quay cuồng với vô vàng những ngạc nhiên kỳ lạ thì có một tiếng la lớn từ cửa phòng hướng vào.

-Ồn ào gì đó!Một cô y tá mặc áo trắng đẩy xe thuốc vào phòng. Nhìn gương mặt hung dữ đó mọi người ai nấy đều im bặt không bàn luận nữa, tất cả đôi mắt đều hướng về chỗ hai người chúng tôi kết tội. Cô y tá ngay lập tức đi xăm xăm vào chiếc giường kê ở cuối phòng.

-Người nhà của bệnh nhân phải không? Sao bây giờ mới vào? Ăn mặc diêm duá như vậy là để đi nuôi bệnh hả? Đã đi đăng ký phần cơm cho bệnh nhân chưa? Đây là sổ thuốc trong ngày của anh ta nè. Chia làm ba phần uống sau ăn. Có việc gì thì đi tìm phòng trực của y tá. Nhiều tiền mua đồ đẹp vậy sao không đóng tiền ở phòng cao cấp đi, chui xuống đây làm gì. Bệnh viện này lúc nào cũng ép bọn y tá chúng tôi làm đến đầu tắt mặt tối mà lương thì có tí xíu. Phòng nào cũng quá tải, tháng nào cũng tăng caCô y tá vừa nói vừa luôn miệng làm việc. Hết đẩy xe thuốc phát cho người này, chích cho người kia, thay băng rửa vết thương cho người nọ. Bài ca thán dài lê thê như không bao giờ kết thúc, chuyện nọ xọ chuyện kia. Bệnh nhân nào cũng bị cô ta lôi vào la mắng. Ai nấy cũng ráng im thin thít không dám nhiều lời, nếu nhiều lời lần sau lấy máu hay chích thuốc thì đau ráng chịu. Tôi và Benjamin cùng há hốc miệng không nói nên lời. Sau khi cơn bão tố than phiền đẩy xe đi mất thì tôi liền quay lại hỏi anh ta.

-Tại sao anh xuống đây? – Tôi nhớ đến khu bệnh viện cao cấp, sạch sẽ và lịch sự kia.

-Anh chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống một chút. Tưởng rằng ở đây đông người thì sẽ vui hơn chứ. – Benjamin chế môi nhìn tôi đầy mỉa mai.Đây ... đây là cái gì cơ chứ. Anh ta ăn lợn thuốc rồi hả? Tại sao từ nãy giờ tôi có cảm giác anh ta cứ như một đứa con nít, hết làm nũng rồi nhõng nhẽo. “Thật đáng sợ quá!”

Bản năng một người chị nổi lên, tôi vỗ tay Benjamin trấn an.

-Không sao, em đi làm thủ tục chuyển giường bệnh cho anh. Ngày nào cũng gặp một cô y tá như thế thì không thể yên tâm tịnh dưỡng được. Tôi dự định vùng đứng dậy đi tìm người đổi giường bệnh thì Benjamin lại nũng nịu.

-Còn khát! Yêu cầu bắt nờ này lại khiến tôi lúng túng khó xử vô cùng. Lại muốn ăn môi tôi, giữa đông đảo người đang nhìn chăm chăm thế này?

Thím hai giường kể bên ho khụ khụ. Dù sao thấy con dê nhỏ bị lừa như thế cũng không nỡ. Thật bất bình thay khi người Việt Quốc bị người nước ngoài khi dễ.

-Cô lấy một miếng gạc, thấm ướt nước cho cậu ta ngâm là được rồi. Quả nhiên là tiền bối nằm lâu ngày có khác. Phương pháp này thật sự nghe có lý à nha. Tôi lập tức thi hành, không thèm nhìn tới ánh mắt ai oán của kẻ lợi dụng vô cùng quyền rũ kia.

^ _ ^

Thì ra người nước ngoài không có thói quen đi nuôi bệnh. Bọn họ nếu có thân nhân nằm viện, cũng chỉ ghé qua một lần hỏi han rồi xong luôn. Mọi thứ giao cho bác sĩ và y tá hết. Khổ nỗi, ở Việt Quốc này thì mọi thứ ngược lại hoàn toàn. Việc săn sóc bệnh nhân là do người nhà chăm nom; các y tá chỉ theo dõi bệnh, phát thuốc là la mắng người khác.

Benjamin vô cùng thất vọng về hệ thống chăm sóc y tế kiểu này. Đừng nói đến việc anh ta đang ở xa nhà mấy chục ngàn dặm, không có người thân nào. Mấy ông bạn đồng nghiệp nếu có ghé qua cũng chỉ là mang theo một mớ công việc đến báo cáo và nhờ anh ta xử lý. Đừng mong bọn họ giúp đỡ gì.

Tôi tự nhiên trở thành người nhà đi nuôi bệnh của Benjamin. Một phần vì chị Hồ Diệp rù rì rằng Benjamin rất giàu có, tôi sẽ không thiệt vì vụ đầu tư này. Một phần vì nhớ lại mình khi sốt cao nằm co ro trên gác mái, bị bệnh không ai chăm sóc thì thật thảm thương. Ban ngày, khi cửa tiệm chưa mở cửa thì tôi vào bệnh viện; đến tối, khi hết giờ thăm bệnh thì tôi về quán mở cửa.

Từ nước sôi, ra trải giường, áo bệnh nhân ... đều phải tự đi lấy về chứ không ai đến tận giường phát. Rồi đến món cơm kinh khủng ở bệnh viện, ăn không được lại còn rất mắc; tôi xung phong đi chợ nấu luôn một ngày ba bữa cho Benjamin. Anh ta liền hào phóng đưa cho tôi cả bó tiền để mua sắm. Tôi nghĩ đến việc đi nuôi bệnh cho nhà giàu thu nhập cũng thật là khá nha.

Benjamin có rất nhiều công việc để xử lý, nên thời gian nằm dưỡng bệnh không hề nhàm chán tí nào. Tôi không hiểu tại sao lúc trước anh ta thông thả đi chơi đến vậy, bây giờ khi ngã bệnh thì hình như còn phải làm việc cật lực hơn.

-Do anh đã hết kỳ nghỉ phép rồi. Bị đau ruột thừa là phát sinh ngoài dự kiến, khiến chuyến đi kéo dài. Những công việc tồn đọng như thế này không thể nào không giải quyết được. – Anh ta thở dài.

-Vậy ra viện là anh về nước liền hả? – Tôi hỏi một cách vô tâm.

-Không, anh còn vài tháng để làm việc nữa. – Benjamin gật đầu, có vẻ rất phiền muộn. Trở về nhà thì có gì là phiền muộn, đi xa lâu như vậy thì ai cũng phải nhớ nhà mới đúng chứ. Benjamin đột nhiên buông bút xuống, anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi và nghiêm giọng nói.

-Bây giờ anh không thể mang theo em về được! Tôi liền mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn anh ta. Tôi có đòi đi theo lúc nào đâu. Hơn nữa chỗ anh ta xa tít tắp như vậy, tôi đi đến đó làm gì. Benjamin biết tiếng việt, khi qua đây còn ngớ nga ngớ ngẩn. Tôi đến đất nước anh ta, sẽ chẳng phải càng khó sống hơn sao. Tôi cười trừ.

-Em không có đòi đi!

-Anh biết em không có đòi hỏi gì. Nhưng anh sẽ không để em chịu thiệt thòi như vậy đâu. Anh cần có thời gian để sắp xếp mọi chuyện ổn thoả. Có lẽ mất khoảng vài tháng anh sẽ quay lại. – Giọng nói vô cùng quyết đoán khẳng định.

-Anh cứ sắp xếp việc của mình đi. – Tôi cười dịu dàng. Không ngờ anh ta lại thích đi du lịch đến vậy. Chỉ về nhà có mấy tháng rồi lại đòi quay trở lại đây đi chơi nữa. Sao cũng được, nếu lại tìm tôi ra làm bạn, thưởng tiền hào phóng như lần này thì tôi dĩ nhiên hoang nghênh. Nghe được lời đồng ý, Benjamin liền vui

về nắm tay tôi kéo lại. Lại là cái trò cắn người mà anh ta gọi là ‘hôn’ này. Không biết có phải người bệnh tương đối thèm thịt, một ngày cắn đến mấy lần.

Thật ra tôi cũng rất thèm thịt, nhưng thỉnh thoảng ở Hoa Mãn Lâu mới có nấu một bữa thịt, còn lại đều là dưa mắm. Tiền kỹ nữ kiếm được rất khó khăn, đều là mồ hôi, nước mắt. Tất cả đều phải để dành dụm phòng khi hữu sự, ai cũng có mục đích riêng nên không dám phung phí nhiều. Phần tiền tôi để dành được đều đưa cho chị Hồ Diệp. Chị dùng số tiền ấy đứt lốt, mua chuộc thông tin điều tra bên phía cảnh sát. Rốt cuộc cũng moi ra được tin về vụ án năm xưa của mẹ tôi.

Thì ra trong thế giới ngầm, mẹ tôi đã bị treo giá truy nã lâu rồi. Là băng Xích Long muốn truy tìm một món đồ bị mẹ tôi lấy mất. Vì vậy ngày xưa tôi luôn phải liên tục chạy trốn cùng bà, thì ra không phải trốn nợ mà là trốn người. Chẳng biết bọn chúng muốn tìm gì, nhưng khi biết tin mẹ tôi bị bắt trong tù, liền cử người vào tù lục xét. Tìm không thấy thì ra tay đánh đập để bức cung. Nào ngờ quá tay nên mẹ tôi mới chết, manh mối cũng đứt đoạn luôn ngày ấy. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó trong tôi lại dậy lên nỗi căm thù không nói nổi nên lời. “Tất cả đám Xích Long đều đáng chết!”

^ _ ^

Mỗi khi gần đến thu, tâm trạng tôi thường ủ dột. Lại thêm một năm nữa, sắp đến ngày giỗ của mẹ tôi rồi. Nỗi đau mất hết người thân trong cùng một ngày khiến tôi không bao giờ nguôi ngoai được. Sự rét mướt của làn gió thu gợi nhớ đến cái ngày định mệnh đó. Tôi đứng trên cầu nhìn dòng Triết Giang cuộn cuộn chảy bên dưới. Thật ra, cảm giác khi đắm mình trong đó còn đáng sợ hơn chỉ nhìn từ xa như thế này. Một giọt nước mắt không sao kiềm được lăn xuống.

Hai bàn tay to lớn kéo tôi lại, ôm tôi vào lòng. Giọng Benjamin vang xuống từ phía trên đỉnh đầu.

-Ngày mai anh phải đi rồi. Chỉ còn ngày hôm nay nữa thôi, xin em đừng khóc. Đúng vậy, đây là ngày cuối cùng tôi còn là bạn của anh ta ở đất nước này. ‘Phải vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi’; tại sao tôi lại tỏ ra u buồn làm phiền lòng người khác như thế này. Nhưng trời thì rất lạnh, nước dưới sông rất lạnh; còn vòng tay này lại ấm áp quá chừng. Nước mắt tôi bắt đầu tuôn ra như mưa. Tôi cố ngăn mình lại, nhưng trong miệng chỉ toàn phát ra tiếng nức nở.

Benjamin không nói gì nữa. Anh im lặng ôm tôi vào lòng, mặc kệ tôi muốn khóc bao nhiêu thì khóc. Chúng tôi đứng trên chiếc cầu cổ bắc qua sông Triết Giang. Ngày lạnh quá, còn ký ức thì buồn quá; nhưng không hiểu sao tôi lại thấy an lòng vô cùng. Hai hàng cây trồng bên sông chuẩn bị chuyển sang màu đỏ thắm. Lá dưới đất rụng nhiều, còn lớp cỏ xác xơ một màu vàng úa. Bầu trời thì xám xịt đầy mây, người qua đường ai nấy đều vội vã trở về mái nhà ấm cúng. Chỉ còn hai người đứng mãi trên cầu, im lặng không rời nhau ra.

-Anh muốn nghe em hát! – Benjamin thì thầm vào tai tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn người đàn ông đi bên cạnh mình, nụ cười của anh sao mà dễ dàng, đáng yêu đến như vậy.

-Xung quanh đây đâu có sân khấu nào để biểu diễn đâu? – Tôi ngó quanh quất. Yêu cầu đột ngột như thế này, thứ cho tôi khó có thể đáp ứng. Chưa có tập dợt trước, không có ban nhạc lẫn y phục biểu diễn, tôi biết hát như thế nào?

-À quên mất, nghệ nhân không thể tùy tiện biểu diễn được. – Anh lắc đầu. – Anh dự định cả buổi tối chỉ ở bên cạnh một mình em thôi. Nhưng muốn nghe em hát, xem ra phải đến buổi tiệc của Triệu gia mới được rồi. Tôi chớp mắt nhìn anh ta.

-Là buổi tiệc chia tay dành cho bọn anh! Bởi vì ý tưởng thất thường này nên tôi phải quay về Hoa Mãn Lâu để chuẩn bị. Lát sau, cũng có xe của Triệu gia đến đón chị Hồ Diệp và tôi. Cả dàn nhạc và các vũ cơ khác cũng được mời. Quả thật lần này Triệu gia phải dốc hết túi dời toàn bộ Hoa Mãn Lâu đi biểu diễn rồi. Tôi là nhân vật chính của toàn bộ sự việc này, cũng không khỏi được toàn thể chị em trong Hoa Mãn Lâu ngưỡng mộ.

-Mới chỉ là Mai Tử có mấy tháng mà đã thành công đến cỡ này. Con tương lai chắc chắn còn tiến xa hơn cấp hoa khôi. – Ma ma xúc động lấy khăn chậm chậm mắt.

-Ma ma đừng khen quá lời như vậy, mấy chục năm nay có ai thăng lên nổi cấp Thiên thần đâu. – Chị Hồ Điệp xoa tay, nhưng trên mặt không dấu được nổi tự hào. Dù sao tôi cũng là người học việc của chị.

-Dạ đúng, Bách Hợp vẫn còn nhiều điều phải học hỏi lắm. – Tôi cúi đầu e thẹn.

-Con bé này, ngoan thật. – Ma ma vỗ đầu tôi. – Ta chưa bao giờ nhìn lầm đâu. Bông hoa của con vẫn còn chưa nở, nếu nở ra rồi sẽ còn rực rỡ biết chừng nào.Sợ mấy lời khen của ma ma sẽ đưa tới nhiều đổ kỵ không cần thiết, Hồ Điệp đành phải nhanh chóng từ biệt bà để lên xe. Chiếc xe đã chạy đi một đoạn dài mà ma ma vẫn còn đứng ở cửa vẫy vẫy tay. Hồ Điệp cười lớn.

-Đây là cú chót. Chúng ta phải dốc cạn bảo bối để gom lại tiền thôi.

-Dạ vâng. Tôi ngoan ngoan gặt đầu.Chẳng bao lâu tôi lại trở về căn biệt thự trên đồi. Không biết rằng sau đêm nay cuộc đời tôi lại bước sang trang mới.

14. Chương 14: Đâm Đầu Vào Chỗ Chết

Tác phẩm ngày hôm đó tôi chọn là một vở diễn vô cùng khó; đòi hỏi kỹ thuật cao và diễn biến nội tâm rất sâu sắc. Quả thật là đã dốc hết vốn liếng ra để đánh một trận cuối cùng.

“... Tài sắc đã vang lừng trong nước

Bướm ong còn xao xác ngoài hiên

Tai nghe nhưng mắt chưa nhìn

Bệnh Tề Tuyên đã nổi lên đùng đùng

Hoa xuân nọ còn phong nộn nhị

Nguyệt thu kia chưa hé hàn quang

Hồng Lâu còn khóa then sương

Thâm khuê còn rậm mùi hương khuynh thành ...”(Trích ‘Cung oán ngâm khúc’ – Nguyễn Gia Thiều)

Cả không gian im bật chỉ còn một mình tôi cất giọng. Tiếng đàn, tiếng tiêu cùng xen lẫn hoà vang. Đám vũ cơ xung quanh xoay người tung ra những dải lụa. Đứng ở vị trí trung tâm là tôi với vai diễn lớn nhất từ trước đến nay. Mọi thứ đều trôi tuột ra đằng xa, trời đất này, thế giới này chỉ còn lại mình tôi. Và vì thế tôi hát.

“... Làng cung kiếm rập ranh bán sế

Khách công hầu ngấp nghé mong sao

Vườn xuân bướm hây còn rào

Thấy hoa mà chẳng lối vào tìm hương

Gan chẳng đá khôn đường khá chuyển

Mặt phàm kia dễ đến Thiên Thai

Hương trời sá động trần ai

Dầu vàng nghìn lạng dễ cười một khi

Ngã nhân sự có gì ra thế

Sợi xích thàng chi dễ vướng chân

Vắt tay nằm nghĩ cơ trần

Nước dương muốn rẫy nguội dần lửa duyên ...”(Trích ‘Cung oán ngâm khúc’ – Nguyễn Gia Thiều)

Nỗi lòng người cung nữ nơi lầu son gác tía. Cũng từng là hoa là trắng xinh đẹp tự do. Dù có đẹp cũng không ngoài bốn chữ ‘hồng nhan bạc phận’. Thân phận người phụ nữ xưa nay có mấy ai vượt qua số phận. Có bao nhiêu người tố nữ không phải trở thành một linh hồn cô độc chết mòn trong oán than. Tôi rơi nước mắt, như nhìn thấy trước mặt mình cảnh cây lá xác xơ, cảnh căn phòng vắng lặng, cảnh cô đơn quanh chiếc chôn thâm cung. Vở diễn này khiến tôi trượt xa khỏi thời đại, du nhập vào một giấc mộng bất hạnh, đau khổ triền miên.

“... Khóc vì nỗi thiết tha sự thế

Ai bày trò bãi bể nương dâu

Trắng răng đến thuở bạc đầu

Tử sinh kinh cộ làm nau mấy lần

Cuộc thành bại hầu cần mái tóc

Lớp cùng thông như đúc buồng gan

Bệnh trần đòi đoạn tâm toan

Lửa cơ đốt ruột dao hàn cắt da

Gót danh lợi bùn pha sắc xám

Mặt phong trần nắng râm mùi dâu

Nghĩ thân phù thế mà đau

Bọt trong bể khổ bèo đầu bến mê

Mùi tục vị lưới tề tan khổ

Đường thế đồ gót rõ kỳ khu

Sóng cồn cửa bể nhấp nhô

Chiếc thuyền bào ảnh lô xô mặt ghềnh

Trẻ tạo hóa đành hanh quá ngán

Chết đuối người trên cạn mà chơi

Lò cừ nung nấu sự đời

Bức tranh vân cẩu vẽ người tang thương ...”(Trích ‘Cung oán ngâm khúc’ – Nguyễn Gia Thiều)

Những nhạc nhi bắt đầu cất tiếng hát dịu dặt oán than. Sự xúc động trong tâm trạng vở diễn khiến giọng tôi như khàn đi tắc nghẽn. Ánh sáng đèn đường như càng lúc càng rực rỡ hơn. Tôi đau đớn, gục xuống và ngất đi. Sau này tôi mới biết, tình trạng của mình gọi là nhập vai quá mức, đau buồn đến độ không thể tự thoát ra được.

^ _ ^

Tôi tỉnh lại trong căn phòng xa hoa sang trọng, trên tay còn có cầm ống dẫn truyền nước. Ai đã từng bị truyền nước một lần mới biết, lúc này đây tôi cần gấp gấp đi vệ sinh. Nhưng vấn đề là tôi chẳng biết mình đang ở đâu. Tôi rút cây kim to dùng đang cầm trên tay mình ra, nhấn băng dán dính xuống để ngăn máu chảy. Việc tiếp theo là vén váy áo chạy ra ngoài tìm nhà vệ sinh.

Toà biệt thự rộng lớn vô cùng nhưng không có lấy một người để hỏi đường. Phòng ốc thì nhiều nhưng không phải cái nào cũng mở ra được. Những cái mở ra được thì lại không phải nhà vệ sinh. Tôi thầm kêu rên không biết tên khốn nào thiết kế ra căn nhà này, đi vã cả mồ hôi vẫn chưa tìm ra chỗ để giải quyết.

Trong không gian vắng lặng như tờ tôi lại nghe được tiếng âm thanh tao nhã của vĩ cầm. “Có người!” tôi mừng đến rơi lệ, bèn ba chân bốn cẳng chạy lên cầu thang. Đi theo tiếng nhạc tôi đến một khoảng hành lang rộng lớn. Chỉ duy nhất có một căn phòng chỗ đó thôi.

-Làm ơn, xin nhờ một chút! – Tôi gõ cửa một cách gấp gáp. Tiếng đàn ngay lập tức dứt ngang. Nhưng đã muộn rồi, tôi nhận ra giai điệu lần trước mình nghe trong vườn hoa. Trong căn phòng này chắc chắn là Triệu Lục Bảo chứ chẳng sai.

-Thiếu gia đại nhân, làm ơn mở cửa đi. Là thuộc hạ Lục Bình đây! – Bụng tôi sắp vỡ ra mất rồi, gọi theo kiểu đó chắc Triệu thiếu gia sẽ nhớ ra tôi chứ. Quả nhiên cánh cửa ngay lập tức bật mở, một đôi mắt hung hãn nhìn chăm chăm vào tôi.

-Thiếu gia đại nhân làm ơn cứu vớt. Tôi tông cửa đi thẳng vào phòng, mặc kệ ai là thiếu gia, ai là đại nhân. Trong mỗi căn phòng ngủ nhà này đều có một nhà vệ sinh kiêm phòng tắm, chẳng khó khăn gì tôi có thể tìm được cái chỗ cứu mạng kia. Lao vào trong, đóng sập cửa lại, và hạnh phúc ngâm một bài thơ. Tôi thề, không có gì thoải mái được hơn lúc này.

Sau khi giải quyết tôi rửa sạch tay, vui vẻ hát bài chú ếch con, xem tí nữa là vừa đi vừa nhảy bước ra ngoài.

Dáng người cao gầy kia đứng giữa phòng như tượng, mắt không ngừng chăm chăm nhìn tôi. Phải rồi, bạn học cũ đột nhiên xuất hiện trước cửa, vào cướp nhà vệ sinh của mình thì làm sao không ngạc nhiên cho được. Tính ra thì lần trước trong phòng sách, chúng tôi chỉ lướt nhìn nhau có một cái, làm sao cậu ta có thể nhận ra được. Hôm nay tôi lại trang điểm, ăn mặc lạ lùng như vậy, đến tôi còn không nhận ra mình nữa là.

-Thiếu gia đại nhân, lâu rồi không gặp. – Tôi mỉm cười xu nịnh như một thuộc hạ trung thành.

-Cô là Triệu Lục Bình? – Đôi mắt nheo nheo như muốn đâm thủng người trước mặt.

-Dạ vâng, là thuộc hạ đây!

-Quay về rồi hả, làm ta đợi thật là lâu! Triệu Lục Bảo đột nhiên như rũ bỏ cả một gói hàng nặng trên vai. Cậu ta lảo đảo đi đến cái trường kỷ ngồi xuống, sau đó ngoắc ngoắc tay. Con mèo nhỏ Lục Bình ngay lập tức ngoan ngoãn xun xoe chạy tới. Thiếu gia chỉ chỗ ngồi xuống, tôi ngay lập tức ngồi xuống bên cạnh thiếu gia.

Đầu tiên Lục Bảo ghé đầu lên vai tôi, rồi sau đó cậu ta im lặng ngủ. Cái gì đây, có phải tôi đang đi lộn ngược về quá khứ không. Quay về cái ngày học môn toán, tiết thứ ba; thiếu gia ngủ gục trên lớp học. Tôi là thuộc hạ không dám lên tiếng thì đã đành, cả thầy giáo và bạn học cũng không ai dám nhắc nhở. Hại tôi bị cái thân béo ú đó đè bẹp đến cả tiếng đồng hồ không nhúc nhích nổi. Thật là nỗi khổ của kẻ bị bắt nạt mà.

-Thiếu gia đại nhân! – Tôi khe khẽ gọi. Không biết cậu ta có ý định gì, nhưng tôi đâu còn là tôi của ngày xưa nữa. Bây giờ tôi đâu có đi học, cũng đâu phải thuộc hạ của cậu ta. Đúng là cha cậu ta bỏ tiền mua tôi về, nhưng ... Thôi, nói tóm lại là tôi chẳng có nhiệm vụ gì ở đây hầu hạ cậu ta ngủ cả. Tôi đẩy người kia ra rồi đứng lên đi ra khỏi cửa.

Một cái bình hoa bay vỡ nát ngay trước mặt tôi. Phía đằng sau, Lục Bảo đã nhấc lên cái ghế đầu chuẩn bị ném tới.

-Dám bỏ chạy nữa hả? – Cậu ta như gầm lên thành từng tiếng. Sao tôi lại không bỏ chạy chứ, cái ghế đó mà ném trúng thì bết đầu là chắc cú. Tôi lao mình về phía cánh cửa, đúng lúc cái ghế đáp xuống chỗ tôi vừa mới đứng. Tôi hãi hùng khi nhận ra cánh cửa phòng đã bị khoá. Cái gối đập tới, suýt tí nữa là tôi sợ đến rụng tim. Hình như là cậu ta vớ được cái gì thì liền ném cái đó. May mà bình bông và ghế đầu không trúng, đến lượt cái gối thì mới ném trúng. Tôi chạy quanh phòng, vừa nhảy vừa né những ám khí bay vùn vụt tới chỗ mình.

-Cậu điên hả? Sao lại lấy đồ ném tôi? Lại còn khoá cửa nữa, muốn gì đây? – Tôi hét vang đầy phần nộ. Chiếc đàn vĩ cầm mắc tiền bay vèo ra cửa sổ. Trước đó còn thành công đập vỡ cửa kính, gây ra tiếng loảng xoảng kinh hoàng.

-Mau trở lại đây! – Lục Bảo hét lên.

-Còn lâu. – Tôi hung hãn trả lời. Thế là cậu ta bắt đầu rượt, còn tôi chạy. Rất may là căn phòng này khá lớn, ngoài bộ sô pha, bàn làm việc còn có một cái giường, đủ không gian để chúng tôi chơi trò rượt bắt. Thật hoài niệm lúc còn đi học quá, thiếu gia béo ú chưa bao giờ bắt được tôi.

Thời thế bây giờ đổi khác rồi, Lục Bảo rất nhanh nhẹn còn tôi cứ vấp lên vấp xuống. Lúc tôi nhảy qua chiếc giường, bị cậu ta nắm đuôi áo kéo lại. Tôi té ngã trên giường, nhưng không chịu thua mà đập cho cậu ta một cú vào bụng. Lục Bảo hơi khựng lại một chút vì đau. Tôi ngay lập tức thừa cơ nhảy xuống giường chạy vòng qua bàn làm việc.

Lần này mới tính là nổi điên thật sự. Tôi nhìn thấy hai cặp mắt của cậu ta long lên sòng sọc, hàm răng nhe ra như con chó dại, cơ mặt bạnh ra còn tóc tai thì dựng đứng lên ... Ặc, có lẽ tôi miêu tả hơi quá, nhưng thật sự trong tình huống nguy hiểm đó, nhận định sai cũng không có gì đáng trách phạt. Tôi thàn than đợt này không ổn rồi, nếu bị bắt được chắc chắn không toàn mạng.

Không biết cậu ta điên cái gì, nhưng tôi phải mau chóng tìm nơi trốn mới được. Chỉ còn một nơi duy nhất an toàn trong cái phòng này thôi. Nhà vệ sinh.

Cậu ta đã đuổi đến cái bàn làm việc, hai chúng tôi bắt đầu giằng co chạy xung quanh cái bàn. Sau hai vòng chạy, Lục Bảo nhảy thẳng lên bàn còn tôi thì bỏ trốn trong lúc cất tiếng la thảm thiết. Sự việc lặp lại tương tự với chiếc ghế sô pha. Cậu ta sang trái thì tôi sang trái, cậu ta vòng bên phải thì tôi cũng trốn sang phải. Đột nhiên tôi chụp lấp cái gối ném về phía Lục Bảo. Theo bản năng, cậu ta né tránh, còn tôi thì phóng vọt vào nhà vệ sinh.

Tôi gần như đã đóng sầm cánh cửa lại, kẹp lên những ngón tay của kẻ đuổi theo. Cậu ta la lên đau đớn và rút tay về. Tới lúc đó tôi mới có thể thành công đóng cửa lại. Tôi khoá trái và trượt xuống sàn nhà thở hổn hển. Trận rượt đuổi kinh hoàng đã chấm dứt, bây giờ chỉ việc chờ người đến cứu thôi.

Thấy tôi biến mất, Benjamin chắc chắn sẽ tới cứu. Lúc này Lục Bảo cũng đã ném vỡ cửa sổ nên sẽ có người phát hiện ra thôi. Bên ngoài cậu ta vẫn không ngừng gào thét và la hét. Cũng đúng thôi, cái sập cửa lúc này cũng thật là quá mạnh, chắc chắn là tay cậu ta đang đau vô cùng.

Lát sau, tôi nghe có tiếng người gọi bên ngoài. Là giọng của Triệu gia và Benjamin, tôi được cứu rồi. Thấy quân cứu viện đã tới, tôi lấy lại tinh thần đứng lên la hét.

-Benjamin, em ở trong này. Và toàn bộ không gian chỉ còn lại thiết la hét và đập cửa. Dù sao Benjamin cũng là khách quý của Triệu gia, Lục Bảo chắc cũng sẽ nể mặt mà thả tôi ra. Nhưng có lẽ tôi mừng hơi sớm. Từ những khe cửa, khói bắt đầu tràn vào. Tôi kinh hãi nhận ra bên ngoài cửa phòng vệ sinh đã bắt đầu bốc cháy. Không lẽ cậu ta điên tới mức này, dám nhóm lửa đốt luôn phòng của mình. Khói bắt đầu lan vào nhanh khiến tôi ho sặc sụa. Ồ thêm một chút nữa tôi sẽ trở thành món thịt xông khói ngay. Bất đắc dĩ, tôi đành mở cửa lao ra ngoài.

15. Chương 15: Giết Người Đền Mạng

Tôi nhận ra trước cửa phòng vệ sinh có mấy cuốn sách bị đốt thành một đồng lửa nhỏ. Tuy lửa không lớn nhưng khói bốc mù mịt, không biết mấy cuốn sách làm bằng thứ giấy gì. Tuy nhiên tôi vẫn nghĩ đến việc thoát thân là chính. Lấy đà, phóng ngay qua khỏi đồng lửa đó. Ở ngoài tôi có thể nghe tiếng Benjamin gọi rất to.

-Em ở trong này! – Tôi hét lên đáp trả, vừa nhanh chân chạy về phía cửa. Một bóng người lao tới đè vật tôi xuống sàn. Tôi nằm sấp, bị leo lên trên lưng, và mái tóc bị người khác hung bạo tóm lấy.

-Còn dám chạy nữa hả? – Giọng nói như ma vương tái thể khiến tôi lạnh run.

-Thiếu gia đại nhân, xin tha cho tôi! – Tôi méo máo trong nước mắt. Da đầu của tôi bị kéo đến sắp sứt ra rồi. Tôi ngửa người hết mức theo cánh tay kia. Đây là trò chơi biến thái gì chứ. Sao giống như bọn học sinh tiểu học, đánh nhau khoái nắm tóc người ta vậy.

Cửa phòng cuối cùng cũng bị mở bật ra. Cả đám người bên ngoài tràn vào nhưng không ai dám đến gần. Tôi nước mắt nước mũi tèm lem cố gượng tay về phía Benjamin.

-Cứu em!Anh ta tính lao tới nhưng Triệu gia đã cản lại. Cùng lúc đó là ma vương gầm lên.

-Tất cả tránh xa ra. Không ai được đến gần.

-Lục Bảo, có gì bình tĩnh lại đi con. Thả Bách Hợp ra, cô ấy là khách của cha. – Triệu gia khuyên bảo.

-Cút ra. Không biết ai là Bách Hợp hết.

-Cậu mau thả cô ấy ra. – Benjamin hung dữ la lên.

-Dừng lại. Không được đến gần.Và sau mỗi câu đe dọa là một cái giạt mạnh khiến tôi không khỏi la lên đau đớn. Bao nhiêu người như vậy mà không ai thông minh hơn hả. Mau xông vào đề cậu ta xuống rồi cứu tôi ra đi chứ.

-Triệu gia. – Benjamin nóng nảy kêu lên.

-Lục Bảo lần này thôi, xin con thả cô ấy ra đi. – Triệu gia xuống nước năn nỉ.

-Không thả, đây là con mèo của tôi.

-Không phải, cô ấy là người mà.

-Là mèo. – Lục Bảo khẳng khẳng khẳng định.Cuộc giằng co càng kéo dài chừng nào, tôi càng là người chịu thiệt chừng ấy. Khóc cha khóc mẹ lâu vậy rồi mà cũng không ai cứu tôi ra sao. Cúi cùng vẫn là Benjamin tốt nhất. Anh ta nhào ngay vào người Lục Bảo, kéo cậu ta ra khỏi người tôi. Khi Lục Bảo bị kéo đi, cái đầu của tôi cũng bị kéo đi theo. Đúng là đau thấu trời xanh. Tôi cam đoan phen này về, tóc tôi chỉ còn phân nửa.

-Oa oa mau dừng tay, giết người đền mạng đó nha. – Tôi khóc thất thanh.Ngay lúc tôi đang giãy khóc thì Lục Bảo phản công. Cậu ta dùng tay còn lại dấn ngay vào mặt Benjamin, khiến anh ta ngã xuống đất. Nhưng đồng thời Lục Bảo cũng hét lên một tiếng kinh khiếp, buông đầu tôi ra. Tôi quay lại nhìn thấy cậu ta đang nhăn nhó ôm lấy tay của mình. Đó chắc hẳn là bàn tay bị kẹp vào cửa lúc nãy. Nó chảy máu đầm đìa, sưng to như nải chuối. Tôi không biết cậu ta nghĩ gì mà lấy tay đó dấn vô mặt người ta.

Tôi mau chóng rút lui khỏi tầm chụp ném của Lục Bảo. Cậu ta ngay lập tức lao theo nhưng đã bị mấy người hầu của Triệu gia cản lại. Lần đầu tiên tôi thấy được cảnh bắt thú dữ hoang dã là như thế nào. Lục Bảo chống trả dữ dội. Hết đá, dấn, rồi đến cào, cắn, cắn người. Mà lần nào đụng vào tay bị đau cũng la hét vang trời. Những người khác cũng trầy trụa máu me mới dè nghiến được cậu ta xuống đất. Tôi đã lùi xa ra khỏi cửa phòng, thế nhưng ánh mắt của cậu ta vẫn bám theo mãi không thôi.

-Lục Bình, đứng lại. Ai cho cô đi hả? Mau trở lại đây.Nhưng tôi đã chạy ra tới cuối hành lang rồi.

^ _ ^

-Anh nghĩ, hay là ở lại thêm vài ngày nữa. - Benjamin xoay người, xách theo va li, nắm tay tôi kéo đi.

-Đừng mà anh, đã đến tới bến tàu rồi còn dỗi ý gì nữa. – Tôi thảm lo lắng.Đã là lần thứ hai mươi hai Benjamin đòi quay trở lại. Vé tàu rất mắc đó nha, dù anh ta có muốn bỏ phí thì tôi cũng thấy tiếc đứt ruột. Hướng chi, chỗ chúng tôi đứng đã ngay cầu tàu rồi. Chỉ vài bước chân là anh ấy đã đi lên boong.

-Nhưng anh không yên tâm về em.

-Em có sao đâu, cũng không còn hoảng sợ nữa. Anh mau lên tàu đi, còn vài phút nữa là khởi hành rồi.

-Anh lo cho em.

-Có gì phải lo chứ, chỉ cần em không đến nhà của Triệu gia nữa là được rồi. Với lại ông ấy cũng hứa là không bao giờ cho Triệu Lục Bảo ra khỏi nhà mà.

-Cái thằng điên ấy ... – Benjamin nghiêng răng.Tôi mỉm cười, lấy tay vuốt nhẹ lên một bên mặt hơi sưng của Benjamin. Triệu Lục Bảo quả nhiên là ra tay không hề kiêng kỵ gì. Tôi nhón gót hôn lên bên má ấy, sau đó mỉm cười.

-Tạm biệt anh! Benjamin không cười mà nhìn tôi rất sâu sắc. Anh bỏ va li xuống, ôm lấy eo tôi sau đó xoay người tôi ngửa ra. Một nụ hôn nồng nàn tưởng chừng như không bao giờ kết thúc. Thật sự là choáng ngợp và tê dại. Benjamin buông tôi ra rồi mới nở một nụ cười.

-Lần trước là kiểu Pháp, lần này tới kiểu Mỹ. Khi quay lại anh sẽ dạy em nhiều thêm. Tôi ngần ngại không nói nổi nên lời. Benjamin cầm va li bước lên cầu tàu, thỉnh thoảng quay lại vẫy vẫy tay với tôi. Tôi cũng vẫy tay chào anh.

Mãi cho đến lúc tàu khởi hành, tôi cũng không biết mình vẫy tay bao nhiêu cái rồi, cổ tay mỏi rã rời. Benjamin vẫn còn đứng trên lan can tàu, rút khăn mùi soa ra vẫy vẫy. Cảnh tượng này khiến tôi liên tưởng tới đời Thiên Đường, nơi các kỹ nữ hay vẫy khăn với khách.

Cuối cùng người khách đầu tiên của tôi cũng rời đi rồi. Thật là thở phào nhẹ nhõm. Anh ta không có cho tôi thêm món tiền nào, ngoại trừ một chiếc nhẫn vàng trao vội sáng hôm nay. Để lát nữa ra tiệm bán lại xem được bao nhiêu.

^ _ ^

Ngày hôm sau, khi tôi đang quét dọn thì Triệu gia đến tìm. Chiếc xe hơi sang trọng đậu trước Hoa Mãn Lâu ngay lập tức thu hút sự chú ý của cả khu phố. Máy hàng quán trong con đường này đều nhận ra đây là một trong những chiếc xe đắt giá nhất thành phố. Xem ra phong thủy đối chiều, Hoa Mãn Lâu sắp lên hương.

Tôi lịch sự mời Triệu gia ngồi xuống bàn, cáo lui đi rót nước, đồng thời cũng gọi chị Hồ Diệp ra. Giữa Triệu gia và tôi đâu có gì để nói, ông ta vốn là khách của chị ấy thôi mà. Khốn nỗi hiện nay vẫn còn sớm, tay cảnh sát kia vẫn còn ngủ trong phòng Hồ Diệp chưa dậy. Cân nhắc giữa tiền và quyền, tôi thấy tiền mạnh hơn rất nhiều. Thế là tôi rón rén đi gõ cửa phòng. Lát sau chị Hồ Diệp lộ đầu ra, gương mặt ngái ngủ, đầu tóc rối bời.

-Triệu gia tới! – Tôi thì thảo. Chị Hồ Diệp gật đầu hiểu ý. Chị ngó vào trong để kiểm tra người kia đã thức chưa rồi mới nhẹ nhàng đi ra.

-Ông ta đến có việc gì?

-Em không biết. Chỉ một lát sau, tôi lại có cảm giác mình không muốn biết.

-Đến gặp con trai tôi, tờ chi phiếu trắng này, cô muốn bao nhiêu thì điền vào. Ấy da giữa tính mạng và tiền bạc thì cái nào quan trọng hơn? Tôi chọn ngay lấy tờ chi phiếu. ‘Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu’, câu này nói ra nghe thật sảng khoái à nha. Hơn nữa Triệu gia đã thoả thuận, nếu tôi hét lên thì ông ta sẽ ngay lập tức xông vào cứu. Cùng lắm tôi chỉ bị đánh vài cái là thôi. Vẫn là tiền quan trọng hơn. Tôi thấy mình thật thô, da dầy; dùng cái mạng hạ tiện này đổi lấy một khoản tiền to thì vô cùng xứng đáng. Thế là tôi gật đầu đồng ý, đi cùng với Triệu gia quay trở về nhà ông ta. Trước đó cẩn thận gửi chi phiếu trắng lại cho Hồ Diệp. Nếu chẳng may tôi hy sinh thì coi như báo đáp công nuôi dưỡng của chị thời gian qua.

^ _ ^

Chiếc xe hơi đã chạy ra xa rồi nhưng Hồ Diệp vẫn tựa cửa nhìn theo đầy lo lắng. Một dáng người quen thuộc bước xuống cầu thang. Đó là gã cảnh sát lưu manh, luôn coi Hoa Mãn Lâu như nhà riêng của mình. Mới sáng sớm, Hồ Nhật không mặc áo cũng đã có thể đi lung tung.

-Gã Triệu Phú đó không phải là nhân vật tầm thường đâu. Công việc làm ăn có dây dưa rất nhiều đến giới hắc đạo, nhất là bang Xích Long. Hồ Diệp giật mình hoảng hốt quay lại.

-Anh dậy rồi hả? – Cô nũng nịu hỏi.

-Đừng đánh trống lảng. – Anh ta bước tới nâng cằm cô lên. - Không phải cô rất muốn tìm hiểu về bang Xích Long sao? Hồ Diệp né tránh cặp mắt nguy hiểm của anh ta. Hồ Nhật bóp mạnh tay, đem gương mặt của cô hướng về phía mình một lần nữa.

-Tránh né? Chẳng phải cô đã bỏ một số tiền lớn để mua chuộc cảnh sát, hỏi thăm tin tức về Xích Long à? Sao không trực tiếp hỏi tôi một tiếng? – Anh ta cười gằn.

-Anh chắc chắn không chịu nói.

-Đúng vậy, tôi tuyệt đối sẽ không nói. Đó là một đám nguy hiểm, không nên dây vào làm gì. – Hồ Nhật nạt nộ. – Dọn cơm đi, đói quá!

-Tôi không phải vợ của anh. Hoa Mãn Lâu không phải nhà của anh.

-Sao? Hôm nay lại dám trả treo?Anh ta giơ tay lên định đánh. Hồ Điệp nheo mắt chịu trận. Thế nhưng chỉ có một bàn tay vuốt ve gương mặt cô.

-Hồ Điệp, chẳng cần cưới, cô cũng đã mang họ của tôi rồi!

-Tôi không phải họ Hồ.

-Lắm lời, đi dọn cơm đi.Hồ Nhật hét lên, Hồ Điệp liền dần dỗi đi vào trong, thuận tay đóng cánh cửa rầm một tiếng lớn. Thật ra, giữa bọn họ từ lâu đã chẳng thể hiểu nổi đây là mối quan hệ gì. Chưa từng có dù dằng mà chỉ có lời gấu ó. Chỉ là hai kẻ xa lạ hằng đêm gối đầu bên nhau ngủ mà thôi.

16. Chương 16: Nô Lệ Đồng Tiền

Vị quản gia xoay chìa khoá trong ổ, nín thở, mở nhẹ nhẹ cánh cửa phòng ra. Tôi nuốt nước miếng nhìn không gian tối om bên trong. Triệu gia đứng đằng xa xua xua tay hồi thúc. Được rồi, chết thì chết. Tôi lấy hết dũng khí bước vào trong. Cánh cửa nặng nề đóng lại như cắt đứt luôn sợi dây căng thẳng cuối cùng của mình.

Tôi cầm tay nắm cửa xoay thử. “Tốt, không bị khoá. Có chạy cũng dễ hơn!”

Đang là ban ngày nhưng bên trong tối om, rèm cửa che kín không để tí ánh sáng nào lọt vào. Trong phòng vẫn còn mùi khen khét của đám cháy từ hai hôm trước. Tối quá, tôi cứ có cảm giác đi vô một ngôi nhà ma vậy. Vừa len lén đi đến kéo một tấm rèm ra thì giọng nói nhừa nhựa, đục đục vang tới.

-Lại đây!Tôi liếc nhìn khối người núp trong bóng tối của căn phòng. Cậu ta đang ngồi trên giường, không thấy gì rõ ngoại trừ hai đôi mắt sáng. Tôi nhớ tới lần trước hình như cậu ta cũng gọi mình như vậy, lúc đó rất hiền dịu chứ không có đánh người. Mọi thứ chỉ bắt đầu khi tôi có ý định bỏ đi mà thôi. Bất chước lũ mèo nịnh nọt, tôi rón rén đi đến cạnh bên giường.

-Thiếu gia đại nhân. – Tôi ngoan ngoãn gọi.Một cánh tay giơ lên, tôi cảnh giác né người. Nhưng không có gì ngoài những ngón tay ngoắc ngoắc. Cái này thì tôi hiểu, ‘ngồi xuống’ đúng không? Thế là nô lệ ngoan ngoãn ngồi xuống mép giường, thiếu gia nhích người gần lại, gác đầu trên vai tôi.

Tất cả chỉ có thế, thời gian im lặng trôi qua một cách nặng nề. Tôi gồng mình chịu đựng, trong lòng thầm đếm xem mình phải viết bao nhiêu số không vào tờ chi phiếu. Người bên cạnh tôi thở những hơi thở thật đều đặn. Không thể nghĩ ngờ gì nữa, cậu ta đã thật sự ngủ rồi. Để chắc cú, tôi ngồi im thêm nửa tiếng.

Người thiếu gia đã hơi lắc lư, tôi bèn đỡ lấy, nhẹ nhàng đặt cậu ta xuống giường. Lúc này do mắt đã quen với bóng đêm, tôi mới có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình của cậu ta. Một bàn tay đầy máu, sưng to và đậm đen. Thật ngạc nhiên là những vết trầy trụa vì vật lộn trên người cậu ta hoàn toàn chưa được chăm sóc. Ngay cả trong giấc ngủ cậu ta cũng nhăn nhó khó chịu vô cùng.

Chủ nhân đã ngủ, tôi không còn việc gì khác nên rón rén đi ra. Đám người Triệu gia bên ngoài vẫn chưa rời khỏi, đứng nhìn cánh cửa phòng chằm chằm như hổ rình mồi. Triệu gia này cũng không đến nỗi thất tín, còn canh chừng xem tôi có la lên không để xông vào cứu đây mà.

-Sao rồi? – Ông ta hấp háy mắt chờ đợi.

-Ngủ rồi. – Tôi thông báo.Ông ta suýt hò reo lên vui vẻ, nhưng ngay lập tức mọi người đưa tay lên miệng nhắc nhở nhau phải im lặng. Thế rồi đám người đó rón rén bò vào phòng, lén lút như những tên trộm chuyên nghiệp. Họ dọn dẹp đồ đạc rơi vỡ, kê khiêng đồ vật lại vị trí cũ, thay tấm thảm giữa phòng,

thay cánh cửa phòng vệ sinh nám đen vì khói, thay luôn cái cửa sổ kính vỡ. Tất cả đều diễn ra trong im lặng một cách tài tình.

Hai người có vẻ như là y tá đến bên giường chụp thuốc mê lên mũi Lục Bảo. Họ bắt đầu chích thuốc, truyền nước và chăm sóc các vết thương. Bác sĩ tuyên bố ba ngón tay bên bàn tay phải cậu ta bị nứt, phải bó bột. Triệu gia giận dữ, không hiểu chuyện gì xảy ra với thằng con trai yêu quý của mình. Tôi im lặng không dám nói mình đã đóng sập cửa vào bàn tay của cậu ta. Mà tại sao cả hai ngày trời mới có bác sĩ tới khám thế này?

Thấy mặt tôi nghếch ra, Triệu gia giải thích.

-Kể từ đêm hôm đó, nó vẫn chưa từng ngủ, không cho ai tới gần. – Ông thở dài. – Vì lúc đó nguy hiểm quá, nên chúng tôi không dám làm căng, phải thả nó ra. Đến lúc có bác sĩ và thuốc mê rồi thì không dễ gì bắt nó được. Cũng may có cô đến, nên nó mới chịu ngủ im như vậy.

-Cậu ta bị sao thế? – Tôi nhẹ giọng hỏi. Tuy nói tính tình thiếu gia kiêu căng kỳ cục. Nhưng kỳ cục đến mức này thì hơi quá rồi.

-Nó bị rối loạn thần kinh một chút đó mà. Từ bốn năm trước, khi mẹ nó chết thì bắt đầu như vậy. – Đột nhiên Triệu gia lên giọng. – Mà tại sao nó lại đòi gặp cô cho bằng được. Những lần trước chỉ cần có cô gái nào đến gần là nó đã quậy tanh bành cả ra. Tôi phải cố lắm mới ngăn mình không chề môi dài ra. Chẳng phải gặp tôi cậu ta cũng quậy tanh bành đó sao. Không tiện khai danh tính thật sự mình ra, tôi đành bịa chuyện. Dù sao Lục Bảo cũng sẽ không đi nói lung tung với người khác.

-Tôi không biết, cậu ta nói tóc tôi dài rất giống con mèo cậu ta nuôi. Triệu gia nhìn tôi dò đoán. Nhưng lần trước chẳng phải Lục Bảo cũng nói tôi là mèo của cậu ta đó sao. Thấy có vẻ như công việc của mình đã xong, tôi cáo từ xin về trước.

-Khoan đã, cô không được về! – Triệu gia la lớn. Lục Bảo trên giường ngo ngậy khiến mọi người trong phòng cứng đờ, không ai dám nhúc nhích. Hai chúng tôi im lặng dời gót ra ngoài hành lang nói chuyện.

-Cô không được về. Nếu Lục Bảo tỉnh lại không có cô, nó lại lên cơn quậy phá thì sao đây? – Triệu gia cũng giống như chuẩn bị lên cơn nhảy từng lên.

-Chứ ông muốn làm sao? Tôi đã nhận lời gặp con ông, gặp xong rồi thì tôi phải về thôi. – Tôi cứng rắn nói.

-Thu nhập cô một tháng ở Hoa Mãn Lâu bao nhiêu? Cái này là hỏi đồ tôi đó hả? Tuy tôi mang danh Mai tử, nhưng ngoài Benjamin cũng chưa từng tiếp thêm ai. Hiện nay thu nhập của tôi chỉ khoảng một trăm hai chục đồng, nhưng nếu khai thật thì chẳng phải chà đạp giá trị bản thân sao. Vì vậy tôi hét giá hai trăm năm chục đồng, bằng giá một hoa khôi ở quán.

- Tôi cho cô lương tháng một ngàn đồng, ở nhà tôi làm mèo cho con trai tôi chơi. – Triệu gia quả quyết. Cái này thật sự là chà đạp người nghèo mà. Một người phu khuân vác làm lục cực nhọc cả năm cũng chỉ kiếm được bảy tám trăm đồng. Giống như lần trước đưa hai ngàn đồng cho Hồ Điệp và tôi, phải tiếp khách cả tháng trời. Lại còn phải chỉ cho ban nhạc, vũ công và những Mai tử khác phục vụ bốn ông già đi kèm, thật sự là dư lại cũng không còn nhiều. Vậy mà lần này ông ta hét liền một ngàn đồng một tháng, cho nhiệm vụ làm mèo. Mức lương này khiến tôi tình nguyện chịu chà đạp.

-Với điều kiện. – Tôi hất mặt.

-Điều kiện gì? – Triệu gia nhìn tôi như nhìn đứa tham lam.

-Lúc nào cũng phải có người ngoài cửa. Hễ tôi la lên phải xông vào cứu. Cái này thì không thể không có được. Dù sao con ông ta cũng bị thần kinh mà, ai biết lúc nào cậu ta lại lên cơn tấn công người.

-Cái này không được, Lục Bảo không cho phép ai đến gần nó hết. Hay là tôi cắt người đứng ở cuối hành lang. Chỉ cần cô la to một chút thì ở đó cũng nghe được. – Triệu gia thương lượng. Tôi ngược nhìn cái hành lang vừa dài vừa rộng. Chỗ cuối hành lang mà ông ta nói xa tít tắp mù khơi. Từ chỗ đó mà chạy đến đây thì cũng mất đến mấy phút, hơi nào mà la vang xa tới đó chứ.

-Vậy nếu tôi khiến cho cậu ta để người khác đứng gác ngoài cửa, thì ông phải cho người gác à nha.

-Cô làm được hãy nói. – Triệu gia gật đầu đồng ý.

-Vậy là thỏa thuận xong. Bây giờ đưa trước một tháng lương đi. – Tôi xoè tay.

-Cái gì, mới sáng sớm còn đưa cô một tờ chi phiếu trắng. – Triệu gia giẫy nảy.

-Đó là phí gặp mặt. Còn bây giờ là tiền lương làm mèo. Chẳng may chưa hết tháng tôi bị con trai ông đánh vô bệnh viện thì sao? Nếu Triệu gia trở mặt thì tôi hết cách. Ít nhất lấy một tháng lương trước có gì còn trả tiền thuốc men. Dù sao tôi có thể trốn thoát khỏi tay ông không? – Tôi hùng hồn tuyên bố. Thấy vậy giờ ông ta nhún nhường quá mức, nên tôi cũng muốn thử treo giá cao xem như thế nào. Ai ngờ ông ta đồng ý ngay, móc trong túi đưa cho tôi một ngàn. Trời ơi, đúng là người giàu. Bạc lẻ trong túi mà cũng đã có một ngàn. Xem ra lúc này tôi nên treo giá ột chút. Không phải một ngàn hai thì cũng cũng làm.

Nào ngờ lòng tham chưa kịp phát ra thì đám người trong phòng đột nhiên bỏ chạy ra ngoài hết.

-Cậu chủ tỉnh lại. – Quân gia cầm chìa khoá thở hổn hển.

-Lục Bình? – Tiếng gầm rú trong phòng truyền ra nghe như kinh thiên động địa. Thế là tôi bị thô bạo xô vào phòng, cánh cửa sau lưng đóng rầm lại một tiếng.

-Thiếu gia đại nhân, thuộc hạ ở đây. – Tôi cười hề hề chạy lại gần giường. Thật ra làm mèo thế nào nhỉ? Tôi không biết. Thôi thì cứ cái bộ dạng thuộc hạ, nô lệ lúc trước mà diễn thôi. Dù sao tôi bây giờ cũng đúng là nô lệ mà, nô lệ đồng tiền.

17. Chương 17: Cuộc Sống Của Mèo Cưng

Có ai từng thấy một con mèo lao động vất vả hay chưa? Câu trả lời là chưa đúng không. Vì vậy nhiệm vụ mỗi ngày của tôi là ăn no rồi nằm ngủ, như vậy mới giống mèo. Chỉ cần đứng ra khỏi phạm vi tầm mắt của thiếu gia, muốn làm gì cũng được. Ăn mỗi bữa sáu tô cơm, được. Thích ăn táo, có. Muốn chơi bong bóng, được luôn. Mèo tôi vui vẻ, thiếu gia vui vẻ. Thiếu gia chịu uống thuốc, ông chủ vui vẻ. Ông chủ thường tiền, mèo tôi lại vui vẻ. Nói chung cái vòng lẩn quẩn vui vẻ đó kéo dài một tháng, cho đến khi tôi ngồi bên cửa sổ chép miêng.

-Lá cây rụng hết rồi kìa. Muốn ra ngoài chơi quá!

-Vậy thì đi! – Lục Bảo đột nhiên nói. Câu nói này khiến tôi ngạc nhiên muốn rớt cằm xuống. Lục Bảo mà chịu ra ngoài vào lúc ban ngày ư? Chuyện lạ khó tin. Tôi chỉ biết ngoài việc cậu ta ban ngày ngủ, ban đêm thức; thì kỳ nhất là đi ra ngoài lúc có nhiều người. Cậu ta không thích gặp con người, kể cả cha mình cũng thế. Đặc biệt là phái nữ, Lục Bảo ghét cay ghét đắng. Chỉ có tôi là ngoại lệ, vì tôi không phải con người, cũng không phải phụ nữ. Tôi là con mèo.

-Không đi nữa hả? Lục Bảo đứng bên giá áo khoát chờ đợi. Tôi ngay lập tức tung người ra khỏi chỗ ngồi, chụp lấy áo khoát mặc vào, cài nút áo giùm Lục Bảo, lấy khăn quần cho cậu ta. Mỗi lần nhìn bàn tay vẫn còn bó bột kia, tôi lấy làm áy náy lắm. Thật ra hôm đó là do tôi phản ứng mạnh trước. Mấy hôm nay tôi không bỏ trốn thì cậu ta vô cùng dịu dàng. Lục Bảo không hề nhắc gì đến trận náo loạn hôm đó. Cậu ta chỉ toàn nói về thời gian chúng tôi cùng đi học thôi. Thời gian bốn năm trôi qua Lục Bảo không còn nhớ gì hết. Đối với cậu ta, chúng tôi vẫn là đôi bạn học như thuở nào.

Lục Bảo muốn sống ngây thơ như vậy, tôi cũng sẽ cùng vứt bỏ hết tất cả để trở về tuổi thơ của mình. Chúng tôi cùng ca hát những bài đồng dao, lấy bút màu tô lên những hình vẽ trắng đen trong sách. Chúng tôi đọc to bài cử chương, lo lắng buổi hôm nay trường sẽ cho ăn món gì. Tôi vẫn sẽ là người chạy đi lấy thức ăn trưa cho hai đứa. Lục Bảo sẽ đọc những gì thấy viết trên bảng cho tôi chép vào tập. Mà phải chép cả hai cuốn cùng một lúc nhé, vất vả vô cùng.

Khi hai chúng tôi ra ngoài sân, luôn nắm tay nhau như lời cô giáo dặn khi đi công viên. Bất cứ ai nhìn thấy chúng tôi đều quay đầu bỏ chạy. Thứ nhất vì Triệu gia bảo thế, thứ nhì vì người trước giờ đến gần Lục Bảo mà không bị thương chỉ có mỗi mình tôi.

Tôi biết họ đang vô cùng ngạc nhiên, vì cậu chủ nhốt mình suốt ba năm nay lại đột nhiên xuất hiện ngoài vườn. Bàn tán xôn xao vì một người cực kỳ ghét phụ nữ lại có một cô gái đi bên cạnh. Tôi không hề để ý

khi một cô hầu gái hoảng quá phải trốn vội xuống gầm bàn. Tôi cũng không cười khi hai tay vệ sĩ không biết chạy đâu, bèn leo lên cây núp.

Tôi bắt đầu suy nghĩ đơn giản như Lục Bảo, nhìn cuộc sống theo cách nhìn của cậu ta. Đó là thời gian duy nhất tôi buông xuôi tất cả, quên hết mọi thứ. Thế rồi một buổi sáng thức dậy, nhìn vào tờ lịch trên tường, nhớ ra ngày giỗ của mẹ mình, tôi bật khóc.

Lục Bảo hoảng sợ kinh khủng. Cậu ta nhảy nhót xung quanh, gào lên tôi không được khóc nữa. Đã lâu lắm rồi, nên tôi quên mất Lục Bảo có thể trở nên đáng sợ như thế nào. Tôi ngay lập tức nín khóc ngay, lấy áo chùi hết nước mắt không chừa lại một giọt. Thấy tôi hết khóc rồi, Lục Bảo mới xiu xuống. Cậu ta lấy tay ôm lấy ngực mình, ngồi gục xuống sàn như lên cơn đau tim. Tôi lo lắng chạy lại gần cậu ta. Lục Bảo liền nắm lấy tay tôi, run rẩy nói.

-Không được khóc. Tôi gạt đầu, ghi nhớ không bao giờ được khóc trước mặt cậu ta nữa.

Chúng tôi cùng ngồi trên sofa, co ro đắp chung một cái chăn. Tôi nghĩ rằng làm như vậy sẽ khiến cậu ta bớt run hơn. Cơn run rẩy không phải do thời tiết bên ngoài, mà xuất phát từ nỗi sợ sâu thẳm bên trong nội tâm.

-Thiếu gia đại nhân?

-Cái gì? – Lục Bảo vẫn gục đầu trên vai tôi không nhúc nhích.

-Còn đau trong ngực không?

-Hết rồi. – Cái đầu lúc lắc trả lời. – Đừng bao giờ khóc nữa!

-Vâng!

-Đừng bỏ tôi đi! Im lặng, không biết nói sao. Tờ lịch nhắc nhở tôi nhớ vẫn còn nhiều việc phải làm trên đời này. Không thể nào suốt đời là con mèo nhỏ trước mặt cậu ta mãi.

-Thiếu gia đại nhân?

-Hả?

-Ai đã khóc trước đó vậy?

-Mẹ tôi. – Lục Bảo rùng mình một cái rồi mới nói tiếp. – Bà ấy rất đáng sợ. Lúc nào cũng chỉ toàn khóc và khóc. Ngực tôi rất đau. Nhưng bà ấy không chịu dừng lại, cứ tiếp tục khóc và kể lể ...Cứ như thế, Lục Bảo bắt đầu miêu tả lại hết sự khủng bố của mẹ mình. Tôi im lặng lắng nghe, nắm tay cậu ta thật chặt mỗi khi Lục Bảo kể đến chi tiết đáng sợ. Thật ra tôi không biết rằng sự hành hạ tinh thần còn ghê gớm hơn đau đớn về thể xác. Nếu nói rằng lần tôi té xuống sông là chết đi sống lại, thì mỗi ngày ở nhà Lục Bảo đều bị mẹ mình đâm một nhát vào tim. Chúng tôi khi mười hai tuổi đều đã từng trải qua sinh tử.

Đến buổi trưa, khi lấy cơm, tôi kể hết mọi chuyện cho Triệu gia. Chỉ ông ta mới có khả năng mời bác sĩ đến điều trị cho Lục Bảo. Đã biết vấn đề ở chỗ nào, thì sẽ dễ dàng kê đơn thuốc hơn. Cậu ta sớm khỏi bệnh, tôi cũng có thể sớm an tâm rồi đi. Chúng tôi không thể ở mãi trong ký ức tuổi thơ được. Cả hai chúng tôi đều phải trưởng thành mà bước về phía trước.

^ _ ^

Ngoại trừ thuốc uống của hội đồng bác sĩ, tôi còn phải đóng vai trò tư vấn giải tỏa tình cảm cho cậu ta. Lương của mèo kiêm thùng rác là một ngàn ba một tháng. Thật đơn giản, hãy làm một con mèo biết lắng nghe. Giai đoạn điều trị tiếp theo, tập cho cậu ta quen dần với cuộc sống. Mèo + thùng rác + bảo mẫu có lương tháng là một ngàn rưỡi.

Tôi làm một con mèo cưng luôn miệng đòi hỏi nhiều điều. Tôi thích ngủ ban đêm và đi chơi vào ban ngày. Vì vậy Lục Bảo cũng phải điều chỉnh thói quen sinh hoạt của mình cho phù hợp với tôi. Chúng tôi ra ngoài nhiều hơn, nói về những chuyện hiện tại chứ không phải nói về quá khứ. Ít nhất chúng tôi có cùng một mối quan tâm là âm nhạc. Những bài hoà tấu hiện đại và những khúc hát cổ cũng không phải là một khoảng cách lớn lắm. Tôi đã mừng rỡ, vỗ tay rồi rít khi Lục Bảo kéo xong bài 'Vọng Kim Lang' bằng vĩ cầm. Nghe rất hay, không khác đàn cò là bao. Bù lại tôi phải học hát bằng một thứ ngôn ngữ kỳ lạ không hiểu nổi.

-Thiếu gia đại nhân, cậu học hát mấy bài này ở đâu?

-Trong sách.Bây giờ tôi mới biết, sách vở cũng có thể ghi lại giai điệu. Vậy là tôi được học cách ghi, và xướng âm. Không còn những xàng-xê-cồng mà là đồ-rê-mi. Chẳng bao lâu tôi đã có thể hát bằng thứ ngôn ngữ đó, đọc được những bài hát mà Lục Bảo ghi ra.

-Thiếu gia đại nhân, mấy bài này của tác giả nào vậy?

-Của tôi.Lại tiếp tục là một phát hiện mới. Cậu ta có thể gọi là một dạng thiên tài không? Không có ai chỉ dẫn mà cũng có thể luyện được một thân bản lãnh hiện nay. Với trình độ của một Mai tử, tôi có thể khẳng định cậu ta rất tài năng. Đúng là thiên tài và kẻ tâm thần chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Mùa đông năm đó, tôi đã thành công kéo Lục Bảo ra khỏi nhà.

-Chúng ta sẽ đi đến một nơi tràn đầy âm nhạc.

-Không có ai khóc chứ? – Lục Bảo e dè hỏi tôi.

-Bọn họ chỉ toàn cười.Tôi dẫn cậu ta về quán Hoa Mãn Lâu, nơi mọi người bán nụ cười kiếm sống.

18. Chương 18: Hậu Quả Tự Gánh Lấy

Nguyên tắc thứ nhất, không tranh giành khách. Vì Lục Bảo đi cùng với tôi, hẳn nhiên sẽ không có bất cứ Mai tử nào tiếp cận cậu ta. Trừ khi là cậu ta gọi thêm, nếu không trong quán này sẽ chỉ có tôi tiếp Lục Bảo.

Tôi chọn lấy một góc ngồi ẩm cúng trên gác, hai bên có vách che và thuận lợi nhìn thấy toàn sân khấu hết. Uống trà nóng và thưởng thức bánh ngọt là cách tốt nhất để xem hát vào mùa đông. Tôi hoàn toàn tin tưởng các tiết mục tạp kỹ ở đây sẽ làm hài lòng Lục Bảo. Thậm chí cậu ta còn gõ nhịp nhịp ngón tay khi nghe một bài hát vừa ý.

Đám đông bên dưới bắt đầu đông lên. Bọn họ uống rượu say sưa và ồn ào huyên náo. Đúng như tôi hứa, tất cả mọi người đều cười. Những gã đàn ông cười dâm đãng trêu ghẹo kỹ nữ. Các cô gái thì cười nũng nịu, liếc mắt đưa tình với khách hàng. Chỗ này là nơi mua bán niềm vui mà.

Lần đầu dẫn cậu chủ ra ngoài thành công, tôi được thưởng năm trăm đồng. Thời gian gần đây, Lục Bảo hoàn toàn là một người dễ chịu, không còn tấn công mọi người nữa. Dĩ nhiên là nếu họ biết điều cách xa cậu ta năm mét. Ngoại phạm vi đó thì có thể đi qua đi lại trước mặt cậu ta thoải mái. Nhưng Lục Bảo vẫn thường nhìn những cô gái khác với một vẻ chán nản, không thân thiện.

Rất tiếc là khi ghé Hoa Mãn Lâu, tôi không có dịp tách ra để truyện trò với Hồ Điệp. Nhưng thấy vẻ mặt bình thản của chị, tôi đoán rằng mọi việc cũng không có chút manh mối gì. Cho đến một hôm nghe được một tin sét đánh từ ma ma, chị Hồ Điệp bị thương vào bệnh viện. Tôi rất muốn đi thăm nhưng Lục Bảo không bao giờ buông tôi ra một chút nào.

-Thiếu gia đại nhân, tôi phải đi thăm một người bạn bị bệnh.

-Đừng đi.

-Chị ấy rất quan trọng với tôi

-Vậy thì cùng đi.

-Nhưng Hồ Điệp ở trong bệnh viện.

-?

-Trong đó có rất nhiều người khóc lóc kêu la.Cậu ta ngay lập tức rùng mình. Vẻ hoảng sợ hiện ngay lên trong mắt.

-Đừng đi.

-Nhưng chị ấy rất quan trọng. Vậy là cuộc đối thoại lại trở thành một vòng lặp lẫn lộn. Sau khi đấu tranh, tôi có hai tiếng đồng hồ để phóng từ biệt thự vào bệnh viện, hỏi thăm và sau đó trở về. Đi lâu hơn hai tiếng, hậu quả tự gánh lấy. Dĩ nhiên là tôi gặp sức ép từ cả Lục Bảo và Triệu gia. Cậu chủ mà không vui thì ông chủ sẽ vô cùng phiền lòng. Vẫn là câu nói cũ, “hậu quả tự gánh lấy”.

^ _ ^

Tôi nhanh chóng tìm thấy ma ma và những chị gái khác đứng núp bên ngoài cánh cửa phòng bệnh. Thấy tôi đến, họ chỉ gơ tay lên miệng ra dấu im lặng. Tôi nhập bọn với đám người lén lút, sợ sệt nhìn vào trong.

-Tôi đã nói rồi, đừng có dây vào lũ chúng nó. – Gã cảnh sát hung dữ hét lên, vung vẩy tay đi qua đi lại trong phòng. – Bây giờ thì đã khôn ra chưa? Tôi không nhét cô về thì cả nửa cái mạng cũng không còn ...Thấy tình hình có vẻ căng thẳng quá, tôi vội kéo ma ma ra xa để hỏi.

-Có chuyện gì vậy ma ma?

-Không biết nữa. Hai ngày nay, lần nào hấn đến cũng nổi khùng lên như vậy. Lúc hấn gọi ma ma vào bệnh viện, nhìn còn kinh khiếp hơn nữa kia. Cả người bê bết máu, khiến ma ma xém ngất xỉu luôn rồi. Nhưng người bị thương nặng hơn là Hồ Diệp. Lát con vào nhìn xem, gương mặt nó sưng húp rất đáng thương. Một chân bị gãy và nghe nói còn dập lá lách gì nữa đấy. Chắc là phải nằm viện vài tháng. – Ma ma sụt sùi.

-Sao dữ vậy? Chị ấy bị xe đụng hả? – Tôi hoảng sợ đến nhảy dựng lên.

-Không phải, nghe nói là bị đánh đấy. Không biết nó làm gì mà bị người của băng Xích Long đánh. Là tay cảnh sát kia nhét nó về, mới có thể bảo trụ được tính mạng ...Ma ma chưa nói hết thì cửa phòng bệnh mở ra cái rầm, tay cảnh sát còn đồ cau có đi ra. Sau khi liếc một cái dữ tợn vào đám người Hoa Mãn Lâu thì hằm hằm bỏ đi. Bọn người chúng tôi ngay lập tức đi vào phòng thăm Hồ Diệp. Nhìn thấy tình trạng của chị tôi thật muốn khóc.

Gương mặt xinh đẹp đó sưng húp và bầm dập. Một mắt thậm chí còn không mở ra nổi, môi dưới bị rách đến bây giờ vẫn còn tươm máu. Chân Hồ Diệp bị bó bột phải treo lên, xem ra thương tích nặng nề vô cùng. Ma ma bảo rằng chị còn bị nội thương nữa. “Thật thương chị ghê!”

Hồ Diệp thấy tôi vào liền mừng rỡ ngoắc ngoắc tay. Tôi sà tới ngay, nước mắt nước mũi tèm lem.

-Chị, có phải bị thương vì em không? – Tôi có thể thậm đoán ra nguyên nhân rồi.

-Ma ma này, để con nói chuyện riêng với Bách Hợp một chút nhé. – Chị vỗ vỗ vai tôi, ngăn không cho tôi nói tiếp.

-Hừ, lại nói riêng. Hết lần này đến lần khác đuổi ta ra ngoài. Ta đến thăm cô để bị đuổi đấy hả? Tuy nói có vẻ bức bối như thế, nhưng ma ma cũng dẫn mấy chị khác đi ra cửa. Mọi người vừa đi khuất, Hồ Diệp cũng bắt đầu rừ rì nói với tôi.

-Chị đã lấy chi phiếu trắng của em đi rút tiền. Đó là chi phiếu giới hạn, rút tối đa cũng chỉ có năm ngàn thôi. Triệu gia vẫn là lão cáo già không dễ chơi. – Chị Hồ Diệp hằm hừ. – Chị đã lấy tiền đó đi mua chuộc một số tin tức. Lệnh truy sát mẹ em là do một trong năm đường chủ của Xích Long phát ra. Nhưng vẫn chưa biết được thật ra họ đang tìm thứ gì ở chỗ của bà. Em có biết không?

-Không biết. – Tôi lắc đầu ngay. – Khi đó em chỉ biết nhà mình nghèo lắm, nếu có thứ gì đáng giá thì đều bán đi lấy cơm ăn hết. Thường xuyên phải chạy trốn nhiều nơi, nên đồ đạc cũng mất dần, không còn giữ lại gì nhiều.

-Vậy thì coi như công cốc. Rốt cuộc cũng tìm ra kẻ chủ mưu hãm hại là đường chủ của Xích Long, em dự định như thế nào?

-Dĩ nhiên là bắt chúng ném cảnh sát hết tất cả như em. – Tôi nghiêng rằng nói ra từng chữ. – Nhưng mà chị ơi, đừng mạo hiểm vì em nữa. Lần này chị bị thương chắc chắn là do em liên lụy rồi đúng không.

-Con bé ngốc này, giữa hai chúng ta mà còn nói ai liên lụy ai nữa sao. Tuy chị bị thương, nhưng lần bị thương này rất đáng giá. – Hồ Diệp mỉm cười. Nhìn thấy vẻ ngây ngốc của tôi, chị tiếp tục giải thích. – Có thấy Hồ Nhật lúc này không? Anh ta nổi điên vì chị. Lúc chị sắp chết, rốt cuộc cũng nhìn thấy một tấm

chân tình thật sự. Về hạnh phúc rạng ngời của Hồ Diệp trông chói lát cũng khiến tôi cảm thấy an ủi. Biết bao lâu nay tôi vẫn thắc mắc tại sao Hồ Diệp lại chịu đựng được gã cảnh sát thô lỗ, hung dữ kia. Thì ra từ lâu chị đã bắt đầu yêu gã rồi. Phát hiện gã cũng lo lắng, cũng quan tâm đến mình, liền khiến chị vui vẻ đến như vậy. Dù bị thương nhưng vẫn cho là xứng đáng sao?

-Tuy bây giờ chị không giúp được em nữa, nhưng có một chuyện em có thể thử. Hồ Nhật trong lúc vô tình đã nói ra, Triệu gia và băng Xích Long có liên quan. Bây giờ em đang ở trong nhà ông ta, có thể thử điều tra từ hướng đó xem sao? – Chị Hồ Diệp nháy mắt. Quả thật tiết lộ này là một thu thập bất ngờ không tính trước. Tôi cảm thấy đã đến lúc phải tự mình làm hết mọi chuyện. Bây giờ tôi đã trưởng thành, đã có đủ sức mạnh để quay đầu lại cắn bọn khốn đó. Tôi phải cho bọn Xích Long biết mùi máu thịt tất cả là như thế nào rồi. Chiếu khóa của mọi chuyện, phải trở về nhà của Triệu gia để mà tìm ra.

Sau khi nói thêm vài câu thăm hỏi và an ủi, tôi phải đành cáo biệt chị để trở về. Thời gian đi về cũng đã mất hết một tiếng rưỡi, tôi không thể trì hoãn kéo dài hơn. Đột nhiên cảm thấy bị áp bức, tôi dăm ra cảm ghét cả hai cha con nhà họ Triệu đó. Tôi muốn vượt lên, muốn chống lại hết thảy những bất công trên đời này. Đầu tiên là lũ trộm cướp Xích Long, sau đó đến lũ nhà giàu hợm hĩnh.

Không nghĩ đến mình lại xui đến vậy, xe đi giữa đường lại bị chết máy. Đến khi về tới biệt thự của Triệu gia thì thấy khói bốc cao nghi ngút. Một phần của toà nhà đang bốc lửa cháy rừng rực. Đúng là tôi đi về trễ rồi, còn phần ‘hậu quả tự gánh lấy’ là cái này sao?

19. Chương 19: Đừng Rời Xa Tôi

Ngày hôm đó, tôi đang chơi đàn thì nghe tiếng đập cửa. Là người nào không muốn sống dám tới quấy phá Triệu Lục Bảo tôi đây.

“Làm ơn, xin nhờ một chút!” Tiếng nói đáng ghét của một cô gái nào đó vang lên. “Thiếu gia đại nhân, làm ơn mở cửa đi. Là thuộc hạ Lục Bình đây!”

Tiếng gọi này khiến tôi sững sờ, không tin nổi. Vô cùng đầy đủ thông tin, chỉ có mình con mèo hoang đó gọi tôi như vậy. Ngôn ngữ lộn xộn, hèn kém như thế cũng chỉ có cô ta mới dám dùng. Tôi vừa mở cửa ra thì cô ta đã như một cơn gió lốc đã xông vào phòng. “Thiếu gia đại nhân làm ơn cứu với.” Sau đó thì tông ngay vào phòng vệ sinh cổ thủ. Khi biến mất và cả lúc xuất hiện, quả nhiên đều khiến tôi kinh hãi không thôi. Tôi sững sờ nhìn cánh cửa phòng vệ sinh đóng kín mà như không thể tin nổi những điều vừa xảy ra trước mắt.

Cô ta đã trở lại, khác xưa rất nhiều. Một thiếu nữ yếu điệu trong bộ trang phục thước tha kiều mị. Mái tóc không còn xơ rối, cháy vàng mà đen bóng, óng mượt, được chải bởi cầu kỳ. Không còn nước da ngăm đen mà chỉ có một khuôn mặt trang điểm cầu kỳ với má đỏ, môi son. Ngay cả ánh mắt rất khác, mạnh mẽ và rất linh động. Tôi chẳng hề biết cô gái đứng trước mặt mình là ai cả.

“Thiếu gia đại nhân, lâu rồi không gặp.” Đúng vậy, cô ta là Triệu Lục Bình chứ không phải ai khác. Trong lòng tôi xao động và nổi lên những suy nghĩ lộn xộn không biết là thứ gì. Cô ta dám bỏ đi không nói tiếng nào. Vậy mà bây giờ lại còn dám xuất hiện trở lại trở tráo đến thế. Thời gian qua là không có ý nghĩa gì với cô ta sao, vẫn cư xử với tôi như trước còn đi học.

Cô ta vẫn ngoan ngoãn đến ngồi bên cạnh tôi. Quả thật cảm giác không khác mấy như ngày xưa vậy. Đôi vai thon cho tôi gối đầu lên cũng vậy. Tôi nhắm mắt, ký ức về một buổi học từ bốn năm trước trở về. Người duy nhất ở gần tôi sát đến như vậy cũng chỉ có mình cô ấy. Thậm chí cả mẹ tôi cũng chưa từng chạm vào tôi như thế này. Chỉ ở bên cạnh cô ấy, tôi mới tìm được cảm giác thoải mái và bình yên.

Ước gì thời gian cứ ngưng đọng mãi ở khoảnh khắc đó.

Vậy mà cô ta dám bỏ chạy khỏi tôi một lần nữa. Con mèo cưng tôi yêu quý không biết sống chết lại dám bỏ đi sao. Rất may, tôi đã khóa cửa lại trước, nếu không cô ta đã thuận lợi chuẩn bị rồi. Con mèo hung hăng nhe nanh giơ vuốt, không chịu yên phận để tôi bắt lại. Cô ta chạy và tôi cứ dí theo, cảm giác như lại tiếp tục cuộc rượt đuổi sau những buổi chiều tan học. Tôi vẫn chưa từng thành công bắt được cô ấy.

Lục Bình chạy vào nhà vệ sinh và cố thủ trong đó. Muốn trốn tôi không dễ dàng đến thế đâu. Lúc này bên ngoài cửa đột nhiên có rất nhiều người chạy tới, tiếng đập cửa dồn dập khiến tôi lo lắng. Là muốn mang cô ấy rời xa tôi một lần nữa sau? Tôi hun lửa kéo cô ấy ra khỏi phòng trước khi bọn họ xông vào. Tôi phải giữ chặt cô ấy trong tay để không ai đoạt đi được nữa.

Mọi người đều chống lại tôi, cả thế giới này cũng phản bội tôi. Tôi bất lực bị đè nghiêng trên sàn nhìn cô ấy rời khỏi. Sự đau đớn thể xác không thể so sánh với nỗi đau trong tim. “Làm ơn, xin hãy nhìn tôi đi. Đừng rời xa tôi nữa. Tại sao ngày đó mẹ lại chọn cái chết chứ không chọn tôi? Trên đời này không ai cần tôi, yêu thương tôi nữa sao?”

Ngày thứ hai, cô ấy trở lại. Tôi rất hạnh phúc, có thể dựa vào vai cô ấy ngủ yên một giấc được rồi. Chỉ có mỗi Lục Bình là tốt với tôi thôi. Cô ấy sẽ chạy lấy cơm cho tôi như thuở ban đầu. Bàn tay phải bị thương cầm muỗng không được, cô ấy sẽ giành đứt tôi ăn. Coi tôi như là một đứa con nít ư? Vậy thì tôi sẽ cùng cô chơi trò học sinh tiểu học.

Chúng tôi nằm bò trên sàn, tô nguệch ngoạc vào những cuốn bách khoa toàn thư. Chúng tôi hát đồng dao và đọc to bản cửu chương. Tôi bắt cô ấy viết chính tả, vô cùng ngạc nhiên khi thấy chữ cô ấy vẫn xấu như hồi còn nhỏ vậy. Thời gian qua chỉ là ảo giác thôi sao? Thật ra cô ấy vẫn chưa hề lớn lên tí nào?

Có cô ấy bên cạnh, tôi không còn thiết đến gì cả. Bởi vì sự ngây thơ như đứa trẻ của cô ấy không ảnh hưởng xấu đến tâm trạng của tôi. Miễn cưỡng có thể giữ lại cô ấy cũng được.

Tôi vì cô ấy làm rất nhiều chuyện mà trước giờ vẫn chưa hề làm. Chúng tôi đi dạo ngoài sân khi mùa thu đến. Gió lạnh rét run nhưng tôi thấy vui vẻ vì được cầm một bàn tay ấm áp. Chúng tôi cùng nhau nói về thời gian đã qua của mỗi người. Có những chuyện rất buồn và kinh khủng, nhưng chúng tôi hoàn toàn chấp nhận nhau. Chúng tôi chia sẻ những sở thích cá nhân, như việc đàn và hát. Cô ấy dạy tôi những giai điệu cổ, còn tôi chỉ cô ấy cách đọc và xướng âm. Lần đầu tiên tôi rời khỏi căn nhà này cũng là vì cô ấy. Hãy nhìn ánh mắt lấp lánh của cô ấy khi nói về Hoa Mãn Lâu kia. Tôi ghét hết toàn bộ những người khác trên thế giới này, nhưng không hề ghét cô ấy. Bởi vì cô ấy chấp nhận tôi, đối xử với tôi như một người bạn, và yêu thương tôi.

Tôi cứ ngỡ mình sẽ sống vui vẻ như vậy cho đến mãi mãi. Nhưng không, một lần nữa tôi phát hiện ra cô ta phản bội mình. Người cha lắm tiền bạc của tôi không hề hay biết tôi tình cờ đi ngang qua phòng, khi ông ta đe dọa cô ấy. Cô ấy ở bên cạnh tôi là vì tiền, bởi vì ông ta là chủ của cô ấy. Sự chân thành thì ra cũng chỉ là một cuộc mua bán không hơn không kém. Người duy nhất trên đời này tôi tin tưởng, thì ra cũng chỉ là một kẻ giả dối mà thôi.

Đứng bên cửa sổ nhìn cô ấy bước lên xe đi ra ngoài, lòng tôi trào sôi cảm xúc. Tôi muốn trả thù sự bội bạc này, muốn xoá hết những nỗi đau chua xót trong lòng. Tất cả những bản nhạc viết dành cho cô ấy, hãy xé nát hết đi. Tất cả những chỗ cô ấy đã từng chạm vào, tất cả những thứ gợi nhớ đến sự giả dối của cô ta, hãy đốt hết đi. Lửa phừng phừng cháy xung quanh tôi như reo hò cổ vũ, “Tốt lắm, tốt lắm! Hãy huỷ diệt tất cả!”

Đột nhiên tôi cảm thấy lạnh xa thế giới của con người hình như vẫn chưa đủ. Vẫn có những kẻ độc ác muốn lần mò vào nơi chốn yên tĩnh của tôi, muốn hãm hại tôi. Chỉ còn một cách nữa thôi. Muốn bình yên, tôi phải huỷ diệt cả thế giới. Những ngọn lửa cũng hô hào, “Huỷ diệt, huỷ diệt ...”

Những kẻ nhiều chuyện cuối cùng cũng đã đến. Họ phá cửa xông vào, đè nghiêng tôi xuống và lôi ra ngoài. Cũng không khác gì lần ở bệnh viện tâm thần và căn biệt thự ngoại ô. Một mình tôi làm sao có thể chống lại nhiều người được. Muốn huỷ diệt thế giới, tôi cần có nhiều sức mạnh hơn.

^ _ ^

Cô ấy chạy vào phòng, nước mắt rơi lã chã. Tôi biết, chấn chặc vết bập tay trên má kia là do cha tôi đánh, và nước mắt cô ấy rơi xuống cũng không phải vì tôi.

-Lục Bảo! – Cô ấy gọi thật thân thiết. – Tại sao cậu lại làm vậy? Vết phỏng có đau lắm không? Tôi khẽ cười, gơ cánh tay đã được băng bó lên ngắm nhìn. Nỗi đau này, sao có thể sánh được với sự thất vọng trong lòng tôi.

-Gọi cái gì? – Tôi gần giọng.Quả nhiên cô ấy rụt lại, giọng lí nhí sợ hãi.

-Thiếu gia đại nhân!Tốt! Quả nhiên là vẫn sợ tôi. Thời gian qua đã quá dễ dãi, nên cô ta nghĩ rằng có thể trèo lên đầu tôi mà giẫm đạp ư. Cô ta vẫn chưa hay biết lớp mặt nạ của mình đã không thể gạt tôi được nữa. Nếu bây giờ trở mặt, cô ta sẽ chỉ dễ dàng cầm tiền mà rời đi. Không, tôi không muốn. Thứ tôi cần là sự trả thù tàn độc hơn nữa kia. Tôi sẽ khiến cô ta đau đớn hơn gấp trăm, gấp ngàn lần sự tổn thương khi cô ta phản bội tôi.

Nén xuống ý nghĩ ngồi dậy và bóp cổ cô ta ngay lúc này, tôi chỉ nói một cách thật nhẹ nhàng.

-Cô về trễ. Và đây chính là hậu quả mà cô phải gánh lấy.Quả nhiên Lục Bình sững sờ, đứng há hốc miệng nhìn tôi. Muốn trả thù, bước đầu tiên là khiến cô ta không thể rời xa tôi được. Đây là lỗi của cô ta, cô ta bị lương tâm dày vò và ràng buộc. Bước thứ hai, phải khiến cô ta cam tâm tình nguyện mà ở bên cạnh tôi chịu phạt.

Không chỉ cơ thể, mà cả linh hồn của cô ta cũng sẽ bị tôi chính tay tôi phá hủy.

20. Chương 20: Bài Tốt Nghiệp

Sau khi từ bệnh viện trở về, tôi cảm thấy Lục Bảo đã thay đổi. Nhưng tôi lại không biết sự thay đổi diễn ra ở chỗ nào. Dây phòng bị thiêu cháy hoàn toàn. Lục Bảo được chuyển đến khu vực khác, cũng trong khuôn viên của biệt thự. Cậu ta chỉ bị bỏng nhẹ trên cánh tay, có lẽ do bất cẩn khi châm lửa.

Đúng vậy, tôi về trễ mười lăm phút, cậu ta liền đốt nhà. Triệu gia giận dữ xáng cho tôi một bạt tay thật oan ức.

-Bách Hợp, hãy coi hậu quả sự chậm trễ của cô nè!“Là do xe hư chứ có phải là lỗi của tôi đâu!” Tôi oan ức lắm nhưng không trả treo một tiếng. Nhìn cả dãy nhà xinh đẹp bốc khói đen mù mịt, tôi cũng hiểu được Triệu gia tức giận đến cỡ nào. Nhưng con trai thì ông ta không dám đánh, nên đành trút lên tôi cho đỡ bực tức. Tôi phải nhịn, vì sau này còn cần điều tra ở chỗ ông ta nhiều thứ nữa. Trước mắt, tôi chưa thể rời khỏi nhà họ Triệu được.

Lục Bảo nằm trên giường, thoi thóp thật đáng thương. Nhìn thấy cảnh đó, tôi không sao ngăn nổi nước mắt mình. Tại sao cậu ta cứ thích đùa bỡn bản thân như vậy? Bàn tay bị gãy mới vừa tháo bột, hôm nay lại bị băng thành một cục trắng xoá nữa rồi. Cậu ta rất có thiên bẩm chơi đàn, tại sao không chú ý cẩn trọng giữ gìn thân thể. Nếu sau này những ngón tay thon dài, xinh đẹp ấy không thể tạo nên giai điệu du dương nữa thì sao? Tôi sẽ đau lòng đến chết mất.

-Cô về trễ. Và đây chính là hậu quả mà cô phải gánh lấy. – Cậu ta bình thản nói.Tôi sững sờ đến bất động. Đây là lỗi của tôi sao? Biết cậu ta tâm thần bất ổn mà còn chọc tới. Chỉ cần rời xa hơn mười lăm phút Lục Bảo liền có thể huỷ diệt toà nhà và cả bản thân mình sao? Tôi sợ hãi. Sợ rằng nếu mình nói muốn đi, thì cậu ta sẽ phản ứng như thế nào. Bóp chết tôi là chuyện nhỏ. Tự giết bản thân mình và làm liên lụy đến những người vô tội xung quanh mới là chuyện lớn. Nợ cũ chưa trả hết, nợ mới của tôi lại chồng chất thêm nữa rồi.

^ _ ^

Suốt cả tuần lễ, tôi không thể rời Lục Bảo đi nửa bước. Cậu ta cứ như một con thú dữ nhìn tôi lom lom không chớp mắt. Tôi đã thề thốt, hứa hẹn đủ điều, Lục Bảo cũng không chịu hạ bớt sự cảnh giác của mình xuống. Ban đêm chỉ cần tôi trở người trên ghế sofa, cậu ta cũng lập tức bật người thức dậy ngay. Thời gian đó khiến tôi khổ sở vô cùng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Sợ kinh động đến thiếu gia đại nhân tâm tình không được tốt.

Rót cuộc cũng đến một ngày, tôi dậy rót nước uống, cậu ta cũng không giạt mình tỉnh ngủ. Ngàn năm một thuở, cơ hội không thể bỏ lỡ. Nhiều ngày qua tôi vẫn canh cánh trong lòng, không biết bắt đầu điều tra Triệu gia như thế nào nữa. Bây giờ thì tốt rồi. Tôi len lén mở cửa phòng bước ra ngoài.

Đây là khu phòng ngủ mà lần trước tôi lưu lại nhà Triệu gia đã ở. Đường đi nước bước ở đây tôi đều nhớ kỹ. Bởi vì Lục Bảo dọn về, nên toàn bộ đám vệ sĩ, quản gia đi tuần đêm đều phải tránh xa dãy hành lang này.

Tôi dễ dàng lần mò được tới phòng sách. Chính là căn phòng lần trước tôi đã bị Triệu gia đè xuống bàn.

Hít lấy mấy hơi giúp bình tĩnh lại, tôi bắt đầu lục lợi trong phòng. Mục tiêu nhắm đến đầu tiên chính là dãy hộc tủ của bàn làm việc. Tốt lắm, tất cả đều không khoá và chứa đầy giấy tờ. Tôi cũng không nghĩ mình sẽ ăn may tìm thấy thứ hữu ích ngay lần đầu tiên hành động như vậy. Tôi kéo cây đèn cây nhỏ xúi xuống gầm bàn và bắt đầu đọc tất cả các hồ sơ.

Độ chừng hai tiếng đồng hồ, tôi cũng chỉ biết rằng Triệu gia làm ăn với rất nhiều tiền. Các ghi chép tính toán ra ra, vào vào với những con số kinh hoàng tôi không sao hình dung được. Triệu gia không chỉ giàu, mà còn rất rất là giàu. Tôi chán nản xếp giấy tờ lại, kết thúc sớm buổi làm việc đầu tiên của mình. Trong lòng chợt có một dự cảm không hay, tôi tắt tả quay về chỗ của Lục Bảo.

Phía đầu hành lang đang kia, có một bóng người mặc pijama đang đứng ngẩn ngơ nhìn ngó khắp nơi. Trông cậu ta lạc lõng, cô đơn và bất lực đến tội nghiệp. Nhìn thấy ánh đèn cây tôi cầm trong tay, Lục Bảo liền chạy tới. Khi cậu ta ôm lấy tôi, sự run rẩy của cậu ta cũng truyền đến tôi.

-Làm ơn, làm ơn đừng bỏ tôi đi! – Lục Bảo nói trong nghẹn ngào và tiếng nấc. Quả nhiên, cậu ta đã tỉnh lại lúc tôi không có ở trong phòng. Thái độ đáng thương của cậu ta như một đứa trẻ lạc mẹ. Tôi ôm lấy người con trai cao hơn mình cả cái đầu để vỗ về. Bản năng trong tôi mách bảo không thể bỏ rơi cậu ta được.

Thế nhưng Lục Bảo vẫn không ngừng khóc. Dù cho tôi có dịu dàng thì thắm vào tai cậu ta những lời an ủi, dù tôi vẫn không ngừng vỗ nhẹ lên tấm lưng run rẩy kia; cậu ta vẫn nức nở. Có cách nào để khiến cậu ta bình tĩnh lại không?

Bất chợt, tôi nhớ mình đã biến thành con cá chết như thế nào trong lần đi thăm Benjamin. Buông Lục Bảo ra, tôi nhìn vào gương mặt đang tem lem nước mắt đó, và nhón chân lên. Đã nhiều lần được Benjamin huấn luyện, tôi biết làm thế nào để người khác quên hết mọi thứ xung quanh. Ấn nhẹ vào đôi môi mềm mại như pudding kia, tôi lần lượt mút môi trên và môi dưới. Lục Bảo im lặng bất động. Tốt, điểm huyết thành công. Hôn môi kiểu pháp, chỉ khác hôn môi bình thường ở chỗ cái lưỡi. Nhẹ nhàng thăm dò, tách môi cậu ta, thành công xâm nhập vào bên trong và tác oai tác quái. Thân thể Lục Bảo mềm nhũn, không run rẩy, cũng không nấc nghẹn.

Thậm chí cả bản thân tôi cũng bị cuốn theo nụ hôn này, không thể tự chủ được mình đang làm gì. Mềm hơn ruột bánh mì, ngon hơn gan ngỗng pháp, ngọt hơn nước sốt cam, say hơn rượu vang đỏ. Cả một bàn ăn thịnh soạn cũng không thể làm tôi thỏa mãn như lúc này. Hèn gì Benjamin thích hôn như vậy, được ăn môi người khác thì ra rất ngon.

Không biết từ lúc nào Lục Bảo đã vòng tay xung quanh eo tôi, ép chặt cơ thể cậu ta và cơ thể tôi lại với nhau. Vì chênh lệch chiều cao của hai người, tôi cảm thấy duy trì tư thế này thật là mỏi cổ. Lục Bảo cũng đồng ý như vậy. Cậu ta dời tay xuống hông tôi, nhấc cả người tôi lên. Tôi vòng tay ôm chặt cổ, hai chân kẹp lấy hông Lục Bảo; đu trên người cậu ta như khỉ leo cây dừa.

Dần dần tôi quên mất lý do tại sao chúng tôi lại quấn với nhau sát rạt như thế này. Chỉ thấy Lục Bảo lao đảo lui về một cánh cửa phòng. Tay nắm vận nhẹ, cửa phòng bật mở, và chúng tôi đã bước vào một phòng ngủ dành cho khách rồi. Lục Bảo quăng tôi xuống giường, môi chúng tôi tách ra, và cả hai cùng thở hổn hển.

Tôi nhìn vào đôi mắt đen u ám đó, có một ngọn lửa đang vụt cháy bên trong. Tôi trưởng thành ở nơi nào cơ chứ? Khi nhìn vào đôi mắt đó, tôi biết rằng tất cả đàn ông đều là cầm thú. Nhìn vào mắt Lục Bảo, tôi biết rằng mình muốn được cậu ta yêu. Nhờ có cậu ấy, cuối cùng tôi đã đạt được chứng chỉ để trở thành Mai Tử rồi.

Lục Bảo giật đứt mớ cúc áo của mình, sau đó tàn bạo xé nát cái áo ngủ của tôi. Bàn tay bị thương khiến cậu ta nhăn nhó. Tôi ngồi dậy, ôm lấy cậu ta, liếm sạch giọt lệ long lanh mới vừa lấp lánh nơi khoe mắt. Cậu ta vui mặt trong ngực tôi, ban đầu hít lấy mùi hương tôi và sau đó tham lam mút như những đứa trẻ thêm khát sữa. Cả người tôi căng cứng, cảm giác gai gai nổi lên cứ lan toả từ đầu tới chân. Tôi không sợ cậu ta như sợ Triệu gia, tôi không ghét cậu ta như ghét những lão già ở Hoa Mãn Lâu. Bởi vì cậu ta là Triệu Lục Bảo, chủ nhân duy nhất của tôi, nên tôi có thể dâng hiến tất cả.

Cậu ta nắm lấy tóc ở gáy tôi kéo mạnh. Tôi ngửa cổ ra sau để cậu ta cắn nhẹ lên vành tai mình, liếm ướm dầm cổ tôi như một con thú hoang đang vờn con mồi trước khi giết chết. Bàn tay Lục Bảo ma sát trên người tôi đến bỏng rát. Tôi tham lam nắm chặt vai cậu ta, đẩy cậu ta sâu xuống bên dưới mình. Lục Bảo hoàn toàn nghe theo lời hướng dẫn. Tuy chưa từng có người đàn ông nào chạm qua tôi, nhưng tôi là một kỹ nữ, tôi biết hết những gì cần phải biết.

Lục Bảo giật mình vì nhìn thấy những gì bên trong sâu thẳm nhất. Cậu ta bằng tuổi tôi, được bảo bọc quá kỹ trong phòng, căm ghét mọi người và chưa từng tiếp xúc với bất kỳ đứa con gái nào hết. Cậu ta không hề biết gì về những chuyện được coi là hết sức bình thường này. Thân là một bảo mẫu, tôi phải dạy cho cậu ta cái gì là sông núi mây mưa.

Hai chân tôi kẹp lấy eo của Lục Bảo, xoay người để cậu ta nằm xuống dưới. Lục Bảo sửng sốt khi bị chế phục dễ dàng như vậy. Tuy nhiên, phần nhiều cậu ta bị kích động bởi thứ phì nộn đung đưa trước mắt hơn. Đúng vậy, thứ này khi nằm yên đã đầy mê hoặc, khi đong đưa, có thể giết chết người. Tôi lặp lại tất cả động tác từ đầu đến giờ của Lục Bảo, dĩ nhiên với một độ nhuần nhuyễn, lợi hại hơn gấp trăm lần. Tôi có những giáo sư rất tốt, cậu ta thì như đứa trẻ chấp chững chưa biết đi. Để tạo thế cân bằng cho hai bên, tôi phải đem hết bí kiếp của mình ra mà truyền thụ.

Cọ sát và đụng chạm, lúc nào nhẹ và lúc nào mạnh, mồ hôi bắt đầu tuôn ra và tiếng rên xiết không sao ngăn lại nổi. Tôi cúi xuống, cắn lấy những cái núm ti bé xíu, khiến Lục Bảo giật cả mình. Tôi mỉm cười nghịch ngợm. “Đã biết cảm giác người ta như thế nào chưa, mà dám đụng vào mấy chỗ mẫn cảm kia”.

Bên dưới đùi tôi, một vị trí trọng yếu khác đã bắt đầu kích hoạt. Lục Bảo vẫn còn ngây thơ lắm, chỉ dám cởi áo chứ chưa dám lột hết đồ. Cái thứ bất kham kia ngày càng cộm lên. Đối với những vật cứng đầu, phải hảo hảo dạy dỗ nó cho kỹ càng mới được. Bàn tay vuốt ve ngày càng tiến về điểm gốc của sức mạnh. Tóm lấy và vuốt nó từ gốc đến ngọn. Lục Bảo cứng người như tấm ván gỗ chuẩn bị đóng đinh, mặc kệ tôi bừa bãi, khinh bạc thế nào cũng được. Chạm vào chùm nhỏ, khẽ ngắt quả chín, xoắn nhẹ một chút rồi lại buông ra. Thông thả không nhanh không chậm. Thế nhưng Lục Bảo rên xiết, hít hà như đang chạy bộ leo qua đỉnh dốc vậy. Tôi không thể ngừng cười khúc khích.

Tóc tai xoả toả loạn, mồ hôi ngày càng tuôn ra bết bết trên người. Làn da vốn trắng nay vì cọ xát và bốc hỏa mà vằn vện đỏ. Từ gốc đến ngọn, từ gốc đến ngọn. Vật trong tay tôi càng lúc càng cứng và to lên, giống như biểu diễn ảo thuật tạp kỹ vậy. Đột nhiên Lục Bảo như con thú bị thương vùng dậy. Hai mắt cậu ta hừng hực hỏa dục. Đối với phản ứng bạo phát này, tôi không kịp chống đỡ. Chưa gì đã bị cậu ta đè xuống, xô xuyên qua thân.

Đúng là đau thấu tận trời xanh. Tại sao tôi đối xử với cậu ta ân cần như vậy, mà cậu ta lại phản bội tôi. Quay đầu liền trở giáo, một cú đâm tôi đâm chết ngay tại trận tiền. Đồ trai tân ngu ngốc, tôi vẫn là chưa kịp chuẩn bị gì. Hơn nữa đây là lỗi vào chưa có người khai phá, cần phải cẩn thận cử chỉ ngôn hành. Chưa đủ ẩm ướt mà nồn nóng xông vào, không chỉ tôi chịu thiệt, mà cậu ta cũng bị tổn thương trầm trọng. Kết cục là cả hai đứa ngu cùng la khóc.

Bên trong tôi vì bị kích động càng co thắt dữ dội, bài xích Lục Bảo để tự cứu lấy thân mình. Càng xiết chặt thì chủ nhân của bên kia càng đau đớn. Tiến thoái lưỡng nan, muốn rút ra cũng không biết làm cách nào. Thật là cảm thương số khổ của hai đứa trẻ, lẽ ra không nên giao lần đầu tiên quý giá của mình cho những kẻ ngu ngốc không có kinh nghiệm gì. Vẫn là không có mắt nhìn người đi.

Tôi trước giờ đối với Lục Bảo luôn một lòng chiếu cố. Mặc dù cơ thể cũng đang bị thương lê lét, nhưng vẫn hết lòng quan tâm đến cậu ta. Máu này không chỉ của tôi mà Lục Bảo cũng có phần đổ ra không ít. Tuy cả hai đứa cùng khóc nhưng tôi vẫn phải quay qua phía cậu ta dỗ dành. Theo lời của Hồ Điệp nói thì lần đầu tiên luôn là khó chịu như vậy, nam nhân sẽ liền yêu thương vỗ về nữ nhân.

Sai, thật là toàn bộ sai hết rồi. Tại sao bây giờ tôi phải ngồi đây vuốt ve thối nhẹ cho Lục Bảo bớt khóc. Lần nào đùa nghịch quá tay tôi cũng đều gây tổn thương cho cậu ta. Thật là nợ nần chồng chất, tội nghiệt đầy đầu.

21. Chương 21: Tôi Hận Cô Suốt Đời

Cảm giác chính thức đã trở thành Mai Tử khiến tôi thật hả hê. Cả bước đi trên đường cũng có thể ngăn cao đầu hơn một chút. Cả một dãy phòng không người ở, chúng tôi thích vào phòng nào thì vào. Lúc Triệu gia đi thăm thẳng quý tử của mình, cũng ngờ ngờ không biết mình có phải đi lộn phòng không nữa.

Thằng con trai ông nằm cuộn tròn trong chăn. Tuy nói mùa đông thật lạnh nhưng không ngờ nó cũng ngộp lạnh luôn. Không còn tròng mắt hần học khi ông đến gần mà cứ mơ mơ màng màng như người chưa tỉnh ngủ. Vẫn như mọi lần, ông nói một mình rồi chán ngán bỏ đi. Khi tôi vừa về phòng thì chạm mặt ông ở ngoài hành lang.

-Lục Bảo nó sao vậy? – Ông tròng mắt hỏi tôi.

-Dạ, cậu chủ vẫn tốt lắm ạ. - Tôi cúi đầu lễ phép, ngăn không cho ông thấy ánh mắt hoang mang của mình. Hỏi thăm chán chê ông ta mới chịu vẫy áo tay bỏ đi. Tôi len lút ôm cái thau nhỏ tiến vào phòng.

-Lục Bảo! – Tôi nhẹ nhàng gọi. Một cái tròng mắt dữ dội, mang theo ý kết tội cùng bao nhiêu là ai oán tang thương.

-Thiếu gia đại nhân! – Tôi sửa miệng gọi lại. – Thuộc hạ mang nước đá đến cho thiếu gia chườm nè. Tôi gỡ chăn ra, lấy cái bọc tuyết mới xức được đặt vào chỗ ấy. Quả nhiên là bị thương rồi, vừa bị trầy vừa bị sưng. Ài! đừng nhìn tôi kết tội như vậy. Là lương bại câu thương, cả hai cùng chết mà. Tôi cũng đang đau lắm đây, mà sáng sớm vẫn phải mò dậy hầu hạ thiếu gia. Bởi vì mình gây nên tội nên không dám hô hào nói cho Triệu gia biết để gọi bác sĩ. Rốt cuộc chỉ dám cầu cứu chị Hồ Diệp cho ít bí kiếp.

Chị Hồ Diệp đang nằm ở bệnh viện nên liền đem chuyện này hỏi bác sĩ. Rốt cuộc để mỗi lần tay cảnh sát kia vào thăm cũng đều bị người ta xì xầm chỉ chỗ sau lưng. Đúng là đáng khả nghi, nhưng rốt cuộc cũng không điều tra ra manh mối gì. Đành mang tiếng oan cúi đầu mà sống.

Lại nói chuyện của thiếu gia đây, thì chỉ là vết trầy cỏn con. Nghỉ ngơi, tắm rửa vài hôm là hết thôi. Nhưng phải chăm sóc cẩn thận, đắp lạnh giảm đau, bôi thuốc trị thương đều do con nô lệ này làm hết. Ai kêu tay thiếu gia bị thương, hành độ không tiện. Bây giờ hạ thân cũng bị thương, thật là uỷ khuất hết sức nói mà.

Tôi biết mình là tội nhân thiên cổ nên hết sức cung kính hầu hạ. Nhấc tay nhấc chân gì cũng đem trình độ đối xử với trẻ sơ sinh để mà chăm sóc. Chỉ còn mỗi chuyện đi vệ sinh là không có đi theo cầm dùm thiếu gia mà thôi. Thật tình chẳng hiểu tại sao thiếu gia vẫn chưa tha thứ cho tôi.

Mà kẻ mắc nợ tự nhiên vị trí cũng khác. Bây giờ tôi không phải bạn học cũng chẳng phải mèo cưng. Thiếu gia lại trở thành ông chủ, còn tôi bị biếm thành nô lệ. Đối xử với tôi thật lạnh nhạt vô tình mà. Có điều, là tôi sai, tôi có lỗi, tôi phải lấy thân đền đáp cho thiếu gia.

Vết thương cũ chưa hết, vết thương mới lại đến. Thiếu gia thật là cầm thú mà, lần nào cũng chảy máu vẫn không chịu ngưng. Có phải muốn hại chết tiểu huynh đệ của mình mới vừa lòng không hả?

Mỗi ngày đều phải cày cục đêm khuya như vậy, tinh thần thiếu gia thật sự sa sút, nằm liệt giường không dậy nổi. Suốt cả tháng chườm tuyết cũng không có cách gì thuyên giảm. Thiếu gia thích tự ngược bản thân mình cũng được đi, nhưng làm nô lệ như tôi thật xót xa chịu không nổi.

Cuối cùng trung thần đi cấp báo với Triệu gia. Khi đám người hầu, bác sĩ tràn vào phòng, thiếu gia la hét vùng vẫy chống cự, miệng không ngừng la hét.

-Tôi hận cô, tôi hận cô suốt đời. Vì có công cấp báo, tôi chỉ phải nhận hai bạt tay cảnh cáo. Còn thiếu gia thì thê thảm hơn, bị trói chặt tay chân ở trên giường, để thân trần mặc cho bác sĩ định đoạt. Có những lúc thiếu gia quậy quá, bác sĩ phải tiêm thuốc an thần cho thiếu gia ngủ. Tôi len lén đứng nhìn ngoài cửa, cảm thấy mình hình như càng nợ thiếu gia nhiều hơn.

Đông qua xuân lại tới. Sang năm mới, cả tôi và thiếu gia đều đã mười bảy tuổi rồi.

Chim khách đậu trên cành kêu quang quác. Không biết ngọn gió nào lại đưa ông chủ cũ Benjamin của tôi trở lại. Chẳng ngờ rằng mới đầu năm mà chuẩn bị có một cơn bão khổng lồ đổ vào thành phố.

^ _ ^

Thiếu gia hoàn toàn bình phục khỏe mạnh, cuối cùng đã được thả ra khỏi hình phạt tứ trụ. (cột tay chân vào bốn góc giường) Tuy thân thể kháng phục, nhưng tinh thần không được như vậy. Thiếu gia như biến thành người khác, không còn hay cười cười nói nói với tôi thật dịu dàng. Thái độ lạnh liệt, khuôn bố cộng thêm gương mặt lạnh khốc, giọng nói trịch thượng và tính tình bá đạo. Thiếu gia thăng cấp thành bạo chúa, cả Triệu gia cũng phải nhún nhường không dám đến gần.

Thân là thuộc hạ, nô lệ kiêm tì nữ; tôi mới thật là thảm thương. Bị la vẫn phải cười, bị đánh không dám né, bị cường bạo thì phải phóng khoáng tiếp nhận. Tôi thấy hay là trở về Hoa Mãn Lâu tiếp tục làm kỹ nữ, dù sao ở đó cũng có giờ nghỉ à nha. Ở đây, ban ngày làm công, ban đêm trả nợ; thật sự cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi rã rời.

Dù sao tôi cũng không thể nào rời xa thiếu gia, thì làm sao mà điều tra với truy tìm manh mối. Nếu còn ở lại nữa, tôi sợ cả xương mình cũng bị ăn hết. Trong lúc tôi đang phân vân, không biết lựa lời nói thế nào cho khéo; thì lại có khách đến tìm. Chính là người mà tôi không hề ngờ sẽ xuất hiện, Benjamin.

-Tại sao em lại ở đây? Benjamin vừa thấy tôi liền giang tay ôm vào lòng. Tôi còn chưa hết ngạc nhiên về sự xuất hiện của anh ta thì đột nhiên trên đầu có âm thanh đổ vỡ. Cả một cái ghế ngồi bị ném ra khỏi cửa sổ. Kính vỡ rơi như mưa xuống chỗ chúng tôi đứng. Benjamin liền lấy áo khoát che lại, đồng thời kéo tôi về phía xe hơi. Khi tôi chưa kịp phản ứng gì đã bị nhét vào xe, Benjamin vẫy tay cho tài xế vù ga chạy đi mất.

Khỏi phải hỏi tôi cũng biết ai là người đập vỡ cửa kính vừa rồi. Chính là chủ nhân trái tính trái nết Triệu Lục Bảo của tôi chứ không còn ai khác. Khi nhận ra mình đã đi xa khỏi căn biệt thự đó, tôi mới hoảng hốt.

-Tại sao anh lại đưa em đi?

-Anh mới là người hỏi em tại sao đến đó. Khi anh tới Hoa Mãn Lâu tìm em thì ma ma bảo em tới nhà Triệu gia làm công rồi. Chẳng phải em đã hứa sẽ tránh xa nhà ông ta ra sao? – Benjamin cũng giận dữ không kém.

-Không được, anh phải đưa em trở lại. – Tôi nôn nóng kéo áo Benjamin.

-Không, chỉ ở đó một chút thôi anh cũng thấy đủ nguy hiểm rồi. Triệu gia lại thả thẳng con khủng của ông chạy lung tung chứ gì.

-Cậu ấy không có khủng. – Sau đó tôi hơi nhỏ giọng chống chế. – Chỉ là tâm thần mất ổn định thôi.

-Sao cũng được. Anh đã trở lại rồi, lần này anh sẽ bảo vệ em thật tốt.

-Benjamin ...

Tôi chưa nói hết câu thì đã bị người khác ôm đè xuống, hung hãn hôn lấy môi.

-Lần này là kiểu Anh. Một nụ hôn mong nhớ sau bao nhiêu ngày xa cách. – Benjamin cười nói. Không có cảm giác gì ngoại trừ mùi điều xì gà anh ta đã hút trong lúc nôn nóng chờ đợi. Chắc là chủ động hôn người khác thì sẽ thấy ngon hơn chẳng. Chưa bao giờ chạm vào Benjamin mà tôi có cảm giác như được thưởng thức một bữa tiệc no nê hết. Có lẽ lần sau nên chủ động hôn anh ta thử xem.

Lại ngu ngốc quên mất mình định làm gì, luôn miệng hỏi anh ta về công việc trong thời gian qua. Chế độ thực nữ tiếp khách của tôi đã được khởi động, bây giờ trước mặt chỉ nhìn thấy ông chủ Benjamin mà thôi. Không ngờ rằng căn nhà tôi bỏ lại phía sau lưng bắt đầu nổi lửa.

Chỉ là một cách nói ví von thôi, bởi vì Lục Bảo đã đổi cách thức nổi điên của mình rồi. Không phóng hỏa nữa, cậu ta muốn dùng sự lạnh lẽo đông chết người ta.

Lần đầu tiên Triệu Lục Bảo đi tìm cha mình. Triệu gia run rẩy nhìn người thiếu niên ngồi trước mặt. Cậu ta chậm rãi mở miệng.

-Cha, chúng ta cần nói chuyện!

22. Chương 22: Trước CƠn Bão Sóng Yên Biển Lặng

-Cái gì? Kết hôn? Không được! – Cả ba người cùng hét lên. Thứ nhất là ma ma cực kỳ phản đối. Bách Hợp chỉ mới là Mai Tử có mấy tháng, danh tiếng chưa có nhiều, thu nhập chưa cao; nếu bây giờ đi lấy chồng chẳng phải uống phí cả bốn năm rèn luyện để trở thành kỹ nữ. Hơn nữa bà đã từng nói, Bách Hợp này có cốt cách hơn người, tương lai vô hạn; không thể chôn vùi một tài năng vừa mới hé nụ vào cái mồ hôn nhân được.

Người thứ hai phản đối chính là Hồ Điệp. Chị không tin vào đàn ông, càng không tin vào hôn nhân. Lúc say mê thì có thể hứa ‘thiên trường địa cửu’, lúc chán ghét thì có thể vứt bỏ người ta như một món quần áo cũ. Sống trong thế giới hoa tình này đã lâu, Hồ Điệp gặp không ít cô gái có kết cục bi thảm như thế. Kể cả danh bài kỹ nữ cũng không được mang, phải hạ thấp thân phận để đi bán dâm rẻ mạt.

Người cuối cùng la lớn phản đối chính là tôi. Một phần vì vô cùng ngạc nhiên khi Benjamin đột ngột đưa ra yêu cầu kết hôn này, một phần vì tôi còn đang mang gánh nặng trả thù. Đường còn xa mà tôi chỉ mới chập chững bước đi vài bước, tôi chưa hề nghĩ đến xây dựng ình một mái ấm hạnh phúc riêng.

Người đàn ông ngồi trước mặt tôi đây thân phận miễn bàn, dung mạo khỏi chê. Anh ta vừa tốt bụng, dịu dàng và hơn hết là có lòng yêu thương tôi. Nhưng chỉ như vậy vẫn còn chưa đủ. Bối cảnh trước giờ của tôi về anh ta chỉ là khách. Cảm giác đối với khách chỉ dùng đơn vị tiền bạc để mà tính toán. Chỉ có cảm giác đối với người thân mới dùng đến tình cảm để mà đo lường. Trên đời này, tôi không còn bất kỳ người thân nào hết.

Thái độ từ chối thẳng thừng của ba người chúng tôi khiến Benjamin kinh ngạc. Thoảng một chút buồn bã khi anh ta nhìn về phía tôi.

-Tại sao chứ? Em đã nói sẽ chờ anh quay trở lại mà. – Benjamin hỏi.

-Anh Benjamin, hình như có chút hiểu lầm gì ở đây. Ý em là khi anh quay trở lại em rất hoan nghênh đón tiếp. – Tôi mỉm cười áy náy. – Quả thật nếu cách nói đó gây hiểu lầm thì em thành thật nhận lỗi về phần mình.

-Hiểu lầm ư? Vậy cách em cư xử với tôi cũng là hiểu lầm ư? Kể cả đêm đó ... – Benjamin đột nhiên nhớ đến vẫn còn có người khác ngồi đây nên ho húng hắng. – Thời gian chúng ta ở bên nhau là hiểu lầm ư?

-Xin hãy để tôi giải thích thưa ngài. – Hồ Điệp giơ tay lên. – Ngài là vị khách quý của Triệu gia. Nên ông ấy đã mời chúng tôi, những kỹ nữ chuyên nghiệp, đến để giúp vui và làm bạn với ngài trong thời gian công tác. Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi chính là bổn phận của chúng tôi. Đối xử tốt, chiều lòng, và tất cả những cử chỉ thân mật đều là bổn phận của kỹ nữ, là chức trách của chúng tôi. Chúng tôi được trả tiền để làm điều đó. Những hành động đó không phải là tình cảm, vì vậy xin đừng dùng tình cảm chân thật trong mối quan hệ với kỹ nữ.

-Ý cô ta là em nhận tiền để quan hệ với tôi sao? – Benjamin thất vọng kinh khủng, anh ta đưa đôi mắt đau thương về phía tôi.

-Đúng vậy, thưa quý khách. Tôi lặng lẽ cụp mắt xuống, tránh đi ánh nhìn đau đớn của anh ta.

-Bách Hợp, em nói đi, em có cảm giác gì với anh?

-Chúng tôi không được phép nhận xét về khách, thưa ngài! Đó chính là đạo đức nghề nghiệp. – Ma ma nói đỡ giùm tôi.

-Tôi muốn nghe cô nói! Mệnh lệnh nghiêm khắc được ban ra. Nhưng tôi không thể trả lời, chỉ có thể im lặng lắc đầu. Đột nhiên người trước mặt tôi bật cười. Nụ cười chua cay hoà lẫn trong nước mắt.

-Thì ra tôi chỉ đơn thuần là một vị khách thôi à? Hoá ra tôi đã yêu một con diêm không hơn không kém. Cái gì mà kỹ nữ. Ở đất nước nào thì các người cũng là những ả đàn bà rẻ mạt buôn bán xác thịt của mình thôi.

Đột nhiên Benjamin đứng dậy, trông gương mặt anh ta hung tợn như quỷ dữ.

-Vậy thì tôi mua cô. Nói đi, đêm nay phục vụ tôi thì cần bao nhiêu tiền? – Benjamin lao tới chụp lấy tay tôi.

-Quý khách, xin hãy bình tĩnh lại. Giờ này quán chưa mở cửa. Xin hãy trở lại sau đi. Hồ Điệp đứng dậy ngăn cản bàn tay thô bạo của anh ta. Ma ma cũng muốn giúp đỡ nhưng chẳng mấy chốc phòng khách trở thành một đám hỗn độn nháo nhào. Bởi vì chị Hồ Điệp vẫn đang bó bột một chân nên đứng không vững. Trong lúc giằng co, kéo qua kéo lại thì chị lại ngã xuống đất. Tệ nhất là ngay lúc đó Hồ Nhật cũng vừa bước vào quán. Đạo này anh ta thật sự coi đây là nhà mình, buổi trưa cũng trở về để ăn cơm.

Điểm đáng sợ của gã cảnh sát lưu manh này là anh ta không đến đỡ Hồ Điệp, mà trực tiếp nhảy vào tấn công Benjamin một trận. Benjamin chống trả cũng thôi lại Hồ Nhật vài cú. Hồ Nhật vốn hơn lùn nên khó có thể dễ dàng không chế được Benjamin. Cũng may là khi Hồ Nhật rút súng thì vẫn còn tỉnh táo nhận ra mái tóc nâu sáng và đôi mắt xanh lơ của Benjamin. Không thể giết chết người nước ngoài, vì sẽ rất rắc rối với cấp trên.

Sự việc càng trở nên lùm xùm khi hàng xóm gọi điện báo cho cảnh sát. Rồi càng lúc càng to ra khi có dính líu đến đại sứ quán Anh quốc. Mất cả tuần lễ mọi chuyện mới êm dịu trở lại. Hoa Mãn Lâu phải nộp cả đồng tiền bồi thường thuốc men, Hồ Nhật tạm 'ở nhà' nghỉ ngơi ba tháng. Tất cả tiền tiết kiệm đi làm khổ sai ở nhà Triệu gia coi như bay đi hết, vậy mà đến cái móng chân của băng Xích Long tôi cũng chưa chạm vào nổi nữa là.

Chỉ không ngờ rằng tôi chưa đi tìm chúng, thì cái bọn Xích Long chó ghẻ ấy đã mò tới nơi. Thì ra hàng ngày Hồ Nhật coi như cũng có chút mặt mũi, bình định khu này yên ổn trật tự đã lâu đến thế. Nay nghe y bị đình chỉ công tác, giang hồ quả nhiên dậy sóng. Mấy con giỏi bộ mỗi một cũng thừa cơ lộng hành. Quả nhiên là năm đại họa đang kéo tới.

-Con bé này tư sắc cũng bình thường, không ngờ con lớn lên quả thật là hồng nhan họa thủy. Ma ma ngồi trong quây thờ dài. Đám Xích long đã quây đến xóm nhỏ không còn ai dám đến, cả khu phố bây giờ đều ế chổng chơ theo.

^ _ ^

-Thì ra em là con bé năm đó! – Hồ Nhật ngồi ngó chằm chằm vào tôi. Rốt cuộc anh ta cũng khai thác từ Hồ Điệp ra thân phận của tôi. Sau khi Hồ Điệp từ bệnh viện trở về, quan hệ của hai người bọn họ chuyển biến vì diệu hết sức. Có những chuyện, Hồ Điệp không thể giấu anh ta được nữa rồi. Nhưng bởi vì tôi tin Hồ Điệp, cho nên lần này tôi cũng tạm đặt lòng tin ở gã cảnh sát lưu manh.

Anh ta chính là người năm xưa đã đuổi bắt tôi trên bờ đê nhỏ đó. Sự việc tôi và em trai rút xuống nước, quả thật là tai nạn nên tôi không thể trách anh ta. Hồ Nhật khi đó cũng chỉ là tay lính trẻ làm theo đúng nhiệm vụ của mình. Mà cũng chính mối ân oán đó mới kéo theo việc anh ta quen biết với Hồ Điệp.

-Anh xin lỗi! Ba từ này vừa nghe ra tôi đã chết cứng cả người. Gã đàn ông thô lỗ, man rợ mọi khi đột nhiên cúi đầu nhận lỗi khiến tôi kinh sợ.

-Không ... không phải lỗi của anh! – Tôi lấp bắp.

-Anh không ngờ, bây giờ em lại xuất hiện trước mặt mình như thế này. Chuyện năm xưa anh vẫn hỏi hận không người. Các em còn nhỏ như vậy, anh lại hung dữ đuổi theo khiến em chạy vào tử lộ. Thành thật xin lỗi. Sau đó nghe tin mẹ em chết trong tù anh lại càng căn rứt lương tâm. Vốn chỉ tưởng là một vụ bắt giam tội phạm thông thường, chẳng ngờ rằng vẫn còn âm mưu lớn phía sau đó. Tôi ngạc nhiên mở to mắt nhìn Hồ Nhật. Theo hướng này, có lẽ anh ta biết không ít nội tình bên trong.

-Bởi vì hại hai em rút xuống sông, anh rất bức rức, nên có lưu tâm đến mẹ em một chút. Sau đó bà bị đánh chết trong tù, anh càng cố chấp điều tra thêm. Lý do mà mẹ em qua đời là do đa chấn thương nặng, không được cứu chữa mới dẫn đến tử vong. Bà vốn là tù nhân trong diện tạm giam, bị nhốt chung với những tù phạm khác. Bọn kia rõ ràng là được đưa vào sau với mục đích rõ ràng. Đánh chết người sau vài ngày lại bình yên ra ngục. Chẳng những sự việc liên quan đến sếp lớn mà còn liên quan đến hắc hội Xích Long. Mà người ra mặt thay Xích Long trong việc liên hệ với cảnh sát chính là Triệu Phú, là lão già mà em ở nhà mấy ngày nay đó. Tin này nghe xong quả thật động trời. Cái lão già mập ú, dâm loạn đó thì ra cũng có dính một chân vào vụ của mẹ tôi.

-Hồ Điệp bị đánh là do bị bọn chúng đã phát hiện ra có người theo dấu. Nếu không phải anh can thiệp thì chắc cô ấy không thể bị 'nhẹ' như thế này. – Anh ta cố tình liếc Hồ Điệp một cái. – Lần này bọn chúng kéo

tới rõ ràng có ý không buông tha. Trước giờ chúng rất tàn ác, không dễ gì bỏ qua cho kẻ có ý định chống đối mình. Biết rõ thân phận của em, anh cũng đoán được Hồ Điệp vì việc gì mà đắc tội với chúng. Bây giờ anh chỉ có thể khuyên em một điều, mọi việc lấy cẩn trọng làm đầu. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Một lần đã nói hết bao nhiêu gánh nặng chất chứa trong lòng, Hồ Nhật đột nhiên như bong bóng xì hơi. Hai vai anh ta rũ xuống, thở ra một hơi dài nặng nề. Hồ Điệp hơi tựa nhẹ vào người anh ta một chút, chỉ như vậy cũng đủ để anh ta cảm thấy an ủi. Không hiểu sao, tôi cảm giác anh ta nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Trước cảnh đó, tôi chỉ có thể im lặng gặt đầu rồi lui ra ngoài.

Bọn Xích Long tìm tới cũng có nghĩa là tôi không thể lần theo manh mối cũ được. Nếu không thể trực tiếp đương đầu, tôi đành phải lui lại một bước. Chuyện năm xưa còn quá nhiều khúc mắc chưa rõ ràng. Bằng Xích Long chẳng thể nào nhọc công mạo hiểm vào nhà lao chỉ vì một cái mạng nhỏ. Mắc xích quan trọng nhất cần được khám phá chính là bọn chúng muốn cái gì ở mẹ tôi. Nếu nói theo các tin tức Hồ Điệp lần ra, thì bà đã lấy thứ gì quan trọng của chúng. Có thể món đồ này chính là chìa khoá thắng lợi của tôi trước bọn Xích Long.

Tôi ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh trăng đã treo trên cao. Hoa Mãn Lâu chưa bao giờ có một đêm thanh tĩnh như thế này. Tiền không có, quyền không có, tôi biết dựa vào cái gì để trả thù. Chỉ có thể dựa vào mưu kế và chính thân thể của mình thôi. Ít nhất, bây giờ một kẻ thù của tôi cũng đã lộ diện rõ ràng. Chính là lão phi nộn Triệu gia đã từng sỉ nhục tôi ngày đó. Chỉ một người cũng đã khiến tôi đau đầu nhức óc nghĩ mãi không xong rồi. Cứ lang mang cả đêm, không thể nào nghỉ ngơi được.

Quá nhiều chuyện dồn dập xảy ra làm tôi phân tâm lo lắng. Quên mất ngoài Benjamin mình còn gây thêm một món nợ tình. Mà rắc rối nhất Lục Bảo lại đột nhiên vô cùng im lặng. Với tính cách cậu ta lẽ ra đã phải sớm bùng nổ lâu rồi.

Tôi quên mất trước cơn bão lớn thường sóng yên biển lặng. Quả bom nổ chậm này đã khiến tôi mất cảnh giác mà xem thường một thời gian. Mà số tôi đã định sẵn là chết trong tay Triệu Lục Bảo.

23. Chương 23: Đại Ca

Tôi là Triệu Phi Long, cánh tay phải của tứ đương gia bang Xích Long. Từ năm mười tuổi, tôi đã được Triệu gia nhật đem về nuôi. Từ đó tôi sống trong nhà họ Triệu, chịu ơn của ông chủ cho đến hôm nay. Có thể nói, không có Triệu gia, thì không có Phi Long.

-Long ca! – Đám thuộc hạ đồng loạt cúi đầu khi tôi bước vào sân. Tôi rất ít khi bước vào căn biệt thự trên đồi này. Triệu gia ngoài mặt là ông chủ lớn của tập đoàn Triệu Thị, vì vậy ông không thích để ai biết mình có liên quan đến xã hội đen. Từ rất lâu rồi, chỉ còn bốn vị đương chủ và bang chủ là biết mặt tứ đương gia. Ngoài ra, mọi người chỉ còn biết Phi Long này là đại diện của tứ đương gia trong bang hội.

-Cậu Long, ông chủ đang đợi trong phòng sách. – Người quản gia già chạy trước mở cửa.

-Chú Niên, khu nhà phía bắc sao lại cháy vậy? – Tôi hất mặt về phía tàn tích đen thui nham nhở, từng là một kiến trúc rất đẹp.

-Dạ, là do cậu chủ.

-Lại là Lục Bảo! Cũng không khó đoán. Triệu gia dù trong tối hay ngoài sáng đều là người ai thấy cũng nể. Nhưng ở trong căn biệt thự này, kẻ chí cao vô thượng chính là con trai của ông, Triệu Lục Bảo. Nhiều năm rồi cậu ta vẫn nhốt mình trong phòng, tâm trí không bình thường. Thật tội nghiệp cho Triệu gia quá, ông chỉ có độc nhất một đứa con này thôi.

Tôi vừa bước vào phòng đã ngay lập tức cúi đầu.

-Ông chủ, thuộc hạ tới rồi. Người đàn ông thấp đậm người quay lại. Trên mặt không giấu được vẻ vui mừng kích động.

-Phi Long, cậu tới rồi. Tôi cứ chờ mãi. Quả nhiên là đã có chuyện xảy ra rồi. Xưa nay không có gì khiến Triệu gia kích động đến vậy.

-Ông chủ, có gì cứ nói. Phi Long này dù có táng mạng cũng nhất quyết hoàn thành. – Tôi cam đoan chắc nịch. Mạng tôi là do ông cứu về, dù Triệu gia có đòi lại thì tôi cũng không hờn không oán.

-Không cần táng mạng. – Triệu gia cười. – Là Lục Bảo. Cuối cùng nó đã tỉnh ra rồi. Lúc này nó mới đi tìm ta nói chuyện. Thần sắc bình hoà, nói năng lưu loát, tâm trí minh mẫn. Đợi mãi, cũng chờ được ngày nó khỏi bệnh. Nhìn vẻ vui mừng của Triệu gia, tôi cũng phải chấp tay chúc mừng. Thế nhưng, Lục Bảo có thể dễ dàng hết bệnh vậy không? Những người bị tâm thần, sao có thể chỉ trong một ngày mà tỉnh táo lại. Cách đây một năm tôi đã từng chứng kiến Lục Bảo lên cơn, cuồng loạn nguy hiểm hơn thú dữ. Lần đó có đến mười người trong đội bảo vệ bị thương, ba người nằm viện. Tuy có hơi bất kính với Triệu gia, nhưng tôi nghĩ Lục Bảo xứng đáng bị nhốt vào trại tâm thần.

Mà nhớ kỹ lại thì bốn năm trước cậu ta cũng đã từng vào đó. Rồi lại tiếp tục quậy phá, huỷ luôn một trang viên. Triệu gia đã khốn đốn, chạy chọt khắp nơi mới làm êm vạ đó xuống. Bây giờ chỉ cần nói vài câu là đã coi cậu ta như người bình thường được sao. Đúng là thương thay tấm lòng cha mẹ, chắc hẳn Triệu gia đã bị tình cảm che mờ lý trí rồi.

-Phi Long, Lục Bảo nó nói cảm thấy mình trưởng thành rồi, cũng nên ra ngoài học tập, phụ giúp công việc cho ta. – Triệu gia cảm động đến rơm rớm nước mắt. – Đúng là đứa con ngoan. Vừa tỉnh ra, việc đầu tiên đã nhớ đến cha.

-Ông chủ, xin bớt xúc động. Cậu chủ đã hết bệnh rồi, sau này ông sẽ không còn phải lo lắng nữa. – Tôi dìu Triệu gia ngồi xuống bàn, thuận tay rót ra hai cốc rượu. Lần nào chúng tôi nói chuyện cũng phải uống vài ly cho thấm giọng.

-Đúng vậy, sau này ta đã có thể bớt lo lắng rồi. – Triệu gia một hơi nốc hết ly rượu của mình. – Tất cả sự nghiệp của ta rồi sẽ giao hết vào tay Lục Bảo thôi. Vì vậy, từ bây giờ, ta mong cậu sẽ kèm cặp cho nó.

-Ý của ông chủ là ...

-Phi Long, kể từ ngày mai, hướng dẫn Lục Bảo làm quen hết công việc trong hội đi. – Triệu gia cười khà khà. Trong bụng tôi đột nhiên nhộn nhạo khó chịu. Sự việc này có phải là đã quá đường đột hay không. Triệu gia đã từ lâu không nhúng tay vào chuyện trong bang Xích Long nữa, mọi việc đều do một tay tôi điều hành. Cứ ngỡ ông đã tập trung vào công việc Triệu Thị, muốn rửa tay gác kiếm. Bây giờ lại đột nhiên cho cậu chủ tiếp quản vị trí mình trong Xích Long, bên trong còn có ẩn khúc gì không?

Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ dám cãi lời Triệu gia. đành phải ngay lập tức cúi đầu tuân lệnh. Tôi không hề biết, cuộc đời mình sắp bước qua một hồi giông tố mịt mù.

^ ^

Lục Bảo trông không giống như lần cuối cùng tôi nhìn thấy lắm. Cậu ta cắt tóc cao, mảnh khảnh, trông ra dáng một thiếu gia yếu ớt. Nhưng tôi biết không phải vậy, cả những người bị cậu ta đánh vô bệnh viện cũng nghĩ vậy. Bên ngoài cái dáng vẻ nhu hiền đó là cả một con ác quỷ khát máu.

-Phi Long? – Lục Bảo ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông vừa mới bước vào.

-Dạ đúng, thưa cậu. – Tôi cúi đầu.

-Hình như trước đây đã gặp anh vài lần. – Lục Bảo vẫn ngồi im trên sô pha, gương mặt gần như chìm hẳn trong bóng tối. – Tất cả những người mặc áo vest trong nhà này đều rất nghe lời anh.

-Tất cả đều là thuộc hạ của Triệu gia, thưa cậu. Tôi chỉ thay mặt ông chủ quản lý họ thôi.

-Tôi muốn tất cả đều phải tuân theo lệnh mệnh mình giống như vậy.

Một giọng nói rất nhỏ nhẹ, dịu dàng. Chỉ trong vòng một câu đã muốn tóm gọn hết sức mạnh cực đạo của toàn bộ thành phố này. Không hiểu sao tôi lại muốn đổ mồ hôi.

-Tất cả đều người của cậu. – Tôi trả lời.

-Vậy thì được. Phi Long, để có quyền lực trong tay, việc đầu tiên là phải làm gì đây?

-Có lẽ trước tiên tôi sẽ giới thiệu cho cậu về quy mô của công ty, để cậu biết công việc làm ăn diễn ra như thế nào, đồng thời cũng để cậu biết cậu sắp tiếp quản hết tất cả.

-Ra ngoài cũng được, nhưng tôi không thích có người đứng gần mình.

-Tôi đã hiểu rồi thưa cậu.Lục Bảo đứng dậy, bước ra khỏi bóng tối che phủ mình. Tôi hơi dao động khi nhìn thấy người thanh niên xanh xao đó. Cậu ta có gương mặt hơi xương xẩu và làn da tái mét. Đặc biệt, đôi mắt lạnh lẽo, âm u không chút sức sống. Trước mặt tôi, giống như một xác chết biết đi chứ không phải con người. Toàn bộ gương mặt không cảm xúc, chỉ có đôi môi mấp máy nói.

-Vậy thì chúng ta đi.Sự kính cẩn của tôi đối với Lục Bảo cũng không khác gì đối với Triệu gia. Chúng tôi đi ra ngoài bằng chiếc xe quý giá mà chỉ có Triệu gia mới được đi. Theo sau là bốn chiếc xe dành cho cận vệ.

Thế giới ngầm là nơi chỉ có sức mạnh mới tạo nên địa vị. Bất kỳ tên đệ tử nào nhìn thấy Phi Long tôi cũng kính trong gọi một tiếng ‘Long ca’. Nhìn thấy thiếu gia mảnh khảnh bọn chúng chỉ biết trơ mắt ra mà nhìn.

Cũng không có một chút gợn sóng nào trên gương mặt vô cảm kia, chỉ có đôi mắt càng lúc càng thêm u tối.

Mặc dù chỉ một thời gian sau kẻ nào cũng rõ người hay ở lý trong văn phòng là ai, nhưng đám đàn em cũng chỉ biết có một mình Phi Long này. Cho đến một lần có thằng ngu ngốc đi đụng vào Lục Bảo. Không biết nó cố tình gây hấn hay chỉ do chủ quan bất cẩn; nhưng Lục Bảo không phải là người phân biệt rõ ràng cho lắm. Thằng ngốc ấy dĩ nhiên bị trừng phạt. Nếu không phải tôi liều mạng ra ngăn cản, chắc chắn là có án mạng xảy ra rồi.

Tôi ngồi trong văn phòng lấy cục đá lớn chườm lên phía mặt bị sưng, lớn tiếng quát nạt đám đàn em cấp dưới. Bọn chúng không phục. Lại có thêm một lũ khùng muốn vì Long ca này báo thù. Đám hộ vệ lại thông đồng với tụi nó, ngó lơ cho xe của Lục Bảo bị tấn công. Kết quả là chỉ một đêm, danh xưng “cuồng loạn quý công tử” lan khắp tất cả góc ngách lớn nhỏ. Lời đồn về đêm đâm máu đó khiến đám đàn em nhìn thấy Lục Bảo như thấy quỷ. Vừa sợ vừa nể, lớn giọng gọi cậu ta một tiếng ‘Đại ca’.

Vì trả giá cho đám đàn em ngu dốt của mình, tôi phải gửi đến Triệu gia một ngón tay út để tạ tội. Trong vòng ba tháng đã lui xuống vị trí phó soái, phụ tá cho cậu chủ Lục Bảo lên ngôi. Quyền lực đã nắm chắc trong tay, Lục Bảo bắt đầu thực hiện kế hoạch của riêng mình. Trong năm đó, Xích Long phát triển rực rỡ nhất trong toàn bộ thời kỳ lịch sử.

24. Chương 24: Giông Tố Khắp Nơi

-Ngoài con đường này, đừng tùy tiện ra ngoài nữa! – Hồ Nhật cau có trong lúc chị Hồ Điệp băng bó vết thương trên cánh tay anh ta. – Chiến tranh giành địa bàn đang xảy ra khắp nơi.Tôi ngồi chống cằm nhìn hai người bọn họ. Đạo này mỗi khi đi làm về Hồ Nhật luôn mệt mỏi và tả tơi như thế này. Anh ta chỉ vừa mới phục chức được có hai tuần mà đã bị thương hết ba lần. Nghe nói là do bị bọn côn đồ chém trong lúc dọn dẹp mấy vụ thanh toán băng đảng.

-Bách Hợp, em cũng không nên nhận mấy buổi tiệc ở phía nam thành phố nữa. Băng Xích Long và băng Cát Tường đang giành nhau bên cảng. – Hồ Nhật đột nhiên quay qua phía tôi nói.Từ ngày biết rõ thân phận của tôi, anh ta thay đổi hẳn cách đối xử. Chẳng hề coi tôi như đứa sai vặt mà quan tâm như một người em trong gia đình. Quả thật anh ta đã cho rằng quán Hoa Mãn Lâu này thật sự là nhà của mình rồi. Dù sóng gió bão bùng có ở bên ngoài, nhưng con đường chúng tôi ở hoàn toàn êm ả. Thậm chí đám côn đồ quậy phá thời gian trước cũng bị quét đi sạch trơn. Cảnh sát dù sao cũng là người cầm súng, đám cầm dao kia cũng phải nể chút mặt mũi.

Chúng tôi sống yên ổn phần lớn cũng nhờ công Hồ Nhật. Chính vì vậy ma ma cũng vô cùng hoan nghênh người con rể này. Thậm chí anh ta còn là kim bài gia bảo mà ma ma thường đem đi khoe khoang với các tiệm trong xóm, khiến bọn họ thềm ngưỡng mộ không thôi. Cảnh sát đột nhiên trở thành đối tượng được ưu đãi nhất trong phố hoa. Càng lúc càng có nhiều nhân viên mặc cảnh phục dọn vào đây ở. Ở đâu có giông to bão lớn, chứ ở phố hoa này thì thiên hạ thái bình, nhân dân no ấm. Trong năm đó, quận tám được bình chọn là nơi có trị an tốt nhất thành phố Tiêu Thương.

^ _ ^

Lại nói về Benjamin. Thật ra anh ta là một người tốt, hơn nữa lại là khách hàng dễ chịu nhất, chi sộp nhất. Vì vậy sau khi Benjamin đánh nhau với Hồ Nhật, tôi đã đi thăm anh ta mấy lần. Benjamin hiện đã nhận nhiệm vụ nhân viên đại sứ quán, chuyên lo việc xúc tiến thương mại ở hai quốc gia. Vậy là coi như anh ta tạm ở đây dài hạn.

Chỉ trong vòng ba tuần thăm nom và đưa quà cáp, chúng tôi đã thoả thuận trở thành bạn với nhau như cũ. Thậm chí khi rảnh rỗi anh ta còn ghé qua quán thăm tôi. Sau khi phải bồi thường số tiền lớn cho Benjamin, tôi buộc phải kiếm lại từ anh ta chút ít. Chỉ là mấy món cháo gà, canh hầm mà đã có thể lấy được lòng tin của khách hàng. Bởi vậy mới nói con người khi nằm trong bệnh viện rất yếu ớt. Trong lòng anh ta, dấu ấn tốt đẹp về tôi vẫn chưa phai mờ.

Do tình hình trị an trong thành phố kém nên hễ đến tối cũng ít người ra đường. Khu phố hoa bởi vậy cũng hơi vắng. Tôi phải thường xuyên ra ngoài tham dự mấy buổi tiệc chiêu đãi của các vị đại gia. Trong nền văn hoá làm ăn của Việt quốc, hợp đồng được ký trên bàn nhậu, và tiếp khách là phải luôn có kỹ nữ. Nhờ có xu hướng này, tôi cũng không sợ chết đói.

Khách hàng thân thiết nhất hiện nay của tôi cũng chính là Benjamin. Anh ta là người trung gian của các thương vụ làm ăn giữa hai quốc gia, nên không tránh được việc phải cùng người khác giao chén. Nhưng mà Benjamin có tử lượng không tốt chút nào. Vì vậy phần nhiều là tôi sẽ nằm gọn trong vòng tay của Benjamin, thay anh ta uống rượu. Cũng chính vì thế Benjamin luôn là người tỉnh táo nhất trên bàn đàm phán, các thương vụ làm ăn luôn có điều khoản thuận lợi nghiêng về phía Anh quốc. Tôi không biết mình làm vậy có phải là hành động phản bội quốc gia hay không. Chỉ cần biết là trước giờ tôi chưa phản bội đồng tiền.

Một công việc có ăn, có uống, lại có tiền công; xin hỏi có đứa ngu nào không nhận chứ. Ngày hôm đó tôi và Benjamin cũng vừa trở về sau một buổi tiệc. Đối thủ bên kia cũng đưa ra Mai tử khá lợi hại, chúng tôi giao chén với nhau vài lần là đã hiểu rõ thực lực đối phương. Khá khen cho cô ta có sức uống kinh người. Tuy tôi là người chiến thắng, nhưng chiến thắng rất thảm hại.

-Em có sao không? Hay ghé qua chỗ anh nghỉ rồi mai về. – Benjamin lo lắng hỏi.

-Đi qua đêm phải trả thêm tiền. – Tôi cười khì khì với anh ta. Tuy đã rất say nhưng vẫn giữ đạo đức nghề nghiệp, báo giá trước cho khách hàng.

-Đầu em làm bằng thứ gì vậy, suốt ngày chỉ nghĩ đến tiền. – Benjamin giận dỗi hét to.

-Suyt ... – Tôi đưa tay làm dấu im lặng. - Đừng nói cho người khác biết em cần tiền để trả thù.

-Em nói cái gì vậy?

-Qua đêm thì thêm một trăm. – Tôi chuyển lại về vấn đề cũ.

-Một trăm thì một trăm. Anh điên vì em mất Bách Hợp. Benjamin bắt đầu dè dặt tôi xuống và hôn ngấu nghiến. Nào là kiểu Anh rồi kiểu Pháp, hình như còn có kiểu Ý ... Mà rất lộn xộn, đầu óc tôi bây giờ còn có thể nghĩ ra được thứ gì chứ. Benjamin dạy tôi rất nhiều kiểu để làm gì, cuối cùng cũng chỉ là hôn nhau mà thôi. Tôi cố gắng dứt ra khỏi miệng anh ta, dùng chút đạo đức cuối cùng để nói.

-Cái này là làm ăn, không có tình cảm gì hết. Anh là khách hàng, đừng bắt em yêu anh. – Tôi lè nhè nói.

-Cô muốn tôi nổi khùng lên mới chịu sao? – Benjamin đột nhiên hét to. – Bây giờ tôi cần thể xác cô, được không?

-Hức ... được. – Tôi nấc lấy một cái và bắt đầu gác tay lên cổ Benjamin. Hai mắt anh ta sáng rực lên và bắt đầu bỏ nhào xuống như chim ưng bắt gà con. Nhìn thấy cô gái mình yêu thích trước mặt, thì đàn ông nào cũng muốn trở thành cầm thú hết. Khi anh muốn tôn trọng tôi, muốn đặt tình cảm lên trên hết thì tôi từ chối. Khi anh ta khinh thường tôi, chỉ muốn dùng thể xác tôi để phát tiết thì tôi đồng ý. Bởi vì tôi là một kỹ nữ, tôi cần tiền chứ không cần tình cảm.

Chiếc xe đang chạy trên đường đột nhiên thắng lại. Con dã thú đang say sưa Benjamin cũng phải ngấn đầu lên hỏi.

-Có chuyện gì vậy?

-Thưa ngài, ở phía trước bị chặn đường rồi. – Người tài xế không dám quay mặt lại trả lời.

-Nói với cảnh sát đây là xe đại sứ quán, bắt bọn họ cho ta đi qua. – Benjamin gằng giọng, trong giai đoạn này người ta rất ghét phải ngừng lại.

-Thưa ngài, không phải cảnh sát chặn đường mà là một đám người hung dữ. Người tài xế chưa nói xong thì kính xe đã bị người ta vỗ bôm bốp. Đám lưu manh mặt mày đáng sợ cầm những ống sắt gõ gõ lên xe đầy đe dọa.

-Chú hai, cút đi chỗ khác. Xích Long đang quét dọn đường phố! Xã hội đen dĩ nhiên là không phải tổ chức hoạt động công ích. Con đường phía trước là một màn tàn phá chém giết chứ dọn dẹp cái gì. Cửa hiệu bị đốt cháy, người nằm la liệt. Vậy mà tiếng ồn ào của dao kiếm chém nhau vẫn xoảng xoảng không ngừng. Đám người thất thế đang chuẩn bị bỏ chạy, còn đám chiến thắng thì hùng hổ đuổi theo. Thấy màn hỗn loạn đang dần kéo đến chỗ mình, người tài xế mặt mày xám ngoét.

-Ái chà, có đũa chạy tới. Vậy mà đêm nay bị bắt gác vòng ngoài, tao tưởng phải ngáp gió rồi chứ. Vừa nói xong, lũ côn đồ cùng nhau cười hềnh hếch. Chúng gác mấy ồm tuýp sắt lên vai, nhàn nhả đi về phía bọn người tháo chạy. Chó cùng rứt đuôi, đám người kia cũng vung dao lên ứng chiến. Cả ba người trong xe im re nhìn cảnh thanh toán đẫm máu xung quanh mình. Thậm chí có người bị chém còn nằm vắt lên cửa kính, lúc ngã xuống đất kéo theo một vệt máu dài.

Tôi và Benjamin ôm nhau cứng ngắt, không biết ai sợ hơn ai. Dù có say xỉn tôi vẫn phân biệt được đâu là nguy hiểm và đáng sợ chứ. Đám đuổi theo nhanh chóng kéo tới kết thúc luôn cuộc tàn sát. Tôi chỉ mong chúng xong nhanh nhanh, rồi bỏ đi cho chúng tôi nhờ. Đừng có để trâu bò húc nhau làm ruồi muỗi chết.

Thế rồi tôi nhận ra dáng người quen thuộc đang đi tới. Những cửa hiệu bốc cháy phừng phừng soi sáng cả thân người cậu ta. Lục Bảo đã cắt ngắn mái tóc của mình. Không biết có phải do đã lâu ngày không gặp, nên tôi có cảm giác cậu ta cao lên nhiều. Bộ lê ôm vừa khít cơ thể; hoàn toàn khác với cái người mặc pijama trốn suốt trong phòng. Đi giữa một đám côn đồ lực lưỡng, cậu ta trông đặc biệt nổi bật lên hẳn. Xung quanh là hỗn loạn cháy lửa, chỉ có chỗ Lục Bảo là âm u giá lạnh.

Lục Bảo móc ra một điều thuốc đưa lên môi, lập tức có người kính cẩn chạy lại mời thuốc. Cử chỉ rít thuốc đầy điệu nghệ kia, tôi thấy vừa quen vừa xa lạ. Xa cách nhau bốn năm, tôi chỉ nhìn đôi mắt là đã có thể nhận ra Lục Bảo. Chỉ không gặp sáu tháng, cậu ta có biến đổi thể nào tôi cũng không thể nhầm. Lục Bảo chính là chỉ huy của đám xã hội đen đang thắng thế.

Khi đi ngang qua chiếc xe hơi, Lục Bảo ngay lập tức nhận ra mình đang bị nhìn chằm chằm. Anh đứng lại và đám đàn em xung quanh cũng đứng lại. Người tài xế xe sợ hãi ngay lập tức bấm chốt khoá tất cả các cửa. Lục Bảo không nói gì chỉ chậm rãi rít vào một hơi thuốc. Cậu ta vút mẩu thuốc lá cháy dở xuống đất, rồi dùng tay dấm vỗ kính cửa xe.

Tôi ngây ngốc nhìn bàn tay dấm máu đó mở chốt, sau đó mở cửa xe ra. Một ánh nhìn rét lạnh quét qua khiến da đầu tôi run rẩy.

-Thiếu gia đại nhân. – Tôi lắp bắp gọi.

25. Chương 25: Tôi Ghét Cả Họ Nhà Triệu

Lục Bảo cứ nhìn chằm chằm khiến tôi đỏ mặt đầy đầu. Cuối cùng mới tỉnh táo nhận ra mình đang nằm gọn trong vòng tay Benjamin. Tôi chẳng biết tại sao, nhưng thấy mình không nên tiếp tục duy trì tư thế này. Bản năng sinh tồn cho tôi biết phải rời khỏi vòng tay này mới mong sống sót. Tôi chuôi người ra khỏi xe, khúm núm đứng trước mặt Lục Bảo.

-Thiếu gia đại nhân. Lục Bảo tiếp tục đi, chỉ có bàn tay ngoắc ngoắc ra lệnh cho tôi đi theo.

-Bách Hợp, em làm gì vậy? – Benjamin nắm tay tôi kéo lại.

-Anh à, bây giờ nên về nhà ngủ sớm mới tốt cho sức khoẻ. Lần trước Benjamin vì tôi mà đánh nhau với Hồ Nhật. Bây giờ tôi không muốn anh phải đánh nhau với thiếu gia đâu. Người bên kia vừa đông vừa hung dữ như vậy, để cho Benjamin rời đi một mình mới là thượng sách. Thế nhưng tôi chưa kịp phân trần thì tay kia đã bị người ta nắm kéo. Hai bên đều giữ chặt không buông, con búp bê này sẽ bị xé rách ra làm đôi mất.

Mất kiên nhẫn, Lục Bảo chụp lấy thanh kiếm của tên đàn em chém tới. Nếu không buông ra, hoặc tay tôi, hoặc tay Benjamin sẽ đứt. Quả nhiên là Benjamin cũng hoảng sợ buông tay. Lưỡi kiếm chém vào cửa xe hơi gây làm đôi, rơi xuống đất kêu leng keng. Quả nhiên là dùng hết lực, không chút khoang nhượng. Lục Bảo lấy chân đóng sầm cửa lại, ngăn cách Benjamin bên trong và tôi bên ngoài.

-Bách Hợp! – Benjamin gào lên khi Lục Bảo kéo tôi đi. Anh dự định mở cửa xông ra, nhưng đám đàn em Xích Long đã tiến lên cản lại. Nhìn cảnh vừa xảy ra, thằng ngu cũng hiểu là phải giúp đại ca giành người. Benjamin thân cô thế cô nên chỉ có thể đành trơ mắt nhìn tôi bị bắt cóc lên xe khác.

^ ^

Lục Bảo và tôi vừa chui vào băng ghế sau, cửa xe đã có người kính cẩn đóng lại. Chiếc xe hơi vội vã rời đi. Trong xe không khí quý dị vô cùng, chỉ còn mỗi tiếng tim đập của tôi vang lên hối hả. Lục Bảo trầm mặc không nói, bàn tay vẫn siết chặt cổ tay tôi đau nhói.

Trước mắt tôi mọi thứ cứ lung linh mơ ảo. Có lẽ do rượu nên tôi mất hết các phán đoán thông thường. Mặc dù tay bị nắm chặt, tôi vẫn cố gắng trèo qua người cậu ta. Lục Bảo cố giữ lại nhưng cuối cùng cũng phải lùi bước, nhường tôi ngồi ghế bên phải. Tôi muốn qua đây ngồi chính là để coi bàn tay đã một phát đâm vỡ cửa kính kia. Quả nhiên là máu chảy đầm đìa. Tôi còn nhớ mình có nhiệm vụ phải làm mèo của thiếu gia. Vì vậy tôi cầm bàn tay đó lên, liếm láp vết thương cho thiếu gia.

Bên cạnh tôi có người xuýt xoa nhẹ nhàng. Tên đàn em ngồi lái xe phía trước liếc nhìn vào kính chiếu hậu, ngay lập tức nhận được một cái liếc mắt đâm chết người. Gã nuốt nước miếng khan một cái rồi an phận lái xe tiếp, không muốn trở thành nạn nhân kế tiếp của ‘cuồng bạo quý công tử’.

Nơi tôi bị kéo đến là một cái khách sạn sang trọng, đèn treo rực rỡ, trang trí huy hoàng. Tôi không biết rằng Đại Quang Vinh thì ra cũng là tài sản của nhà họ Triệu. Quản lý khách sạn vừa mới thấy thiếu gia đến liền nhảy ra gọi một tiếng ‘cậu chủ’. Ông ta dùng cặp mắt kính dị nhìn cô gái đang dựa sát rạt vào người thiếu gia. Trước giờ chưa từng ai được đến gần Lục Bảo trong vòng năm bước chân mà không bị đánh. Đặc biệt cậu chủ còn có tiếng là căm thù phụ nữ, bất kỳ cô gái nào cũng không nhìn vờ mắt. Vậy mà lần này có một cô gái phấn son bám dính như thế này, đúng là sự kiện kinh hoàng rung động lòng người.

Đứa say xỉn như tôi cả đứng còn không vững, chỉ biết dựa dẫm vào người bên cạnh mà đi. Xuống bậc thang tôi vấp một cái, gót giày sút ra làm tẹo giò. Tôi còn chưa kịp xuýt xoa tiếng nào, Lục Bảo đã ngay lập tức bế tôi trên tay, thẳng tiến vào thang máy. Người xung quanh choáng ngợp, há hốc miệng như cá đớp nước. Chỉ có thể dùng hai chữ ‘bàng hoàng’ để diễn tả cảm xúc của mình.

Việc tiếp theo mà tôi nhớ là mình bị quăng lên giường. Tuy rất thô lỗ nhưng giường nệm thì sao có thể làm bị thương người được. Trong căn phòng rộng lớn chỉ có hai người chúng tôi, Lục Bảo bắt đầu nổi điên. Cậu ta thích nhất là mấy món đồ gốm sứ. Vừa ném vào tường đã ngay lập tức bể ra tan nát, lại còn kèm theo tiếng ‘xoảng’ rất thống khoái. Bàn thủy tinh hay cửa kiếng cũng rất tuyệt, tuy hay văng ra mảnh vỡ gây thương tích. Lục Bảo không sợ bị thương, vì vậy những món đồ bằng thủy tinh cũng đều bị đập nát. Tôi lười biếng nằm trên giường, nhìn cậu ta tàn sát bừa bãi các món đồ vô tri.

-Sao cô có thể đi với anh ta? Tôi đã phong toả đồi Thiên Đường rồi mà. – Lục Bảo đứng trước mặt tôi gằm ghè.

-A, thì ra thời gian qua quán ế là tại thiếu gia. Làm tôi từ lúc lên chức Mai tử đến giờ cũng chưa từng được tiếp khách trên giường. – Tôi ngó nghiêng cười. Ngay lập tức bị ăn một bạt tay vào mặt. Tôi đau quá nên nước mắt lưng tròng. Tuy thiếu gia hung dữ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên đánh tôi thẳng tay như vậy. Mặc dù tôi bình thường rất sợ Lục Bảo, nhưng bây giờ là một túi rượu, trên trời dưới đất tôi không còn biết sợ ai. Tôi phóng người tấn công kẻ địch trước mặt. Lục Bảo bất ngờ không kịp chống cự, bị tôi đè té ngã trên sàn. Một màn hỗn chiến lộn xộn bắt đầu.

-Sao cậu dám đánh tôi? Tôi dùng thịt đè người, mong anh ta tắt thở mà chết. Nhưng đũa ma đối thì có thể đè chết được ai. Lục Bảo nắm lấy tóc tôi kéo ngược ra sau.

-Sao cô dám rời bỏ tôi? Tôi đã nói là không được bỏ đi mà! Lục Bảo phản công. Anh ngồi bật dậy đè tôi xuống đất.

-Tôi sao lại không được đi? Tôi có tay có chân, muốn đi đâu thì đi. – Tôi vùng vẫy, dùng móng tay cào xước bàn tay đang nắm tóc mình.

-Tôi không cho cô đi. Cô là của tôi. – Lục Bảo tha áy tóc, nhưng lại chuyển qua xé xác cái đầm của tôi.

-Tôi ghét cả nhà họ Triệu các người. – Tôi trả đũa, giật đứt hàng nút áo của Lục Bảo.

-Tôi cũng hận cô, Triệu Lục Bình. Vừa nói xong Lục Bảo hung hãn hôn đè xuống. Bởi vì miệng đã bị chế trụ, tôi không thể buông ra lời chửi mắng nào. Tôi dùng hết sức bình sinh xé nát áo của Lục Bảo ra, trả thù cho bộ đầm của mình. Chúng tôi vật lộn nhau trên sàn, trút giận lên quần áo đối phương. Lục Bảo cắn, thì tôi cào lại cậu ta. Khắp người tôi bắt đầu xuất hiện đầy vết đỏ do dấu hôn, trên lưng Lục Bảo cũng có vài vết trầy rướm máu.

Cả người tôi nóng bừng và kích động. Không phải vì đau đớn mà vì sự khoái cực độ. Cậu ta vẫn vùng vẫy như vậy, xoa nắn tôi như tên thợ học việc nhồi bột. Để sự phụ đây chỉ cho cậu một chút. Thế này mới gọi là môn trốn nê, thế này mới gọi là kích thích nê.

-Tay ... tay ... – Tôi thầm rên xiết trong khi Lục Bảo đang bận rộn với cặp đùi lê. Lục Bảo đưa tay cho tôi. Đây thì ngón tay thuần dài rất đẹp. Tôi chỉ cần ngón tay giữa thôi, dùng ngón tay này hướng cậu ta móc lờ. Ôi trời ơi, nếu lúc này tôi có thể nói tiếng nào thì hét đánh tôi đi. Chỉ có thể dùng hành động để chứng minh độ khoái cảm của tuyệt chiêu này. Lục Bảo rất mau chóng nắm bắt việc gì đang xảy ra. Cậu ta bỏ qua khu vực trên mà quan tâm chọc ngoáy khu bên dưới.

Quý tha ma bắt cậu ta đi, tại sao lại thăng cấp thành hai ngón tay mà chọc vào đó. Hết vận tròn như chìa khoá lại đưa ra chữ V chiến thắng. Ôi chết tôi rồi. Tôi cảm nhận mình đang bị tan chảy ra thành nước. Bên dưới thân cứ như là mạch suối phun. Hai tay tôi đập đập dưới sàn trong khi cơ thể quặn quại.

-Nắm lấy vai anh! – Lục Bảo ra lệnh. Tôi bỏ qua tấm thảm sàn mà bầu vào bờ vai rộng lớn đó. Làn da Lục Bảo nóng hổi và trơn bóng mồ hôi.

-Vào đi! – Tôi hét lên. Và ngay lập tức tôi được chết như ý nguyện. Rất nhiều nước, không thể nào có chuyện lưỡng bại câu thương như lần trước được. Cảm thấy mọi việc thuận lợi đáng kinh ngạc, Lục Bảo vượt qua được chướng ngại tâm lý ban đầu. Xóc mạnh một cái, anh còn đâm vào sâu hơn nữa. Tôi đưa tay kiểm tra, đã lút cán luôn rồi. Giờ đây không cần phải lo Lục Bảo suốt đời xa lánh phụ nữ. Anh đã biết vị ngon của trái cấm, cả đời không thể nào ngừng ăn được.

Học trò đã làm rất tốt, sự phụ không thể biểu diễn vài chiêu coi sao được. Tôi buông tay khỏi vai Lục Bảo, và gác chân lên đó. Vận người, tôi xoay trở trên một trục cố định. Lục Bảo rên lên.

“Hừ lúc này còn hồ báo lắm mà, muốn đấu với tôi, anh phải luyện thêm vài năm đi.” Tôi cười thầm trong bụng.

Rất tiếc, chiêu này cũng có một nhược điểm, đó chính là vạch áo cho người xem lưng. Lục Bảo từ phía sau công kích đến khi thể như hổ rình mồi. Tôi đang căng người chờ bị đâm chết thì đối phương đã mềm nhũn ra rồi. Đúng là tên yếu đuối ăn hại, chẳng thể nào kéo dài cuộc chiến, chỉ mới có mấy chiêu đã trút hơi thở cuối cùng rồi. Lục Bảo nằm vật ra, thở hỗn hển.

-Nếu như anh đến phố hoa, phải nói với họ trước để giảm giá. Nói rằng anh không làm lâu được! – Tôi cười cợt trêu ghẹo.

-Cô ... cô ... Tôi hận cô! – Lục Bảo gầm lên như hổ rống. Đáng sợ ở chỗ cậu ta tuy không giữ lâu, nhưng tinh thần phục hồi cũng rất mau. Chỉ cần nghỉ ngơi một chút là đã có thể phát động, khởi binh vẫn tội. Chỉ khổ cho tôi, không lên tới đỉnh mà cứ phải cấp thiết yếu phẩm đến khô cạn cả người. Chúng tôi ở cạnh nhau, chỉ có thể hại nhau đến chết.

26. Chương 26: Thuộc Hạ Biết Sai Rồi

Vừa mệt mỏi, vừa say rượu; tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng ‘vị thiếu gia đại nhân’ nào có để tôi yên. Ba lần bốn lượt đánh thức tôi dậy vận động. Cái này gọi là lao động khổ sai, là ngược đãi nô lệ.

-Thiếu gia đại nhân, đừng ... đừng ... Nghe tôi rên rỉ, Lục Bảo liền đình chỉ động tác. Tôi lập tức la hét trong cơn kích động.

-Đừng dừng lại!Vậy là đứa trẻ kia lại tiếp tục trò chơi nhún nhảy của mình. Tôi rống lên, biết chỉ một chút nữa thôi là chạm đến đỉnh rồi. Cuối cùng cũng là mềm nhũn rút ra. Tôi hận không thể cắn người nằm bên cạnh chết luôn cho rồi. Nhưng lại mơ màng ngủ. Rốt cuộc tôi cũng không biết mình đang tỉnh hay mơ. Các chị trong Hoa Mãn Lâu nói rằng lúc nửa tỉnh nửa mơ như thế này, mới là cực khoái nhất. Tôi không biết cực khoái là gì, chỉ biết cực hận thôi.

Tôi không hay khi mình ngủ có rửa xả ai không, nhưng người bên cạnh lại cắn ngực tôi một cái. Hơi đau, nhưng không chết được. Lần này đừng hòng tôi thức dậy nữa, giả chết ngủ một giấc tới sáng luôn.

Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi bên cạnh. Tôi chưa kịp ngồi dậy nghe thì điện thoại đã bị người ta ném văng vào vách tường rồi. Thiếu gia lúc chưa tỉnh ngủ tinh thần đặc biệt kém. Bình thường đã rất khốc liệt, những lúc lơ mơ thì càng bá đạo hơn. Tôi thử nhúc nhích nhưng nhận ra mình đã bị ôm cứng lấy. Có người lại vùi mặt vào ngực tôi ngủ. Tôi xoa xoa đầu thiếu gia.

-Ngủ ở đó không sợ chết ngộp sao? – Tôi lảm bảm.Thiếu gia giương đôi mắt sắc như dao liếc nhìn tôi, mới sáng sớm ánh mắt liền có thể giết người. Tôi giả chết, cảm hòng ngay lập tức. “Muốn chết thì chết luôn đi!” Tôi nhấn đầu thiếu gia vào ngực mình. Ngay lập tức tôi phát hiện ra mình bị bẻ tay ngoặt ra sau lưng, tóc lại bị kéo nắm đến nhức nhối.

-Thiếu gia đại nhân. Là thuộc hạ sai rồi. Xin thiếu gia ngừng tay đi! – Tôi kêu khóc ầm trời.

-Không phải là “đừng dừng lại” sao? – Tiếng nói lạnh lẽo từ trên đầu tôi bỏ xuống.Hàn khí nặng như vậy, nhưng tôi lại nóng đến đổ mồ hôi. Sao lại nói ra cái câu đáng xấu hổ đó chứ. Có lẽ vì hài lòng với phản ứng ứng của tôi, thiếu gia cũng bỏ tay ra. Lục Bảo chời người dậy, ngồi dựa vào đầu giường.

-Thiếu gia hút thuốc từ lúc nào vậy? – Tôi giương mắt nhìn thiếu gia phì phèo như một tay chơi sành điệu. – Nghe nói thứ này không tốt cho sức khỏe. Bình thường đã không được lâu, phải biết tẩm bổ cho thân thể cường tráng lên. Hút thứ hại thân này, mai mốt cả đống dậy chào cờ cũng không làm được.Gạt tàn thuốc bay véo qua phòng, làm thủng một lỗ trên cánh cửa nhà vệ sinh. Thiếu gia đỏ mặt như gấc chín, hung dữ quay sang rửa xả tôi.

-Triệu Lục Bình, tôi hận cô.

-Cái này thiếu gia nói rồi. Tôi cũng ghét tất cả người họ Triệu. – Tôi gạt đầu.

-Cô cũng họ Triệu đó thôi.

-Tôi là họ Triệu khác.

-Chữ viết giống nhau, khác như thế nào?

-Tôi cũng họ Triệu, vậy cha anh chết có chia gia tài cho tôi không? Đó chính là chỗ khác.

-Đáng chết, không thềm nói với cô.Sau đó Lục Bảo lại tiếp tục nằm xuống, ôm tôi ngủ.

-Này thiếu gia, ngủ nữa sao? Không dậy đi làm hả? – Tôi vẽ vẽ nhưng đường ngoằn ngoèo bên hông người nào đó.

-Làm cái gì? – Tức tối trả lời.

-Không phải thiếu gia cầm đầu bang hội hả? Không đi đánh nhau giành địa bàn à? Tốt nhất là đánh nhau đến chết luôn đi. Con của Triệu Phú, hung thủ liên quan đến cái chết của mẹ tôi. Ông cha sẽ bị tôi hại chết, thằng con sẽ do tôi làm tức chết, cả đám Xích Long đều bị tôi liên lụy chết.

-Ai đánh nhau giành địa bàn hả? Việc đó có người khác lo. – Mơ màng ngủ trả lời. Theo Hồ Nhật đã nói qua, Triệu gia chỉ là một đương gia trong Xích Long, bên trên vẫn còn bang chủ nữa. Mà Xích Long cũng chỉ là một nhánh trong xã đoàn Cửu Long. Nói vậy tức là trên sếp còn có sếp. Muốn tiêu diệt Xích Long e rằng không thể không động tới cả dây cả dòng. Nhiệm vụ còn khó hơn lên trời.

Nhưng trên đời chẳng phải còn có một chiêu gọi là ‘mỹ nhân kế’ sao. Cái gì ‘trăm câu thánh hiền không bằng một lời bên gối’.

-Thiếu gia bây giờ đi làm công cho người ta hả?

-Điên hả, tôi mà làm công? – Người đó cười nhàu.

-Nhớ nha, thiếu gia phải làm chủ. Phải là ông chủ đứng trên mọi người. – Tôi thì thâm rớt mật vào tai.

-Tất nhiên tôi sẽ đứng trên đỉnh cao nhất. Ở đó mới yên tĩnh.

-Không được nghe lời ai ra lệnh nha!

-Tôi mà phải nghe lời người khác sao? Lắm bầm, lắm bầm rồi ngủ mất tiêu rồi. Mục tiêu của tôi chính là ly gián Xích Long với Cửu Long, gây mâu thuẫn chia rẽ giữa các đương gia trong bang hội này. Không ngờ ông trời cũng giúp tôi, tự nhiên Xích Long lại đưa một người tâm thần bất ổn như thiếu gia vào nắm quyền. Chỉ là tôi trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng không đoán được, mục tiêu thật sự của thiếu gia cũng chính là gây loạn khắp nơi rồi. Phía sau phá hoại chính là cái chết, chỉ có cái chết mới đủ bình yên cho Lục Bảo.

Tổng kết. Lục Bảo tập hút thuốc được ba tháng, sau đó bỏ luôn không bao giờ động tới nữa. Bản lĩnh trên giường đúng là tử huyệt của người đàn ông. Chỉ cần đe dọa chút xíu là có người ngoan ngoãn bỏ hút. Tuy ngoài miệng cứng rắn, nhưng bên trong tự ti vô cùng. Tôi có thể chắc chắn là từ ngày đó, hôm nào thiếu gia cũng ăn đồ tẩm bổ. Mùa xuân sắp tới chúng tôi cùng bước sang tuổi mười tám. Cả hai thực sự đã trưởng thành hết rồi.

^ _ ^

Trong bang Xích Long, bang chủ chính là Đỗ Tử, bên dưới có năm vị đương gia, nắm giữ lực lượng hơn ngàn người, là bang đảng mạnh nhất ở thành phố Tiêu Thương. Đại đương gia tuổi cao sức yếu, tuy nhiên Cao Hưng lại là một tên cáo thành tinh, chuyên phụ trách mảng phân phối thuốc phiện. Nhị đương gia Hùng Kiệt, là người to lớn mặt sẹo, đứng đầu mảng cờ bạc cá độ. Tam đương gia Phúc Kiên, hoạt động trong lĩnh vực cho vay nặng lãi, thân tình sâu nặng với Hùng Kiệt. Tứ đương gia Triệu Phú, từ lâu đã không xuất hiện, chỉ có đàn em Phi Long thay mặt lão cai quản các địa bàn, thu tiền bảo kê. Ngũ đương gia Liệt Dũng, nhỏ tuổi nhất trong bốn người, hay mặc áo hoa, là ông trùm các động mại dâm.

Năm vị đương gia, mỗi người một mảng. Nhưng mỗi tháng đều phải ngồi lại với nhau một lần, tính toán sổ sách, phân chia tiền bạc.

-Lão Triệu đáng chết! Bao nhiêu năm im ắng như vậy, bây giờ đột nhiên lại khiến giang hồ dậy sóng. Thu nhập của các động đều rút xuống đến mức thê thảm. – Liệt Dũng gầm gừ.

-Thời gian qua đúng là ngày nào cũng hỗn loạn. Tuy các mảng khác đều ít khách, nhưng cá cược lại sôi động vô cùng. Thiên hạ đang ra kèo tuần sau, Xích Long ta lại chiếm thêm được bao nhiêu con phố. – Hùng Kiệt là người ưa bạo lực, có đánh nhau thì thích thú vô cùng.

-Bên Phi Long tại sao lại đột nhiên hung hãn như vậy. Tất cả những thằng trẻ trâu trong bang đều bị kéo qua bên nó hết rồi. Bến cảng, khu chợ, phố đèn đỏ ... chỗ nào nó cũng muốn chiếm. Gây hấn hết tất cả những bang phái đối lập. – Phúc Kiên gãi gãi cái đầu trọc của mình.

-Ngựa non háu đá, nó chỉ muốn mong chóng lập công thôi. – Liệt Dũng dè dặt.

-Không phải, Phi Long thay mặt Triệu Phú tiếp quản công việc bốn năm nay chưa từng xảy ra sơ sót. Xử sự trầm ổn, điềm tĩnh. Ta không tin lần này là do nó gây ra. – Cao Hưng lên tiếng bình luận.

-Ha ha ... Bây giờ tất cả các bang phái ở Bắc Đô đều coi chúng ta là tử địch. Trong vòng năm tháng đã chiếm đến 80% địa bàn, thời của Triệu gia cũng chưa từng lừng lẫy đến vậy. – Chỉ có mình Hùng Kiệt là vui vẻ khi thiên hạ đại loạn.

-Lợi bất cập hại. Phát triển càng nhanh, càng rộng thì lại càng khó kiểm soát. Nói về quân số trẻ mới gia nhập bang chúng ta đi, bây giờ có một nửa Xích Long thuộc quyền quản lý của họ Triệu rồi. – Cao Hưng đập bàn.

-Phải nói bang chủ lòi Triệu gia về đây nói một lần cho ra lẽ mới được. – Liệt Dũng đứng lên, chuẩn bị gọi điện cho bang chủ. Ba người còn lại đều giương mắt nhìn y, không có lấy một lời ngăn cản. Bởi vì bọn họ cũng rất tò mò muốn biết, thật ra ý đồ thật sự của lão Triệu là gì.

27. Chương 27: Tôi Là Triệu Phú

Tôi là Triệu Phú, một thương nhân thành đạt trong thành phố này. Tôi xuất thân cũng chỉ là một tên bốc vác ở bến cảng, lăn lộn nhiều năm nên được anh em chiếu cố gọi một tiếng Triệu gia. Chính thức gia nhập Xích Long cũng chỉ vì muốn bến cảng có được một cái trật tự, đi theo phe mạnh nhất thì anh em cũng sẽ được yên ổn làm ăn.

Khi có tiền và có quyền, tôi bắt đầu mơ về một cái việc lương thiện. Suốt ngày chen chúc giành giật, đánh nhau vì địa bàn ... cuộc sống đó thật vô cùng chán nản. Vì thế tôi quyết lấy vợ, thành lập một công ty sạch sẽ để làm ăn. Nhưng một khi đã gia nhập Xích Long, sao có thể đơn giản rút chân ra được. Chẳng bao lâu sau Triệu Thị của tôi đã trở thành nơi rửa tiền của xã đoàn. Vậy cũng tốt, ít nhất bọn họ cũng không còn ép tôi làm chuyện này chuyện nọ nữa. Cuộc sống trôi qua bình lặng.

Vợ của tôi là một người phụ nữ xinh đẹp, tiểu thư con nhà gia giáo, lễ nghĩa. Lớn lên từ hang cùng ngõ hẻm, lăn lộn chốn phong trần, vì thế cái khí chất cao quý tao nhã đó khiến tôi bị cuốn hút. Nhưng cô ta chỉ là một ả đàn bà đáng chết, căm thù tôi đến xương tủy chỉ vì tôi đã bỏ tiền trả nợ cho gia đình cô ta. Cuộc sống gia đình không vui vẻ, tôi chỉ còn biết cách tìm vui bên ngoài.

Tình nhân bên ngoài của tôi nhiều không kể xiết, nhưng cũng chưa từng có người nào vì tôi mà khai hoa. Thật không ngờ chuyện vui khi kéo đến thì lại thành đôi. Vợ tôi và Lung Linh cùng đồng thời mang bầu. Dòng máu của họ Triệu cuối cùng cũng có người nối dõi. Nhưng chẳng bao lâu sau, ả tình nhân kia lại dám bỏ trốn. Tôi liền phát lệnh truy nã khắp nơi. Chỉ cần con không cần mẹ, tôi không thể để giọt máu của mình lưu lạc bên ngoài được.

Mùa xuân năm đó Lục Bảo chào đời, là một đứa bé trai khỏe mạnh xinh xắn. Tiếng khóc vang vọng trong bệnh viện cho thấy tương lai của nó nhất định vĩ đại, oanh liệt. Từ lúc chào đời đến lớn, Lục Bảo cũng chưa từng được uống một giọt sữa mẹ. Cô ta căm thù tôi nên cũng cự tuyệt đứa nhỏ, nhất quyết không chịu đựng vào. Tôi điên lên muốn đánh cho cô ta một lần, thế nhưng cũng chỉ vì tiếng khóc của con trai mà tôi đành bỏ qua.

Lục Bảo lớn lên trong sự yêu thương vô hạn của người cha này. Tôi là một đứa mồ côi với tuổi thơ cơ cực, chính vì thế tôi muốn bù đắp hết lên người con trai. Nó nhất định phải sống cuộc sống hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất.

Năm Lục Bảo mười hai tuổi thì một vụ lùm xùm khác diễn ra. ả vợ dè tiện của tôi dám ngoại tình với kẻ khác. Mặt mũi của Triệu gia này còn biết để ở đâu. Tôi chưa kịp giết thì ả đã khôn ngoan tự sát. Nhưng đáng hận nhất là ả lại dám tự tử trước mặt Lục Bảo, khiến thằng bé bị hoảng loạn, và mất tinh thần hết một thời gian dài. Nó tự nhốt trong phòng và không muốn nói chuyện với bất kỳ ai nữa.

Tôi phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi để mời hết các danh y, bác sĩ. Sau khi nghe hết lời khuyên can, tôi đành phải giao thằng con mình ra cho họ chữa trị mà thôi. Ngày bọn họ xông vào, nó gào khóc, chống đối kịch liệt. Nhìn nó bị chích thuốc, bị bắt trói mà tôi cũng muốn trào nước mắt theo.

Đưa nó vào viện tâm thần có lẽ chính là sai lầm lớn nhất trong đời tôi. Chưa đầy bốn tháng nó đã đốt bệnh viện khiến mười một người chết cháy. Khi nghe cảnh sát báo cáo tôi chỉ biết run rẩy sợ hãi. Giết người đến

mạng chính là việc kinh thiên địa nghĩa trên đời. Bằng mọi cách, tôi phải đưa nó đi lẫn trốn. Từ năm mười bốn đến năm mười lăm tuổi Lục Bảo đều phải sống xa cách ở nước ngoài.

Sau đó lại có sự kiện trang viên của tôi ở nước ngoài bị trộm ghé thăm. Khi đội bảo vệ phát hiện, Lục Bảo đã đánh bọn khốn kia đến sống dở chết dở. Nghe nói luật pháp ở nước ngoài rất kỳ lạ, dù là trộm nhưng đánh chúng bị thương thì cũng phải ra toà. Chính vì thế, tôi phải ra lệnh mang Lục Bảo trở về lại Việt Quốc. Sự kiện đám cháy hai năm trước có lẽ mọi người cũng đã quên rồi.

Tôi mua một ngôi biệt thự mới trên đồi, cách biệt với thành phố ồn ào. Bọn cận vệ đi theo báo cáo rằng Lục Bảo vẫn không thích ở gần người khác. Nó thích yên lặng nên tôi để nó sống thật yên lặng đúng với ý của mình. Dù nó không tình nguyện, nhưng khi tôi nhớ cũng có thể đến gặp. Người cha này cũng chỉ mong có một ngày con trai chịu nói chuyện với mình.

Năm nay, cuối cùng nó đã chịu mở miệng gọi một tiếng cha. Tôi vui sướng đến nước mắt cũng trào ra. Niềm xúc động mãnh liệt không khác gì ngày Lục Bảo chào đời. Cha con chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện, từ tâm sự chuyện cũ đến bàn bạc chuyện tương lai. Tôi mừng vui khi con nó đã trưởng thành thật sự, biết chia sẻ gánh nặng công việc với người cha già này.

Đối với Lục Bảo, tôi chưa từng từ chối bất cứ thứ gì hết. Nó muốn quyền lực, muốn địa vị? Tôi đều có thể cho. Chờ đến ngày này, tôi dù chết cũng đã có thể nhắm mắt.

^ _ ^

Bang chủ Xích Long không biết tại sao lại phát lệnh triệu tập. Trước giờ Phi Long luôn thay mặt tôi xử lý mọi việc trong bang rõ ràng rành mạch, cả bốn người kia cũng chưa từng phản nản gì. Tuy trong lòng vẫn còn nhiều dự cảm bất an lo lắng, tôi vẫn không thể chống lại lịch triệu tập của bang chủ.

Địa điểm gặp mặt chính là khách sạn Đại Vinh Quang, một phần sản nghiệp của Xích Long đứng tên tôi quản lý. Gần một trăm cận vệ đứng gác vòng trong. Ở ngoài đường, đám du côn nhãi nhép cũng bắt đầu nhón nháo. Tôi ưỡn ngực, ngẩng cao đầu bước vào nơi long đàm hổ huyệt. Dù sao cũng là tứ đương gia, tôi vẫn phải giữ hình tượng uy nghiêm của mình.

Bên trong phòng họp, năm người kia đã có mặt đầy đủ. Không khí cực kỳ ngưng trọng.

-Lão tứ à, ngồi đi. – Đỗ Tử lên tiếng. Y là do Cửu Long cất lên là bang chủ. Không ai biết rõ thân phận của người này. Khi y nổi danh trên gian hồ đã là Tiểu Diện Tử Thần, vừa giết người vừa cười cợt.

-Lão đại, không biết lần này có việc gì mà gọi đến gấp vậy? - Tôi vừa cười vừa ngồi xuống bàn. Đã nhiều năm làm việc trong thương trường, tôi biết đây là cách giao tiếp tốt nhất. Không phải cứ đao to búa lớn, mặt mày hung dữ như xã hội đen là được. Trong làm ăn, nụ cười cũng có thể giết người. Vì vậy, bây giờ rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao Đỗ Tử được làm bang chủ. Bởi vì y biết cười.

-Nghe nói thời gian gần đây bên cậu đang vất vả mở rộng địa bàn, uy thế đang càng lúc càng lớn mạnh. A ngũ hết lời tăng bốc, vì vậy tôi cũng muốn gọi cậu tới biểu dương một phen. – Đỗ Tử cũng cười. Hoàn toàn có vẻ hài lòng rõ rệt.

-Dạ, đại ca quá lời. Em đây cũng chỉ hết lòng vì bang hội thôi! Tuy cười nhẹ đáp trả nhưng trên đầu tôi trộm đổ mồ hôi. Không biết Lục Bảo đã làm gì trong Xích Long, nhưng tôi nghĩ nó chỉ là tuổi trẻ ham chơi một chút. Mỗi tuần Phi Long báo cáo về, cũng chỉ là vài việc đơn giản, đụng độ lẻ tẻ. Nhìn thấy Lục Bảo hằng ngày thần sắc tươi sáng, tinh thần phấn chấn nên tôi cũng vô cùng hài lòng. Muốn trò chuyện thì nó sẽ trả lời, nhưng nếu nói tới chuyện công việc nó liền trở mặt. Tôi biết, hiện nay nó vẫn không thích người ta can thiệp vào cá nhân mình quá. Nhưng hàng tuần Phi Long vẫn ...

-Cậu có biết hiện nay, số đàn em bên cậu đã bao nhiêu người rồi không? – Đỗ Tử châm xì ga lên phì phèo hút.

-Một trăm hai. – Tôi rành rẽ trả lời. Báo cáo tháng này tôi cũng chỉ vừa mới đọc.

-Sai, là một ngàn hai. – Đỗ Tử đột nhiên đập mạnh bàn. – Chưa kể những ban phái nhỏ đã bị thuần phục. Nói, rốt cuộc cậu có ý đồ gì?

-Dạ, em nào dám. - Tôi thầm run rẩy. Một ngàn hai là quân số đông hơn tất cả các đường gia khác trong bang cộng lại rồi. ‘Công cao chấn chủ’, trước giờ kết quả không được tốt. Tôi bèn tìm giọng để cứu vãn tình hình.

-Tất cả đều vì lợi ích chung trong bang mà thôi. Chẳng phải mỗi tháng đều phải chia đều lợi tức cho các đường sao?

-Đúng vậy ha? – Đỗ Tử cười ngọt ngào. - Lợi ích chia đều thì công việc cũng phải chia đều. Vậy mới công bằng. Ý này thật rõ ràng, bang chủ đang muốn tước bớt quyền của tôi.

- Lão đại nói đúng. Sau này em vẫn nên để cho anh em san sẻ gánh nặng. Khu bến cảng mỗi tháng thu không dưới vạn đồng, khu chợ Kiều Cần đông cửa hàng của chúng ta nhất; xin nhường lại cho người khác làm. Tôi đã nhường đi hai chỗ doanh thu lớn nhất, và lực lượng mạnh nhất của mình. Mong của đi thay người, từ từ có thể rút chân ra khỏi hắc đạo.

-Không được. Đột nhiên cửa phòng họp bật mở, cả một đám người ngang nhiên đi vào.

-To gan, mấy thằng nhóc hỗn xược, chỗ các trưởng bối đang nói chuyện mà bọn mày dám xông vào! – Liệt Dũng tức giận nhảy dựng lên.

-Lục Bảo! – Tôi lấp bắp trong miệng. Thằng con tôi sao có thể xuất hiện ở đây. Phi Long vẫn thường nói nó chưa đến mười giờ sẽ không ra khỏi giường ngủ mà. Chuyện trong bang nó cũng đâu thèm quan tâm, chỉ mỗi lần có đánh nhau thì đi đến xem một chút. Tại sao nó lại biết cuộc triệu tập của các đường chủ này, tại sao lại dám xông vào làm loạn. Ở nhà nó có thể làm trời làm đất cũng được, nhưng đây là thiên hạ của Đỗ Tử, đôi cánh của tôi cũng không thể che chở cho nó trước Tiểu Diện Tử Thần.

-Nhóc con, mày là ai? – Đỗ Tử cười rộ thật kinh dị.

-Dạ thưa bang chủ, đây là cậu chủ Triệu Lục Bảo của chúng tôi. – Phi Long lễ phép trả lời.

-Ồ là con của lão Triệu. – Đỗ Tử nhướn mày. – Quả là ‘trường giang sóng sau xô sóng trước’. Lão Triệu đứng trước mặt ta cũng chưa từng bày ra được bộ dáng hùng hổ đến vậy. Nhóc con, cậu đến đây muốn gì? Lục Bảo đột nhiên cười lớn. Đã vài năm nay tôi cũng chưa từng thấy nó cười như vậy. Nó cảm sung giơ lên.

-Chỗ của ông! Sau đó trong phòng vang lên một tiếng đoàn çat chúa. Tôi kinh hoàng nhìn con trai mình ra tay không chút rụt rè. Tiếng sung vang lên càng lúc càng nhiều, hai bên chiến đấu thành một đoàn hỗn loạn. Tôi ngay lập tức ngồi xuống chui vào gầm bàn, vừa run sợ vừa lo.

“Con ơi là con!” Từ bao giờ Lục bảo đã biến thành kẻ hung hiểm như thế này. Bang chủ Xích Long đã bị nó bắn hạ, e rằng từ lúc này đã không có ngày yên thân được rồi.

28. Chương 28: Không Phải Con Người

Tôi là Phi Long, hôm nay cùng với cậu chủ Lục Bảo đến đây, là vì muốn lật đổ tiền bang chủ. Cậu chủ nói. “Cha tôi đã cả đời lăn lộn vì bang Xích Long. Ngoài mặt phải vâng vâng cười nói với khách hàng, bên trong lại khúm núm, nhún nhường đám đường chủ bất tài. Thật ra ước muốn của ông chỉ là một cuộc sống thanh thản, không lo toan, không bị người khác chèn ép. Tôi chỉ muốn giúp cha.”

Tôi thật sự bất ngờ khi nghe được tâm tư cậu chủ. Thì ra cậu đã thực sự khỏi bệnh, thật sự trưởng thành, biết lo lắng cho ông chủ đến vậy. Phi Long này cảm phục lắm, vì vậy tôi xin dốc sức phò trợ cậu chủ.

Trước hết là công việc trong bang cứ báo cáo sơ sài là được rồi. Mọi việc có tôi và cậu chủ xử lý, miễn cho ông chủ phải nhọc lòng. Kế tiếp là việc liên tục mở rộng lãnh địa, tăng cường thực lực của bản thân, chỉ có kẻ mạnh mới có thể bảo vệ được người thân của mình. Thời gian qua, tôi cũng thấy ông chủ thực vui vẻ. Có lẽ vì công việc đã có người khác gánh vác, ông đã có thể nhẹ nhõm buông tay được rồi.

Cậu chủ lại nói, “Cây to đón gió lớn, các vị đường chủ kia có ý đối phó với cha tôi.”

Thế là chúng tôi phải tĩa tót lại phạm vi can thiệp của họ. Phong toả phổ hoa, phá sập làng á phiện, đốt mấy khu cờ bạc. Và sự việc đã diễn ra đến đỉnh điểm, bang chủ có ý tiêu diệt Triệu gia. Phi Long này đã thọ ơn cứu mạng của ông chủ, tôi dù liều chết cũng không để ai làm hại Triệu gia.

Bên ngoài khách sạn Đại Quang Vinh có mấy trăm tên côn đồ tập hợp. Triệu gia đi vào rồi, e khó mà còn mạng trở ra. Chúng tôi huy động toàn bộ lực lượng của mình tiêu diệt bọn chúng. Quanh khách sạn bốn con đường, toàn một mảng hỗn loạn chém giết lẫn nhau. Cả đời tôi, chưa bao giờ nhìn thấy cả một chiến trường đầm máu thế này. Sinh mạng con người giống như cỏ rác, có thể vứt bỏ vô cùng dễ dàng.

Tôi cùng mười hai anh em bảo vệ cậu chủ vượt qua hàng rào phòng vệ dày đặt người. Những cán bộ cấp cao thì có súng, đám các ké thì thủ sẵn mã tấu. Thời buổi này súng đạn là vật rất quý hiếm, các ông chủ chỉ mang theo phòng thân chứ ít khi nào đem ra xài. Lục Bảo cũng vậy, chỉ dựa vào thanh gươm nhật mà chém giết. Bất cứ kẻ nào xông ra đều bị nhóm chúng tôi hạ gục. Máu càng chảy ra nhiều, cậu chủ cao hứng hơn. Nơi chúng tôi vượt qua chẳng mấy chốc đã đầy rẫy xác người. ‘Cuồng bạo quý công tử’ thật ra còn điên hơn cả lời đồn nữa.

Chúng tôi xông vào phòng đúng lúc bang chủ đang ép Triệu gia giao ra quyền lực. Quả nhiên là Đỗ Tử đã có ý tước đoạt hết tất cả rồi mà. Lúc cậu chủ vào phòng, Triệu gia đã run sợ đến tái xanh.

Sự việc diễn ra rất nhanh chóng và mau lẹ. Lục Bảo đã dùng chiêu ‘tiên thủ hạ vi cường’, đánh phủ đầu về phía Đỗ Tử. Thế nhưng Đỗ Tử lại mạng lớn, kịp thời né tránh được phát đạn đó. Dù sao súng giạt rất mạnh, cậu chủ lần đầu tiên bắn, bị hụt cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Bên trong vẫn còn một số thuộc hạ trung thành và những đương gia khác bảo vệ Đỗ Tử. Hai phe bắt đầu rút súng, đấu với nhau một trận sống chết. Cả một căn phòng lớn bây giờ chỉ nghe được tiếng súng nổ. Đạn bay vèo vèo bắn nát tường vách bàn ghế. Đã có vài người trúng đạn ngã xuống. Máu bắt đầu chảy lênh láng trên sàn.

Phía bên chúng tôi chuẩn bị đông quân hơn, vì vậy đã mau chóng áp đảo được đám người trong phòng. Tất cả các tay súng đều bị hạ gục. Đỗ Tử ngồi dựa vào tường, trên bụng là vết thương đang rỉ máu.

-Lục Bảo, coi chừng! Sau tiếng hét đó, tôi chỉ thấy Triệu gia lao mình chắn trước cậu chủ. Một tiếng đoànng chất chúa nổ ra, tôi biết ngay là có chuyện chẳng lành. Lục Bảo bắn vào tên cận vệ đã thực hiện đòn ám toán kia, y lập tức gục chết trong vũng máu.

Triệu gia ngã xuống sàn, tôi lao tới đỡ lấy. Lục Bảo như chẳng thấy chuyện gì xảy ra, bước thẳng về phía Đỗ Tử đang cười sặc sụa. Đúng là điên rồi, đến lúc này mà ông ta vẫn có thể cười được. Lục Bảo giơ chân đạp vào bụng Đỗ Tử, ngay vị trí vết thương. Đỗ Tử không còn có thể cười được nữa, gào lên một tiếng bi thương. Tôi sững sờ nhìn cảnh cậu ta hành hạ người sắp chết, trong ánh mắt toé ra nét ác nghiệt kỳ dị. Vậy mà tôi lại quên mất, thì ra Lục Bảo cũng bị điên.

Cổ áo tôi bị nắm lấy, Triệu gia cố gắng dùng chút hơi tàn để nói.

-Bảo vệ nó! Xong lời trần trời này, ông cũng đứt hơi ra đi. Trong lòng tôi đau đớn quá, người tôi kính trọng nhất trên đời này đã chết. Tôi liếc nhìn Lục Bảo, trong mắt cậu ta là cả một bầu trời hỗn loạn. Bi thương, phẫn nộ, nuối tiếc, hốt hoảng, kinh sợ ... Tôi không thể hiểu nổi lúc này cậu ấy đang nghĩ gì. Lẽ ra phải đau lòng khóc lóc hay kêu gào. Nhưng không, Lục Bảo vẫn đứng yên nhìn chằm chằm về phía Triệu gia.

Một lúc sau, tất cả vẻ hỗn loạn đều biến mất, ánh sáng trong mắt cậu ta cũng tắt hẳn. Lục Bảo lại quay trở về dáng điệu trơ trơ như xác chết mà tôi đã thấy trước đây.

Tôi không thể hiểu nổi rốt cuộc một người điên đang suy nghĩ gì. Nhưng tôi phải nghe theo lời dặn dò cuối cùng của ông chủ. “Bảo vệ Lục Bảo!” Giờ khắc đó tôi không ngờ mình đã mắc phải một lời nguyền, khiến cả đời không khỏi ăn năn ray rức. Sóng gió vẫn còn ở phía trước, nhiều người vẫn tiếp tục bị giết, máu tanh vẫn còn chảy ra nhiều hơn. Và tôi chính là người giúp đỡ cho con quỷ tạo nên tội ác.

^
—

Chúng tôi đi ra khỏi khách sạn Đại Quang Vinh trên con đường đầy máu. Thân người nằm la liệt khắp nơi, đường phố bên ngoài đã cháy đỏ rực. Đám nhóc trẻ điên cuồng bên phe chúng tôi đã thắng. Chúng nhảy múa quanh những cái xác, ném xăng vào những đám cháy đã bốc cao. Đó là một đêm địa ngục, khi người

ta vui mừng vì những hành động dã man, tàn bạo. Từ khi bước chân vào giang hồ, tôi chưa từng hối hận như đêm nay.

Tôi đã tiếp tay ột ác ma xây dựng nên địa ngục. Hãy nhìn những người tôi coi như anh em đi, họ tắm máu người và khoe khoang về những sinh mạng mà mình đã tước đoạt. Người họ tàn tạ đầy vết thương, nhưng họ lại cười to sảng khoái. Đây không phải hào khí, mà là biến chất. Chúng tôi không còn là con người nữa rồi.

Toàn bộ người của nhà họ Triệu rút hết trước khi cảnh sát kéo tới. Chiếc xe hơi riêng vọt đi mang theo thi thể của ông chủ. Nước mắt tôi bắt đầu tuôn rơi. Triệu gia là người tôi coi như cha mẹ của mình. Kể từ khi ông cứu mạng tôi, Phi Long này đã thề vì ông mà chết. Triệu gia ra đi đột ngột đến mức tôi không thể chấp nhận nổi. Vậy mà tại sao Lục Bảo vẫn cứ trơ trơ ra không chút biểu tình nào vậy.

“Bảo vệ Lục Bảo!” trong đầu tôi lại vang vọng lời trăng trối của cùng của Triệu gia.

^ _ ^

Đám tang của ông chủ cực kỳ long trọng và hoành tráng. Ngày đưa tiễn, cảnh sát phải phong tỏa hết mấy con đường. Toàn bộ thành viên của băng Xích Long đều tề tựu góp mặt. Mấy nghìn người kéo đi đầy cả một con đường.

Bá chủ mới lên ngôi. Đám tang này cũng là cuộc biểu dương lực lượng đầu tiên của Lục Bảo. Thanh thế của Xích Long như mặt trời đang buổi ban trưa. Bang chủ trẻ tuổi như vậy, khiến đám trẻ trâu vô cùng ngưỡng mộ. Lũ du thủ du thực tình nguyện chạy tới gia nhập Xích Long càng lúc càng đông.

Toàn thể thành phố Tiêu Thương bắt đầu tràn ngập một màu ảm đảm. Quyền lực tối cao bây giờ đã không còn phụ thuộc chính quyền, mà nó phụ thuộc nhiều vào tâm trạng của bang chủ. Đám cấp dưới tha hồ mượn danh lệnh hành, gây nhiễu nhiễu khắp nơi.

Xích Long bước sang một trang sử mới. Chưa bao giờ giới hắc đạo lại công khai giương oai diễu võ như lúc này. Tuy thực lực chúng tôi đang thời mạnh như bão tố, không gì sánh nổi, nhưng những cơn sóng ngầm vẫn đang lặn tẩn chuẩn bị nổi lên.

Ngoại trừ lực lượng cảnh sát đang tạm thời án binh bất động. Các bang phái khác cũng co cụm rút lui. Cơn bão lớn mà tôi chờ đợi vẫn chưa xuất hiện. Sự phản bội của bang Xích Long chắc chắn đã đến tai các tiền bối trong xã đoàn Cửu Long rồi. Lam, Tử, Xích, Lục, Hoàng, Bạch, Thanh, Hắc, Bích. Chỉ một Xích Long, không thể nào chống lại cả tám con rồng kia.

29. Chương 29: Hàn Nhiệt Song Hành

Cái gọi là không chiến tự nhiên thành, chính là chẳng làm gì cũng đã có người trả thù dùm mình. Tôi vô cùng hả hê khi trong một đêm, sáu người cầm đầu của bang Xích Long đều đồng loạt bị loại bỏ. Công đầu phải tính cho vị bá chủ mới thành phố Tiêu Thương, Triệu Lục Bảo.

-Bách Hợp, em bị làm sao vậy? – Chị Hồ Diệp chỉ biết ôm chặt lấy vai tôi. Tôi đang khóc đến run rẩy cả người. Không biết tại sao, chỉ là nước mắt cứ trào ra không kiềm lại được. Hả hê, vui vẻ, đau khổ, buồn rầu? Tất cả đều không phải. Trong tôi đều là trống không. Tất cả kẻ thù đều chết hết rồi, vậy tôi bây giờ phải làm gì đây? Ý nghĩa cuộc đời tự nhiên biến mất, tôi hụt hẫng vô cùng. Thế nên tôi chỉ biết khóc, khóc cho năm năm trời ngu ngốc chẳng làm được gì. Khóc vì việc mẹ tôi chết vẫn chưa được làm sáng tỏ, em trai tôi đã mất tích không thấy tăm hơi. Cuối cùng tôi khóc đến mệt lả rồi gục xuống.

-Các người không được vào đây. – Tiếng chị Hồ Diệp la lên chói lói. Bên ngoài trời đã sụp tối, trăng cũng đã treo lên cao. Tôi mơ màng tỉnh dậy, nghe tiếng la hét bên dưới nhà vọng lên. Nhận ra tiếng chị Hồ Diệp, tôi vội vàng đi xuống dưới lầu. Ngay giữa quán Hoa Mãn Lâu là một màn đối đầu máu lửa. Hàng chục tên côn đồ đứng chật ních quán, cầm đầu là tên mặt đồ vết to cao như bò mòng. Đối lại phía bên này là tất cả các chị em trong Hoa Mãn Lâu, mặt ai cũng lấm lét, núp sau lưng Hồ Nhật.

Chị Hồ Diệp, đứng sát anh ta nhất, lúc đầu ra, lớn giọng.

-Các người mau cút đi, ở đây có cảnh sát đó.Tình hình vô cùng căng thẳng và nguy hiểm. Một bên có súng, một bên lại quá đông người. Cân qua cân lại cũng không biết bên nào sẽ thắng.

Lúc tôi đang phân vân không biết nên đi xuống hay núp đi, chị Hồ Diệp đã nhận ra.

-Bách Hợp, em mau trốn đi. Bọn chúng tới đây bắt người.Nghe Hồ Diệp gọi, bọn người kia liền giật mình ngó về phía tôi.

-Bách Hợp cô nương, xin hãy đi với chúng tôi. – Người cầm đầu phe côn đồ lớn tiếng nói. – Bang chủ ... là cậu Lục Bảo hiện đang gặp chuyện, mong cô hãy giúp đỡ.

-Lục Bảo? – Tôi lăm lăm lặp lại.Chợt nhớ ra tới người thanh niên gầy gò cùng với ánh mắt u uất đó, tim tôi nhói một cái. Chỉ mới có mấy tuần không gặp, cậu ta đã gây ra một trận kinh hoàng chấn động. Bây giờ đã lên ngôi bá chủ, tôi còn có thể giúp ích gì cho cậu ấy nữa đây?

-Thiếu gia bị gì? – Tôi đánh liều hỏi kỹ.

-Cô Bách Hợp, bang chủ đã nhốt mình trong phòng ba ngày rồi, không ăn không uống. Tất cả chúng tôi đều không thể lại gần. Trước giờ bang chủ chỉ ột mình cô động vào thôi. Xin cô hãy giúp đỡ, nếu không bang chủ chắc chắn không qua nổi.Là một đại ca hắc đạo oai nghiêm, không ngờ lại chịu cúi đầu nhờ vả. Tôi nghe thấy giọng điệu khấn khoản yêu cầu đó, quả nhiên trong lòng cũng lo lắng sốt ruột. Lục Bảo trái tính trái nết như thế nào, tôi đều đã từng thỉnh giáo qua. Trên đời này không có việc gì cậu ấy không dám làm, kể cả việc tự giết chết bản thân mình. Nhưng ... tôi không cho phép cậu ta làm vậy.

-Chúng ta đi thôi!Tôi bước qua lằn ranh giữa hai phe phái đang gườm nhau lờ mờ. Hồ Nhật hạ súng xuống, nhìn tôi một cách đầy lo lắng.

-Anh chị đừng lo. Bách Hợp chỉ đi thăm một người bạn thôi. – Tôi gửi lại lời từ biệt cho hai người thân, sau đó đi lên xe cùng đại ca hắc đạo.^ _ ^

Tôi không lạ với cảnh đồ đạc tang hoang của biệt thự trên đồi. Thật ngạc nhiên là Lục Bảo còn chưa châm lửa đốt hết mọi thứ. Đám vệ sĩ đứng gác, khép nép tránh xa cánh cửa gỗ, như thể nơi đó sắp nhảy xổ ra con quái vật. Phi Long mở cửa đưa tôi vào trong.

Căn phòng sách tối om, không nhìn rõ thứ gì. Đột nhiên một quyển từ điển bay véo tới, Phi Long ngay lập tức dùng người che chắn cho tôi. Nguy hiểm đã qua, tôi liền chạy thẳng tới chỗ cuốn sách mới bay ra, không khỏi đau lòng kêu lên.

-Thiếu gia đại nhân.Trong góc phòng là một thân thể ngồi gục rũ. Gương mặt Lục Bảo hốc hác, xanh xao như một xác chết vô hồn. Xung quanh là vỏ chai rượu lăn lóc khắp nơi. Thật là đáng chết mà, năm ngoái tập hút thuốc, năm nay lại uống rượu. Có phải năm sau thêm món cờ bạc và thuốc phiện; vậy là thành công trở thành cận bã trong xã hội rồi.

-Lục Bảo! – Tôi nắm tay anh lay lay gọi.Nghe tiếng tôi, Lục Bảo mới bắt đầu có chút phản ứng. Anh vòng tay ôm lấy tôi vào lòng. Mùi cơ thể chua lè và quần áo lâu ngày không thay xốc vào mũi tôi muốn nghẹt, thế nhưng tôi không dám đẩy ra. Tôi biết nếu mình đẩy ra, Lục Bảo sẽ giết tôi chết.

-Ông ấy cũng bỏ đi rồi. Cuối cùng đến em cũng bỏ tôi đi phải không? – Giọng nói yếu ớt rĩ vào tai tôi.

-Không. – Tôi cũng vòng tay ôm linh hồn tội nghiệp đó lại. Nếu tôi bỏ đi, chắc chắn anh sẽ chết.Hai chúng tôi cứ ôm nhau, ôm nhau cứng ngắt như thể không cách gì chia lìa ra được. Không biết bao lâu, cơ thể trong tay tôi đột nhiên mềm nhũn, đầu Lục Bảo gục xuống một cái mạnh. “Có phải anh ta chết rồi không?” Tôi kinh hoàng hét to.

-Phi Long đại ca, mau tới giúp.Cánh cửa phòng bật tung, người đàn ông to cao lực lưỡng ấy xông vào. Anh ta mau chóng bế Lục Bảo mang đi như một đứa trẻ.

^ _ ^

Các bác sĩ khẳng định Lục Bảo chỉ bị suy nhược quá độ nên mới ngất đi. Truyền cho anh ta ba chai nước biển là có thể khoẻ mạnh lại ngay. Vậy mà Lục Bảo cũng đã ngủ đến cả nửa ngày trời.

Lúc anh mới tỉnh lại, cứ ngó dáo dác xung quanh, bộ dạng như đứa trẻ bơ vơ lạc mẹ. Tôi nhanh chóng đi đến cạnh bên giường anh ngay. Vừa thấy tôi, Lục Bảo mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có được ôm ai đó vào lòng, người ta mới có được cảm giác an toàn.

-Anh sợ em biến mất!

-Không có đâu. – Tôi an ủi. Rất dễ dàng để ép một đứa trẻ phải ngoan ngoãn ăn cháo. Tôi đã có kinh nghiệm một thời gian làm bảo mẫu, nên rất hiểu rõ anh thích ăn gì và ghét ăn gì. Tuy bây giờ ốm đến không nhận ra, nhưng Lục Bảo vẫn như hồi còn nhỏ, cái gì nhét vào miệng cũng ăn được hết.

“Được đại nương đây dứt thức ăn thì sướng quá còn gì, còn không mau mở miệng.” Tuy Lục Bảo đã lắc đầu nguây nguẩy, tôi vẫn cố nhét thêm một chút. Muốn nuôi con heo này béo mập lại như xưa, phải mạnh tay mới được. Nhưng không ngờ lợi bất cập hại, Lục Bảo chạy thẳng vào phòng vệ sinh nôn hết tất cả những thứ vừa ăn xong. Thế là toi công cả buổi.

Tôi đứng bên ngoài khịt khịt mũi.

-Thiếu gia đại nhân, có phải vì bản thân bốc mùi mà ới phải không? Thật ra, anh đã bao nhiêu ngày không tắm? – Giọng tôi đầy châm chọc. Lục Bảo ‘thân yêu’ gởi tới một ánh mắt, “Tôi hận cô, tôi muốn giết chết cô!” Như vậy đủ để tôi biết thân biết phận mà lui ra ngoài. Thiếu gia cần phải vệ sinh cá nhân, tránh ột lát sau ăn vào lại nôn ra nữa.

Tôi lại nhờ đầu bếp nấu thêm món cháo khác. Mấy người hầu nhìn tôi như nhìn thấy siêu nhân. Cậu chủ gầy như vậy mà cũng có thể ăn như heo nha. Mới lúc này là một tô cháo to đùng, bây giờ còn đòi ăn nữa. Có phải nhịn ăn ba ngày nên đầu thai làm quỷ đói rồi không?

Kết quả là ngồi đợi cả giờ, chờ đến cháo cơm nguội ngắt cũng có người con chưa tắm xong. Trong lòng tôi lại dấy lên lo lắng, không biết có phải thiếu gia lại ngất xỉu. Cứu người như cứu hỏa, tôi ngay lập tức phá cửa xông vào. Lúc này vợ quá cũng không quan sát, thì ra căn phòng này rất rộng, giữa phòng còn có một bồn tắm siêu sang hình tròn đầy bọt. “Cái này chính là bồn tắm xà bông trong truyền thuyết đúng không?” Từ nhỏ đến giờ, thứ tôi xài đều là xà bông cục, không thể nào tưởng tượng ra cả một cái bồn đầy bọt xà bông như thế này.

Có người đang tựa vào thành bồn, nhắm mắt nằm im lặng. Đúng như tôi đoán, thiếu gia đã ngất xỉu rồi. Tôi ngay lập tức chạy tới kéo thiếu gia lên. Nếu chẳng may trượt xuống, có phải là chết ngộp trong bồn tắm không.

Nào ngờ ý tốt của tôi không được báo đáp, ngược lại còn bị người ta kéo vào trong bồn.

-Anh làm cái gì vậy? – Tôi giận giữ đập đập nước ngồi dậy, vuốt hết nước trên mặt mình rồi mới ngoác miệng ra la làng.

-Người em cũng đầy mùi của anh, có lẽ cũng nên tắm sạch. – Lục Bảo không chút cảm xúc nói. Tôi chưa kịp làm gì lại bị người ta đè xuống, hôn đến chết ngộp. Rồi thừa cơ tôi bị điểm huyết thành cá chết, anh lại quen thuộc lột hết đồ tôi ra.

-Anh ... – Tôi xô Lục Bảo ra, há miệng nói.

-Đi tắm phải cởi hết đồ. – Lý lẽ danh thép, không có chỗ hờ để phản bác. Rốt cuộc lại bị hôn, lại bị lột đồ và sau đó kỳ cọ cả người. Nước vừa ấm, xà bông thật thơm, nụ hôn thật ngọt. Tôi đang ngồi giữa bồn tắm đầy xà bông trong truyền thuyết đó nha, không lý gì đã đi đến đây mà còn không biết hưởng thụ. Nay thì kỳ cọ, tắm rửa.

Thân thể tôi đã có người hảo hảo lau chùi, vì vậy tôi đành phải dời sự chú tâm sang thân kẻ khác. Cảm giác cơ thể trơn láng xà phòng nói ra thật kỳ diệu. Chụp rồi lại huyệt, nắm rồi lại vuốt, chẳng khác nào bắt lươn trong bùn là bao.

Da thịt chạm vào da thịt, trượt lên trượt xuống, kỳ kỳ cọ cọ. Lục Bảo vẫn theo bài bản cũ hết hôn hít rồi chuyển sang cắn mút. Đúng là học sinh tiểu học mà, dạy sao thì làm giống hệt. Có điều tôi là một giáo viên thích phá cách.

Cái gọi là ‘uyên ương hí thủy’ tức là phải lợi dùng môi trường, lợi dụng sức nước để tạo nên điều kỳ diệu. Môi trường ẩm ướt và bơi trơn có sẵn như thế này, có thể trực tiếp thẳng cấp tiến vào vòng trong. Lục Bảo vô cùng kinh ngạc khi nhận ra rằng có thể đi vào dễ dàng đến thế. Thậm chí anh còn chưa phát triển hết kích cỡ của mình.

Đúng vậy, bây giờ từ lúc chào cờ đến lúc dứt hơi không được phí phạm bất cứ giây phút nào, phải tuần tra rà soát chỗ nào mới thật sự là cực đỉnh. Ngoài bài học tiến thủ một chiều và xoay tại chỗ, vẫn còn một kiểu phá cách là đi góc xiên. Tư thế mới lạ sẽ tạo nên cảnh giác mới lạ. Lục Bảo hô hấp nặng nhọc như có thể dứt hơi bất kỳ lúc nào. Tội sung sướng phát hiện cậu em vẫn đang còn phát triển. Thì ra cảm giác bị nong từ từ bên trong là như thế này, kích thích vô cùng.

-Khoan đã, kèm lại! – Tôi la lên. Nhờ môi trường nước nên tôi có thể thoát thân dễ dàng. Sống trong kỹ viện, có một điều lợi là bạn có thể hỏi về mọi thứ. Được tiếp xúc với những bậc thầy về kỹ nghệ, vấn đề nan giải tôi đưa ra ngay lập tức có được giải pháp. Muốn giúp Lục Bảo kéo dài thời gian chiến đấu phải dùng chiêu Hàn Nhiệt song hành. Giống như lúc này, rời khỏi nước ấm, dội nước lạnh vào sẽ ngay lập tức đẩy lùi quân binh xuống. Lục Bảo rên lên hừ hừ khi bị nước lạnh tập kích vào chỗ hiểm yếu. Nhưng hiệu quả là có thể tiếp tục đóng gạch mà không hao tổn một binh một tướng nào.

Cuối cùng tôi cũng đã có thể tận hưởng cái cảm giác chiến thắng khi ở trên đỉnh cao. Hàn Nhiệt song hành đúng là một chiêu bá đạo.

30. Chương 30: Trở Thành Người Tình Của Đại Ca

Nóng rồi lạnh, ra rồi vào. Tất cả đều có giới hạn của nó. Kéo dài được khoảng bốn năm lần, Lục Bảo cũng phải ngã mũ chào thua. Ôm lấy tôi trong lòng, anh ngửa đầu ra thở dốc.

-Chuyện gì trên đời này cũng có cách giải quyết. Anh đừng tự ép mình đi vào tử lộ. – Tôi rí rả.

-Ừ hừ - Ậm ừ trả lời.

-Phải giữ gìn sức khỏe thì mới có thể làm việc Lâu. – Tiếp tục dặn dò.

-Ừ.

-Sau này đi chơi bởi có thể dặn các cô ấy mang theo nước đá. – Tôi rất có đạo đức nghề nghiệp giới thiệu. Tin chắc những người khác cũng sẽ biết cách làm gì với nước đá.

-Triệu Lục Bình, cô muốn chết hả? Dám dặn tôi ra ngoài đi chơi gái. – Thiên lôi liên tục bổ sấm sét xuống. – Tôi ghê tởm tất cả lũ đàn bà. Sao có thể cho bọn họ chạm vào người chứ. “Thiếu gia sắp nổi điên, thiếu gia muốn giết người.” Máy đo nguy hiểm của tôi la lên như vậy. Bản tính hèn nhát của tôi lại nổi lên, rụt cổ im lặng giả chết. Không cho phụ nữ chạm vào, vậy tôi là thứ gì hả? À quên, tôi là mèo của thiếu gia. Chỉ có loại biến thái, cầm thú như thiếu gia mới đi khoan đục thú cưng của mình. Đồ tâm thần chết tiệt.

-Cô ở trong Hoa Mãn Lâu đó bị dạy cho điên rồi! “Không anh mới là đồ điên.” Đó chỉ là do tôi nghĩ chứ không dám nói.

-Mau khai ra, cô đã cho bao nhiêu người chạm vào rồi? – Sấm sét tiếp tục bổ xuống đầu.

-Không có, anh đã phong toả phố hoa mà. Cả xóm đều biến thành chết đói. Em đây cũng đã quán ế nhiều ngày. Thất bại đến nỗi để người ta ăn xong không chùi mép.

-Em là của tôi, cần gì phải chùi mép. – Lần này thiếu gia thông minh, có thể đối đáp lanh lẹ. – Đứa nào đụng vào em, tôi cho người đốt cả quán Hoa Mãn Lâu. Em mà biến mất, tôi đốt cả thành phố này. Nhớ chưa? Ặc, đe dọa kinh khủng thế. Đốt cả thành phố liên lụy rất nhiều người nha. Bá chủ quả nhiên là bá chủ, phương pháp uy hiếp còn kinh khủng hơn người thường nhiều. Còn có ... Lục Bảo đưa ba ngón tay lên cảnh cáo. “Chết tôi!” Lần trước chỉ hai ngón tay và chữ V, tôi đã chết đi sống lại. Ba ngón tay thật sự là đoạt mạng người. Ngay lập tức tôi gật đầu như bả củi, sau này dù có mất mạng cũng không dám bỏ thiếu gia mà đi. Ba ngón tay rất chi là khủng bố!

^ _ ^

Tôi nhớ thiếu gia có thể chất rất khỏe mạnh, nhưng không hiểu tại sao lúc lớn lên lại biến thành yếu đuối thế này. Chỉ là vừa tắm nóng vừa dội lạnh có mấy lần, như thế nào lại bị cảm. Đang mùa hè mà bị cảm lạnh thì cũng thật là quý hiếm đi. Đại ca giang hồ gì mà suốt ngày trốn trong phòng cuộn chăn say sưa ngủ.

Chỉ cần ở đây ba ngày, tôi đã hiểu lý do Lục Bảo sao có thể thống nhất thiên hạ nhanh như vậy. Cơ bản anh ta chỉ là một cái biểu tượng được người ta ủng hộ và phóng đại quá mức. Truyền kỳ về ‘Cuồng bạo quý công tử’ càng nghe càng thấy quái. Bọn đàn em ca ngợi Lục Bảo không khác gì người hùng vạn năng, vô địch thiên hạ, cực phẩm hắc đạo. Thật ra, mọi công việc đều do một tay Phi Long làm hết. Người này là anh hai của băng Xích Long, mọi người thường gọi ‘Long ca’.

Long ca tính tình trầm lắng, xử sự cẩn trọng. Muốn bao nhiêu uy phong liền có bấy nhiêu uy phong, muốn bao nhiêu kính trọng liền có bấy nhiêu kính trọng. Ban đầu tôi cũng không hiểu tại sao một người có thực lực như thế lại cam tâm làm phó. Sao phải đưa một thằng nhóc điên khùng như Lục Bảo lên vị trí tối cao? Sự trung thành mù quáng của anh ta làm tôi thấy sợ. Sợ một ngày đột nhiên anh ta tỉnh ra, thiên hạ này sẽ sóng gió một phen, Lục Bảo cũng khó mà yên thân.

Vẫn còn một người sợ thiên hạ chưa đủ loạn, liên tục thúc giục thuộc hạ mở rộng địa bàn. Con đường mà Lục Bảo muốn đi, chính là con đường của máu và chiến tranh. Xích Long bành trướng thế lực của mình một cách bạo lực và tốc độ nhất. Tổng bộ của Xích Long lúc nào cũng có người bị thương đi ra đi vào. Rốt cuộc đây là cơ sở của hắc hội hay là bệnh viện, người thường cũng khó phân biệt được.

Dạo gần đây, khi nhìn thấy tôi đã có vài người cúi đầu chào, gọi to ‘Chị hai’. Tôi nghe xong rung rinh muốn té xỉu. Từ bao giờ tôi lại lên chức cao dữ vậy? “Các anh à, em chỉ mới mười tám tuổi thôi”. Đầu dây mối nhợ của việc già đi đột ngột này cũng chỉ vì Lục Bảo. Toàn thể băng Xích Long đều đã biết tôi là người tình đại ca của họ.

Kỹ nữ và xã hội đen, từ xưa mỹ nữ đều phải phối với anh hùng. Tôi không tin mình là mỹ nữ, cũng không tin Lục Bảo là anh hùng. Nhớ tới thằng nhóc mập ngồi cùng một bàn với mình thời tiểu học, tôi chỉ có thể lắc đầu nguây nguây. Lục Bảo hận tôi, còn Lục Bình này căm ghét nhà họ Triệu. Chúng tôi không ai muốn giải thoát cho đối phương, muốn cùng nhau trầm luân trong bể khổ vô biên này. Còn sống, tức là vẫn còn đau đớn không dứt.

^ _ ^

-Bang chủ, ông trùm khu Nam Á muốn gặp trực tiếp bang chủ. – Phi Long nhỏ nhẹ nói.

-Thì anh cứ ra mặt đi, trước giờ cũng do anh giải quyết mà. Tôi không muốn gặp ai. – Dạo này Lục Bảo đâm ra lười biếng, lại tiếp tục chơi trò trốn trong phòng.

-Không được, ông ta muốn trực tiếp gặp cậu. Người này nắm hết toàn bộ nguồn hàng của chúng ta, không thể không nể mặt. – Phi Long kiên trì khuyên nhủ.

-Không gặp là không gặp. – Lục Bảo trở thành một thằng nhóc ngang ngược.

-Bang chủ không thể không gặp.Sau đó Phi Long liếc tôi một cái. Anh gửi thêm thông điệp, “Cô mau khuyên bảo đi!” Chắc, không biết từ bao giờ anh ta đã phát hiện ra, tôi thật sự là bảo mẫu của Lục Bảo. Lần nào nói chuyện không được, cũng bắt tôi đi khuyên can.

-Thiếu gia đại nhân, ăn ở nhà lâu ngày cũng ngán. Hay mình đi ăn nhà hàng một bữa đi. – Tôi cười cười dụ dỗ.

-Làm hoài chỉ có một kiểu, cũng nên đổi khẩu vị đi. – Đột Lục Bảo nhìn tôi đầy ý đồ.

-Ai nha, thiếu gia nói cái gì vậy. – Tôi cũng không biết tại sao mình lại đỏ mặt. Rốt cuộc Lục Bảo đang muốn nói tới cái gì đây. – Em chỉ muốn đi Đại Hỷ Lâu ăn một bữa sáng khoái.

-Vậy thì đi! – Lục Bảo trả lời ngay lập tức.

-Nhưng Đại Hỷ Lâu rất mắc tiền nha. Hay ta mời ông trùm Nam Á tới ăn cùng, ăn no rồi về trước, bắt ông ta trả tiền. – Tôi xoa xoa tay đầy mưu mô.

-Ý quý vậy cũng nghĩ ra. Có tinh thần tiết kiệm. Tốt. – Lục Bảo ngay lập tức gật đầu đồng ý. Tôi nhìn Phi Long nháy mắt. “Long ca, tiểu nữ đã hoàn thành trọng trách được giao!” Đại ca Phi Long cũng gật nhẹ đầu với tôi. Sau khi trao đổi ám hiệu xong Phi Long liền cáo biệt đi ra ngoài. Thật sự là nếu không phải đối phương rất kiên quyết, anh ta cũng không muốn phải kinh động đến Lục Bảo. Bang chủ này hiện nay có vẻ lười như heo, nhưng con người hỷ nộ vô thường, không biết lúc nào lại lên cơn gây sóng gió. Thân làm phó soái, vô cùng lo lắng.

^ ^
—

Buổi tối thứ bảy, kể từ ngày chính thức lên ngôi, đây là lần đầu tiên bang chủ Xích Long xuất đầu lộ diện. Đoàn xe hơi năm chiếc rầm rộ lao trên đường. Nhìn thấy biểu tượng của Xích Long ai nấy đều phải quay đầu tránh xa. Thực lực của băng đảng này đang hồi đại thịnh, tốt nhất là không nên chọc vào.

Tôi cũng là lần đầu tiên được oai phong một bữa. Đứng kế bên Lục Bảo, giữa vòng vây của đám hộ vệ, tôi có cảm giác mình thật là người cao cấp. Nhưng tôi lại quên mất một chi tiết vô cùng quan trọng, hình như đây là cuộc bàn bạc làm ăn của xã hội đen đó nha.

Phe bên kia cũng mang theo không ít người. Xã hội đen gặp nhau ngay lập tức phùng mang trợn má, tỏ rõ uy phong. Ai cũng sợ người ta chê mình không đủ dữ, nên hung hãn vô cùng. Bản năng hèn nhát của tôi khiến cả hai chân bủn rủn, ngay lập tức tôi nhào tới ôm Lục Bảo để tiếp thêm can đảm. Nhưng đáng sợ là bàn tay tôi lại đụng vào cây súng Lục Bảo dắt sau lưng. “Trời ơi, hôm nay thiếu gia ra đường lại có dắt theo súng.” Thử vũ khí chết người đó khiến tôi đổ mồ hôi đầy đầu. “Ai đó làm ơn cho tôi về nhà đi! Tôi không muốn làm người tình của đại ca.”

^ ^
—

Sự thật đã chứng minh, tôi là một người vô cùng có đạo đức nghề nghiệp. Chỉ cần hai từ ‘khách’ và ‘bàn tiệc’ đã đánh thức tâm hồn Mai tử trong tôi. “Kỹ nữ Bách Hợp nhất định sẽ khiến các ông chủ tuyệt đối hài lòng”. Trong phòng ăn, mặc sức cho tôi tung hoành. Tôi rót rượu, tôi cười đùa, tôi liếc mắt đưa tình. Không quá thô tục mà vẫn vui vẻ, không quá gần gũi nhưng vẫn thân mật. Suốt bốn năm rèn luyện trong Hoa Mãn Lâu đâu phải là vô ích. Tôi thật sự đã tốt nghiệp, treo bằng hành nghề được rồi.

Lão đại của đám Nam Á quả nhiên là cực kỳ vui vẻ. Mỗi lần cười ha hả đều làm rung rinh cả bộ ria mép vĩ đại. Hai cô Mai tử ngồi kẹp sát liên tục đổ rượu vào cái miệng cười to kia.

-Triệu tử, cậu quả nhiên không tầm thường. Còn trẻ như vậy đã có thể thôn tóm hết thành phố. Ta vốn vô cùng thắc mắc, thật ra cậu có được cái bản lĩnh gì. Nhưng khi chân chính gặp được, chỉ nội ánh mắt thôi cũng đủ để ta biết, cậu là một cực đạo chân chính rồi. Lão đại nâng chén chúc tụng. Tôi ngay lập tức lết về phía Lục Bảo, cầm tay cậu ta nâng chén cùng với lão đại. Lúc lão ngửa cổ uống, thì tôi cũng nhanh chóng ực sạch số rượu của Lục Bảo. “Lão đại à, ông cũng có con mắt tinh đời đó. Ánh mắt thiếu gia lúc này mới là lợi hại nhất. Chính là ánh mắt thường xuyên nói, ‘tôi sẽ giết chết cô’ đó mà!”

Lại lết về phía lão đại mà rót rượu, nếu không có tôi, chắc Lục Bảo đã sớm làm người ta chán ngắt rồi. Tiệc tùng vui vẻ gì mà cứ ngồi như tượng gỗ, không biết hoà đồng vui chơi gì hết. Phải giống như Phi Long này giờ kia, vứt bỏ bộ mặt nghiêm nghị hăng ngay mà cười giả lã với khách. Chỉ cần ba tuần rượu, đã bàn bạc xong hết các điều kiện trong giao kèo.

-Nguyễn gia, tiểu nữ xin mời ngài! – Tôi ồ ạt nâng ly của mình lên. Thông thường trong các cuộc vui chơi làm ăn như thế này, chừng nào chưa có đại gia một bên ngã xuống, chắc chắn là vẫn chưa được về. Ngồi ở đây hai tiếng, thiếu gia đã bức bối đến cực điểm rồi. Trước khi anh bùng nổ, nhất định phải tháo chạy an toàn.

-Í ... Nguyễn gia, ông uống còn sót lại rượu kia. Không chịu đâu, phải phạt ngài một ly à nha. – Tôi tiếp tục chuốc thêm rượu cho kẻ địch.

-Được được, ta uống. – Người khách không cách nào chống lại với hình phạt dễ thương như thế này được. Phía bên kia, Lục Bảo đã lù lù đứng dậy. “Chết, đạn sắp nổ rồi.” Tôi ngay lập tức lùi lại, bám chặt vào kẻ có mưu đồ gây án kia.

-Dạ, bang chủ, em hiểu rồi. Quả nhiên bang chủ lo Nguyễn gia chưa đủ vui. Bách Hợp xin biểu diễn một

tiết mục. – Tôi nói to, sau đó chuyển sang thì thầm vào tai Lục Bảo. – Bài hát này, là em đặc biệt tặng anh. Xin ngồi yên thưởng thức nha! Lục Bảo rất nhạy cảm với vấn đề sở hữu. Những thứ gì mà có yếu tố ‘đặc biệt’, ‘duy nhất’, ‘chỉ thuộc về anh’ đều khiến Lục Bảo hài lòng. Đây là dạng người có tính chiếm hữu rất cao.

-Đây là bài “Xuân Đình Lan Điệu”. – Tôi giới thiệu, rồi nháy mắt với đám nhạc sư ngồi bên ngoài. Âm nhạc bắt đầu kéo rắc vang lên. Tôi lão đảo đứng dậy, cầm lấy cây quạt treo trang trí trên tường. Mai tử không chỉ xướng mà còn phải vũ, kỹ nữ đâu phải là cô gái tầm thường, chúng tôi đều là tài hoa trác tuyệt.

“Nguyệt tà nhân tỉnh thú Lâu trung

Ngoạ thính đồng long,

Khởi thính đồng long

Dạ bán ai giang hưởng bán không.

Thanh dã tương đồng

Khí dã tương đồng

Tương tư vô tận ngũ canh cùng.

Tâm tại Vu Phong

Hồn tại Vu Phong

Ân ái thử tao phùng

Nhàn ỷ đông phong

Quyện ỷ đông phong

Nhất viên hồng hạnh bích thanh song ...”

(Trích ‘Xuân Đình Lan Điệu’, Hồ Xuân Hương)

“Trăng tà người lặng tựa lầu không

Năm lắng chuông đồng,

Dây lắng chuông đồng,

Đêm lắng tiếng buồn vang mé sông

Thanh dã tương đồng,

Khí dã tương đồng

Thanh khí năm canh rộn rã lòng

Tâm ở Vu Phong

Hồn tại Vu Phong

Ân ái cuộc tao phùng.

Nhàn tựa gió đông

Mỏi tựa gió đông

Một vườn hồng hạnh biếc xanh song ...”

Mấy người khách trong bàn tiệc đều đồng loạt vỗ tay theo bài hát, ánh mắt mơ màng nhìn chiếc quạt xoay xoay trên không trung. Hai tay múa hoa xoè, cánh quạt khẽ mở ra rồi khép lại. Quạt xoay như chong chóng nhảy nhót trên bàn tay điệu nghệ, sau đó bị tung lên không trung. Tôi nhớ mình đã phá hư không biết bao nhiêu cây quạt mới luyện xong vũ điệu này. Lần nào đem ra biểu diễn cũng lấy được ấn tượng với đám khán giả.

Những kẻ khác đều dùng có ánh mắt si mê nhìn tôi không chớp mắt. Vẫn cũng chỉ có một người đem ánh mắt lạnh như băng gởi đến tôi. Không lúc nào tôi có thể dời sự chú ý ra khỏi anh, ánh mắt băng lạnh đó như nhấn chìm tôi giữa tối tăm mù mịt. Là bóng đen, là giá rét, là đêm bão mịt mù. Tôi biết nơi đó chỉ có địa ngục, nhưng vẫn nguyện sa đoạ cùng anh.

“... Phồn hoa tích dĩ không.

Kim triều hữu kiến sổ chi hồng

Oanh nhi nhạc đối xuân phong khứ

Chỉ khùng đào yêu vô lực tiểu đông phong

Phong thanh nguyệt bạch, bả kì hương nhập khách ngâm trung.”

(Trích ‘Xuân Đình Lan Điệu’, Hồ Xuân Hương)

“... Phồn hoa tưởng đã không

Sớm nay bông nở mấy nhành hồng

Chim oanh chớ quyến xuân đi nhé

Ta sợ ‘Đào hoa vô lực tiểu đông phong’

Trăng thanh gió mát đem hương vào với các thi nhân”

Tôi ngân cao giọng, xoay người và xoè quạt che nửa mặt hoa. Động tác kết thúc cực kỳ đẹp mắt đó nhận được trận vỗ tay tán thưởng vô cùng nhiệt tình. Không khí trên bàn tiệc ngay lập tức trở nên vui vẻ sôi nổi. Ấn tượng về ca từ và vũ điệu mạnh đến nỗi họ đã quên hết mọi chuyện ân oán giang hồ.

-Nào hôm nay chúng ta có rượu cùng uống, có nhạc cùng nghe. Anh anh cùng say chén, không màng lo thế sự. – Lão Nguyễn đứng dậy nâng cao chén. Đám đầu lĩnh cấp dưới cũng đồng loạt đứng lên hưởng ứng, cả hai phe Xích Long và Nam Á đều đồng loạt cụng ly. Tôi cũng trở về bên cạnh Lục Bảo thúc dục anh đứng dậy, diễn cho xong cái màn huynh đệ tình thâm này. Không ngờ Lục Bảo lại dốc hơi uống cạn rượu, không để lại cho tôi tý nào. Tôi trợn mắt nhìn thiếu gia chủ động đi rót rượu mời người khác, vui vẻ cụng ly với lão Nguyễn bên Nam Á. “Thật sự là thiếu gia muốn đổi tính rồi sao?”

Đã có Long ca làm tiên phong, tôi đây áp trận, Lục Bảo nỡ giá thân chinh thì thuận lợi tiêu diệt toàn bộ lực lượng địch. Lão Nguyễn say đến không biết trời trăng mây nước gì, được đàn em xiu vẹo kéo lên xe. Trận chiến trên bàn tiệc Xích Long đại thắng.

Trên đường về nhà, tôi liên tục dụi dụi vào lòng Lục Bảo như một con mèo.

-Thiếu gia đại nhân vô địch thiên hạ, ra tay tất sát. Chúng ta đi khắp thiên hạ không địch thủ. – Tôi ngả ngón cười nói.

-Rốt cuộc em thật sự là ai? Anh không còn nhận ra được nữa. Em có còn là Triệu Lục Bình mà anh biết nữa không? – Anh nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ.

-Không, Triệu Lục Bình ngày xưa đã chết. – Tôi bỗng trở nên quyết liệt trả lời. – Từ năm mười hai tuổi tôi đã chết. Cả mẹ tôi, em trai tôi đều bị cha anh hại chết. Tôi là bóng ma đội mồ sống dậy, tôi là kẻ báo thù. Tôi căm ghét nhà họ Triệu các người. Tôi muốn toàn thể băng Xích Long nhà tan cửa nát, chết không được yên. Trong xe hơi bỗng vang lên tiếng cười sảng khoái. Người lái xe phía trước nghe mà rợn hết da gà. Chị hai say rượu lại nói ra toàn những lời chấn động tâm kinh. Thật là không biết ai sẽ là người chết không được yên đây.

Nhưng việc không ngờ nhất chính là bang chủ lại hoàn toàn bình tĩnh. ‘Cuồng loạn quý công tử’ mà lại vô cùng ôn nhu ôm người con gái say xỉn ấy vào lòng.

-Được, nếu như em muốn thế! – Giọng nói êm mượt rót vào tai tôi, như lời ru nhẹ nhàng đưa tôi vào giấc ngủ. “Chúng ta sẽ cùng chịu đoạ đầy, chết không được yên.”

31. Chương 31: Sẽ Chẳng Có Sai Lầm Nào Tiếp Diễn

Tôi những tưởng khi đứng trên đỉnh cao của quyền lực, sẽ không còn ai có thể gây được đau đớn ỉn. Tôi những tưởng phải huỷ diệt tất cả, thế giới sẽ lại bình yên như cũ. Nhưng đứng ở trên cao, tôi lại càng nhìn thấy nhiều khổ đau hơn; huỷ diệt tất cả lại càng nghe được nhiều tiếng than van gào khóc hơn. Triệu Lục Bảo tôi chỉ muốn được yên thân mà sống thôi. Có lẽ, cuộc sống này không còn chỗ nào bình yên hết.

Khi tôi quyết định sẽ không sống mòn mỏi và khổ đau nữa thì em lại đến. Cô gái xấu xa đã nhiều lần chà đạp trái tim tôi. Bây giờ chỉ còn lại mình em ở bên cạnh tôi. Để làm gì? Để tiếp tục lừa gạt, phản bội tôi như những lần trước sao?

Tôi hận em, tôi ghét em; nhưng lại khát khao có được em. Em là người duy nhất hiểu được tôi, em là người duy nhất biết tôi là ai. Em cũng là người duy nhất hiện diện trong những ký ức bình yên mà tôi còn nhớ được. Khi tôi muốn trừng phạt em, muốn gây đau khổ cho em; thì em lại mang cho tôi nhiều hạnh phúc hơn nữa. Khi tôi cần một vòng tay, thì đã có em ngay đó. Khi tôi cần một tình thương, em lại sẵn sàng dâng hiến tất cả cho tôi. Chính vì thế, tôi sao có thể làm hại luôn cả em được. Có lẽ chúng ta nên thoả hiệp, tôi sẽ không huỷ diệt thế giới này, nếu em vẫn còn ở bên cạnh tôi.

Nếu nói về ký ức của tôi, thì em chỉ là một cô bé gầy nhỏ tội nghiệp. Ánh mắt của em luôn gợi đến cho tôi lòng thương hại và bản năng muốn giữ tay bảo vệ em. Nhưng em hiện nay đã khác. Em là một cô gái mạnh mẽ, ngoan cường nhất tôi từng biết. Em có thể hiền dịu khi cần thiết, nhưng cũng đủ hung hãn khi em muốn. Mạnh mẽ như cô đại, có thể cúi đầu nhưng không bao giờ khuất phục. Em đã có thể tự sống mà không cần đến bất cứ người nào che chở. Tôi thật sự đã hết nhiệm vụ bảo vệ em như một người bạn. Tôi muốn yêu em chân chính như một người đàn ông.

Em khiến cho tôi đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Em lớn lên rất xinh đẹp và diễm lệ vô cùng. Em hay ca hát và nhảy múa, khiến cho biết bao kẻ mê đắm dõi theo. Em có thể lả lơi kiều mị, mỗi cái liếc mắt đưa tình làm biết bao người điều đứng vì em. Em cần tiền và sẵn sàng lao vào vòng tay của bất kỳ gã đàn ông nào. Tôi cũng chỉ là một trong những kẻ ngu ngốc đó, lấy trái tim mình để đánh đổi với tình yêu giả dối của em.

Điều gì đã biến đổi em thành con người như vậy? Khi tôi hỏi về thời gian xa cách giữa hai chúng ta, em thường lãng tránh sang chuyện khác. Cuối cùng đêm nay em say rượu mới nói cho tôi biết một đáp án. Em muốn trả thù nhà họ Triệu, muốn tiêu diệt hết bang Xích Long. Bởi vì cha tôi đã hại mẹ em chết, khiến cả gia đình em tan nát. Em tự nhận mình là một hồn ma sống dậy chỉ để báo thù. Được, nếu em muốn thế. Tôi sẽ giúp em.

Tất cả đường chủ của Xích Long đều đã chết, cha tôi cũng đã chết. Chỉ duy nhất Triệu Lục Bảo này là người còn lại của họ Triệu, là bang chủ cuối cùng của Xích Long. Nếu trả được thù xong, em sẽ vui vẻ lại chứ. Tôi sẽ huỷ diệt hết bang Xích Long này, tự giết chết bản thân mình, nếu em hứa mình sẽ cười thật to và không bao giờ khóc nữa. Đây là lần cuối cùng tôi có thể giúp đỡ và bảo vệ em.

Nhưng cả thế giới này luôn chống lại tôi. Kể cả nếu tôi muốn chết thì ông trời cũng ngăn cản. Bác sĩ gạt gù phản rằng em đã có thai hai tháng rồi. Tôi như chết cứng giữ trời. Em đang mang thai con của tôi sao? Tôi hãi hùng nhớ đến ánh mắt mẹ mỗi lần nhìn mình. Tôi biết được người phụ nữ sẽ độc ác thế nào, đối với đứa con của người đàn ông mà cô ta căm hận. Lịch sử lại tiếp diễn, thêm một tấn bi kịch nữa sắp sửa diễn ra sao.

Em sẽ trở nên kỳ quặc và độc ác. Em sẽ giành phần lớn thời gian của mình để khóc than về cuộc đời bất công. Em sẽ tỉ tê tố cáo tôi tất cả mọi tội ác trên đời, mặc dù tôi chẳng hề phạm phải. Em sẽ tra tấn tinh thần của đứa nhỏ và cả chính bản thân em. Tôi đã biết kết cục bi thảm của mẹ mình và không hề muốn em sẽ trở thành như vậy. Tôi phải làm gì để cứu giúp em đây.

Đột nhiên tôi chợt nghĩ, nếu không có đứa bé trong bụng em thì tốt rồi. Chúng ta sẽ chẳng hề có mối liên hệ gì với nhau, và em cũng không phải đau khổ tự dẫn vật mình. Sẽ chẳng có một tôi thứ hai được sinh ra trên đời này, sẽ chẳng có thứ sai lầm nào để tiếp diễn cả. Em sẽ không bao giờ khóc nữa đúng không?

32. Chương 32: Một Người Phụ Nữ Thật Sự

Mấy hôm trước tôi cảm thấy không khoẻ nên đi khám bác sĩ. Kết cục lại nhận được một cái tin động trời là mình đã mang thai được hai tháng rồi. Ban đầu có hơi ngạc nhiên, nhưng khi bình tĩnh nghĩ lại thì điều này chỉ là hệ quả tất yếu. Bá chủ đêm nào cũng đánh thức nô lệ dậy làm việc, với cường độ cày bừa đó thật khó mà không ra hoa kết trái được.

Cảm giác thật lạ lẫm khi phát hiện ra mình sắp làm mẹ. Trong bụng tôi đang chứa một mầm non sự sống đang lớn lên từng ngày. Tôi cảm thấy đây là một phép màu vô cùng kỳ diệu, mình có thể tạo nên một sinh linh mới trên cõi đời này. Rất cuộc tôi thấy việc làm người thật có ý nghĩa. Bây giờ không có bất cứ thù hằn nào làm tôi quan tâm hơn việc đưa con của mình.

Chà chà ... có bao nhiêu việc cần phải lo, phải nghĩ. Tôi phải ăn uống như thế nào mới đủ để nuôi con đây. Chuyện này, kể cả các chị trong Hoa Mãn Lâu không ai biết. Những người kết hôn, sinh con đều không còn là kỹ nữ, nên đâu được sống ở phố hoa này. Cả ma ma già cũng chỉ biết cách chăm trẻ con chứ không biết cách dưỡng thai. Trong ‘nhà’ lại chỉ toàn lũ thanh niên và đám đàn ông trong Xích Long, ở đâu có một người phụ nữ bình thường dạy tôi cách làm mẹ?

Nhà họ Triệu, chỉ được mỗi cái không phải lo ăn lo mặc. Người tình là đại ca nên của cải dĩ nhiên thừa mứa, ăn đến ba đời không hết. Xích Long lại đang phát triển thịnh vượng, nên chỉ có thể nói là tiền vào như nước. Lục Bảo làm bang chủ, không cần đích thân xông pha chiến trường, công việc mạo hiểm cũng đã có đám đàn em đông như kiến tranh nhau làm giúp. Coi như điều kiện tài chính, vật chất và nhân sự tạm thời là đầy đủ.

Điều khiến tôi lo lắng nhất hiện nay có lẽ cũng chỉ có Lục Bảo. Sau khi biết tôi có thai, anh ấy trở nên lo lắng và hoảng hốt. Không phải kiểu lo sợ của những người sắp lên chức bố, mà là kiểu cứ như đang nuôi quái vật trong nhà. Anh chẳng những triệt để tránh xa tôi mà con run rẩy mỗi khi tôi bắt lại được. Cảm giác thật kỳ cục khi một người thường xuyên ăn hiếp bạn, lại tỏ ra sợ sệt bạn. Thật ra chỉ mới mang thai hai tháng, nên cơ thể tôi đã có biến đổi gì đâu, tại sao Lục Bảo lại thay đổi thái độ với tôi như vậy?

Trong nhà có người lớn hiểu chuyện thật là một chuyện tốt. Long ca thuê thêm một số nữ giúp việc lớn tuổi để chăm sóc cho tôi. Tuy điều này giúp tôi giải toả tâm lý rất nhiều, nhưng lại càng khiến Lục Bảo căng thẳng. Tôi vẫn nhớ anh cực kỳ căm ghét phụ nữ và luôn muốn tránh xa họ hết mức có thể. Rất cuộc tôi cũng chẳng biết đi tìm Lục Bảo ở chỗ nào trong căn biệt thự rộng lớn này. Có hơn một trăm phòng để mà lục lọi, thế nên tôi đã không thấy mặt anh trong cả tuần lễ này rồi. Thật sự là nổi giận.

-Tất cả mau lại đây! – Tôi đứng giữa sảnh lớn hô to một tiếng. Lập tức cả chục tên đàn em xuất hiện, xếp hàng thẳng tắp trước mặt. Đừng nói việc tôi là người tình duy nhất của bang chủ, bây giờ Bách Hợp này đã mang thai thì địa vị càng vững như bàn thạch. Vị trí bang chủ phụ nhân này chắc chắn là do tôi ngồi rồi.

-Bang chủ đang ở đâu? – Tôi tức giận hỏi.

-Dạ thưa chị, bang chủ vẫn ở trong nhà, không có đi đâu. – Một đàn em kính cẩn trả lời.

-Vậy thì vào nhà tìm bang chủ ra đây cho tôi. – Người ta nói phụ nữ có thai tính tình hay thay đổi. Tôi chỉ thấy mình càng lúc càng dễ nổi nóng và bực bội hơn.

-Thưa chị ... Đám đàn em bắt đầu mếu máo. Đó là bang chủ Xích Long đó nha, là ‘cuồng bạo quý công tử’ giết người không chớp mắt, nổi giận không lý do. Triệu Lục Bảo ghét nhất là có người đến quấy rầy mình không cần thiết. Nhìn vẻ mặt ‘không đi cũng chết, mà đi cũng chết’ của bọn đàn em, tôi không nỡ làm khó người.

-Đi tìm bang chủ đang ở phòng nào, tự tôi đi đến. Các cậu đừng kinh động tới ảnh là được. – Tôi nhẹ giọng nói.

-Dạ vâng! – Đám đàn em vui vẻ dạ rần. Tôi thấy dạo này mình có hơi quá quắc. Có lẽ trong nhà này tôi mới là người nhỏ tuổi nhất. Lên giọng chị hai như thế này thật thấy có lỗi với bọn họ quá. Tuy nhiên cái chức

‘chị hai’ này thật sự là được việc. Chỉ một lát sau liền có người chạy đến báo Lục Bảo đang ở lầu hai khu phía bắc. À há dám trốn tận ở cái xó hẻo lánh đó. Lần trước lửa cháy khu phía bắc đã huỷ đi khá nhiều phòng ốc, nên chỗ đó tạm thời bỏ trống. Không ngờ vì trốn tránh tôi mà anh chạy tuốt lên khu gác xếp lầu hai. Tôi tức giận hăm hăm đi truy bắt hung thủ về quy án.

Có hai cận vệ đứng gác ở đầu cầu thang đi qua khu phía bắc. Biểu hiện rõ ràng là đang nhận nhiệm vụ cảnh giới xung quanh cho kẻ nào đó. Hai tên cận vệ cản đường liền bị tôi hung hãn trừng một cái. Lâu ngày bị Lục Bảo đe dọa, nên cũng học hỏi được chút ít rồi. Tuy ánh nhìn của tôi chưa đến mức làm người khác tim đập chân run, nhưng cũng thành công khiến hai người lui xuống. Tôi dùng dằng lên cầu thang trong sự lo lắng của mọi người.

“Bang chủ là không thể chọc vào, còn chị hai lại không thể cản. Hai người mặt trời, mặt trăng; rõ là không biết phải nghe lời ai.”

Hành lang đầy bụi bặm cho thấy đây là nơi đã lâu rồi không có người lui tới. Tuy nhiên dấu chân rõ mồn một trên đường đã cho tôi biết phải đi tìm Lục Bảo ở căn phòng nào. Tôi giận dữ xô cánh cửa ra, tiếng đàn bên trong đột nhiên ngưng bật. Giỏi ha, còn dám trốn ở đây kéo vĩ cầm một mình nữa. Từ hồi trở thành người của anh ta, cũng chưa nghe lại tiếng đàn này một lần. Đồ ích kỷ keo kiệt chỉ muốn hưởng một mình, tiếng đàn hay như thế sao sao lại không vì tôi mà tấu lên một khúc.

Không hiểu sao trong lòng tôi dâng lên một nỗi uất nghẹn không nói thành lời. Nước mắt cứ trào ra mà không thể kiềm lại được. Cây vĩ cầm lập tức rơi ngay xuống đất. Lục Bảo chạy tới ôm chặt lấy tôi, sợ hãi run rẩy.

-Anh xin em, đừng khóc. Đừng khóc nữa, anh thật không chịu nổi đâu. – Giọng anh đầy đau đớn và lo lắng. Tôi biết, lần trước tôi khóc Lục Bảo đã hoảng sợ như thế nào. Khi thấy nước mắt, Lục Bảo đau đớn không khác gì chính mình bị đâm vậy. Sợ hãi, tuyệt vọng và cả sự kinh hoàng. Đáng đời anh, ai bảo dám làm tôi khóc.

Nhưng tôi chưa kịp hả hê trừng phạt anh, thì chính mình lại bị báo ứng trước. Lục Bảo đột nhiên nắm lấy ngực áo của mình, gương mặt đau khổ cùng cực, sau đó bất tri bất giác lăn đùng ra xỉu. Tôi hoảng sợ hò hét ọi người tới giúp. Đã biết anh có vấn đề mà còn chọc ghẹo làm gì.

Bác sĩ kết luận, Lục Bảo vì quá kích động nên tạm thời lâm vào hôn mê, còn hỏi tôi dạo này anh có đều đặn uống thuốc an thần không. Chắc, tôi lại quên mất thần kinh anh bất ổn như thế nào. Dạo này sống yên bình quá, nên quên mất Lục Bảo có bệnh. Bác sĩ dặn không nên kích động người bệnh. Lục Bảo vẫn còn giữ được tỉnh táo là do thuốc. Nếu vượt qua giới hạn, thì sẽ dễ dàng gây ra trạng thái ảo giác và mất kiểm soát hành vi. Nói cách khác là sẽ trở nên điên khùng hết thuốc chữa.

Tuy trước giờ tôi hay mắng anh là đồ điên, đồ tâm thần. Nhưng thật ra Lục Bảo cũng vẫn còn tỉnh táo lắm, chỉ là tính tình có hơi kỳ quái mà thôi. Nhưng tưởng tượng đến một ngày anh không còn nhận ra mình được nữa, tôi lại thấy kinh hoàng lo sợ. Lục Bảo bây giờ đã trở thành người thân của tôi, là gia đình của tôi, tôi không muốn anh có chuyện đâu.

Nếu Lục Bảo không muốn gặp tôi, thì cứ nên chiều ý anh. Thế là tôi để Lục Bảo một mình trong phòng ngủ, dọn hết đồ đạc của mình ra phòng khác. Căn phòng ngủ đó là tốt nhất trong biệt thự, dĩ nhiên phải dành cho ông chủ trong nhà rồi.

Tiếng thét bị ai vang vọng khắp nơi. Tôi nhanh chóng bật cửa chạy về phía Lục Bảo. Có chuyện gì mà lại gọi tôi thống thiết như thế, nghe như tận thế sắp kéo đến nơi rồi.

-Lục Bảo! - Tôi mở cửa đi vào phòng. Người đang ngồi trên giường đó hình như vừa mới tỉnh lại sau cơn ác mộng. Gương mặt hốt hoảng và nước mắt đầm đìa. Tôi lao vào vòng tay của Lục Bảo, ôm chặt lấy anh để vỗ về trấn an.

-Anh xin em đừng khóc và đừng nhìn anh với anh mắt đau khổ đó. Anh có thể làm bất điều gì cho em, chỉ xin đừng đổ thêm giọt lệ nào nữa thôi. Hãy cho anh thời gian, anh sẽ nghĩ cách. Anh sẽ khiến em không phải chịu thêm bất hạnh nào nữa đâu. Quả nhiên là vừa mới tỉnh dậy, Lục Bảo ăn nói thật lung tung và lộn xộn. Cơ thể thì run rẩy bầy còn nước mắt lại chan hoà. Bây giờ là ai đang khóc còn ai đang dỗ đây.

-Không sao đâu anh, mọi chuyện đã qua hết rồi. Đừng sợ nhé, em sẽ luôn bên anh không bao giờ thay đổi. Em xin thề, chẳng có thứ gì có thể chia cắt chúng ta được đâu. Tôi yêu thương vô về anh như một đứa trẻ. Đứa trẻ yếu đuối, mong manh và đầy vết thương trong tâm hồn. Tôi biết tuy thời gian đã qua lâu nhưng tâm hồn anh vẫn còn đau đớn vì những tổn thương trong quá khứ. Tôi biết tại sao anh căm ghét, hay nói chính xác là sợ hãi tất cả mọi người phụ nữ. Đó là do mẹ Lục Bảo đã ám ảnh anh quá nhiều. Anh sợ hãi mẹ mình và nhận ra hình ảnh bà ấy trong tất cả những người phụ nữ. Và đó chính là lý do Lục Bảo đang tránh xa tôi. Anh ta đã nhìn tôi như một người phụ nữ. Không chỉ còn là một người bạn thời thơ ấu, bây giờ tôi đã là người phụ nữ của đời anh.

33. Chương 33: Hãy Cười Trước Nắm Mồ Của Tôi

Em quả nhiên đã bắt đầu khóc. Mặc dù tôi đã cố trốn tránh em, để em không phải nhìn thấy người mà mình căm ghét nhất, nhưng em vẫn bắt đầu khóc. Tôi như lại nhìn thấy mẹ mình đứng bên cửa sổ, gương mặt đầm lệ kể về những điều xấu xa của cha tôi. Sau đó bà đã gieo mình ra khỏi cửa. Tôi không muốn em có kết cục như vậy.

Đêm đó khi ôm em trong lòng, tôi nhận ra em mong manh yếu ớt đến nhường nào. Nếu việc mang thai đứa con của tôi khiến em đau khổ đến vậy, thì tôi cũng không ngại từ bỏ đứa con này. Vì em là tất cả những gì tôi yêu quý và muốn bảo vệ trên đời này. Bất kỳ thứ gì khiến em đau buồn tôi cũng sẽ loại bỏ. Cho dù đó là đứa con ruột thịt của tôi.

Mặc dù tôi đã quyết tâm làm vậy, nhưng vẫn không thể nào ra tay được. Lục Bình, đứa con trong bụng em là một sinh mạng đó. Nó là kết quả tình yêu của tôi và em. Là minh chứng duy nhất nói rằng em thuộc về tôi. Tôi không thể mất em và con được. Không có cách gì để chúng ta sống được bên nhau sao em?

Lần đầu tiên, có lẽ ông trời nghe được lời kêu gào của tôi. Ông ta giúp tôi làm cái việc độc ác mà tôi không dám ra tay. Trên đường em đi thăm Hoa Mãn Lâu về, đã bị bắt cóc. Chính là việc tốt đẹp do bọn Cửu Long gây ra. Chúng đã hết kiên nhẫn chịu đựng rồi.

Kế hoạch của tôi trước đây chính là huỷ diệt thế giới. Gây hấn khắp nơi, gieo rắc nỗi sợ và kinh hoàng, tập trung sức mạnh và quyền lực. Rồi sẽ đến lúc những kẻ thù mò đến bên cạnh tôi. Chiến tranh bùng nổ và kết cục là tất cả đều chết hết. Kể cả bang Xích Long, kể cả những kẻ địch chưa biết mặt. Tôi càng mạnh, kẻ địch của tôi lại càng mạnh, và kết cục càng thảm thương hơn.

Nhưng tôi không muốn liên lụy đến em. Trong cái chết của mình, tôi không có chỗ cho em. Trong kế hoạch của mình, tôi cũng không tính đến em trong đó. Thế nhưng em đã bị cuốn vào cuộc chiến, tất cả chỉ vì tôi mê luyến không chịu buông em ra. Vì em, chiến tranh đã bùng nổ sớm hơn dự kiến. Khi tôi còn chưa tập hợp đủ sức mạnh ỉnh. Kết cục thì tôi cũng vẫn sẽ chết. Chỉ tiếc rằng không thể kéo hết bang Cửu Long đi theo. Như vậy mong ước của em có lẽ chỉ hoàn thành một nửa.

^ ^

Cả trăm người được tôi kéo đi thanh trừng kẻ đối đầu. Bọn chúng nhốt Lục Bình trong căn nhà hoang ngoài bến cảng. Đã lâu lắm rồi tôi mới đích thân ra tay, từng người từng người một gục ngã trước mặt tôi. Tất cả đều là những tên cản đường đáng chết, sao chúng lại dám bắt cóc em, sao chúng lại dám chia cắt hai ta.

Đám đông hỗn loạn hò hét. Tiếng vũ khí chạm nhau, thỉnh thoảng còn có tiếng súng nổ ra. Tất cả tôi đều không màng tới, tôi chỉ chăm chăm đi tìm hình bóng em.

Tôi đã tìm thấy em trong một khoang hàng, Hai tay em bị dây xích treo lên, cả thân người rũ xuống, bất động không sự sống. Bên dưới chân em đọng một vũng máu lớn.

Bọn khốn đó đã hoàn thành công việc mà tôi không dám làm. Em bị sẩy thai. Lúc nhìn em ướt đầm máu me, tôi cứ ngỡ như thế gian này sụp đổ. Tôi không muốn, tôi không muốn. Nhìn em nằm mê mang, tôi ước

gì có thể chết đi ngay từ đầu. Lẽ ra từ sáu năm trước, tôi đã nên nhảy theo mẹ mình xuống lầu. Như vậy chúng ta sẽ không gặp nhau, và em cũng không phải chịu đau khổ.

Đứa bé đã mất, mối dây liên kết giữa chúng ta cũng đã đứt. Tôi đã có thể rời xa em mà không phải áy náy bất cứ chuyện gì. Như em mong muốn, tất cả người họ Triệu và bang Xích Long đều sẽ biến mất. Nếu được, xin em hãy đến và cười trước nấm mồ của tôi.

^ _ ^

Mùa hè năm ấy Xích Long và Cửu Long cùng khai chiến. Cuộc thanh toán đẫm máu giữa hai băng đảng lớn khiến cả trăm thanh niên thiệt mạng. Bất ổn an ninh trầm trọng và thiệt hại của cuộc chiến đã kinh động đến chính quyền trung ương. Quân đội được điều động thẳng tay trấn áp bọn tội phạm. Xích Long tổn thất nặng nề giờ tay xin chịu hàng.

Bang chủ trẻ tuổi của bang Xích Long trong cuộc đụng độ cuối cùng đã mất tích. Triệu Lục Bảo bị truy nã trong phạm vi toàn quốc; vì các tội danh đe dọa an ninh quốc gia, mua bán chất kích thích, hành hung và giết người. Phần lớn người của Xích Long vào tù vì các tội danh tương tự, một số khác tranh khỏi tai kiếp nhờ chạy theo Cửu Long.

Xã đoàn Cửu Long là do một ông trùm trong dòng họ bá chủ Thành gia cầm đầu. Vì vậy dù có liên quan đến trong vụ thanh trừng, nhưng vẫn họ hoàn toàn bình yên vô sự. Phi Long vì các anh em của mình nên mới đầu nhập Cửu Long, được bổ nhiệm làm tân bang chủ Xích Long. Nhánh này tiếp tục trở thành một trong chín con rồng, chịu sự quản lý của nghiêm ngặt của Cửu Long. Khác hẳn thời hùng bá và độc tài của Lục Bảo, từ thời sau này giới hắc đạo hoạt động âm thầm và quy cũ.

Sở dĩ Cửu Long tồn tại lâu đời qua biết bao sóng to gió lớn, cũng chính nhờ sự quản lý nghiêm ngặt của mình. Có thể nói Cửu Long là chính quyền trong giới hắc đạo. Ngoại trừ một lần nổi loạn của Xích Long, trăm năm nay luôn bình ổn bốn phương tám hướng. Kể cả nhà cầm quyền cũng phải ngầm thừa nhận vị trí của họ trong xã hội. Nếu không có Cửu Long, thiên hạ đã đại loạn lâu rồi.

Triệu Lục Bảo, người phá hoại tất cả mọi trật tự, hại chết không biết bao nhiêu người, là kẻ thù chung của cả hắc bạch lưỡng đạo. Cả chính quyền và giới giang hồ đều treo giá cực cao để truy bắt được tên đại ma đầu. Thiên hạ rộng lớn, chắc chắn không còn chỗ cho Triệu Lục Bảo dung thân.

^ _ ^

Năm đó chúng tôi đều bước qua tuổi mười tám, vậy mà dường như đã trải qua hết cả cuộc đời của mình. Đã từng đi trên đỉnh vinh quang quyền lực nhất, cũng đã từng rơi xuống hố sâu cuộc đời. Đã từng nhận được hạnh phúc tột cùng, cũng đã từng chịu đau đớn xuyên thấu tâm can. Đã từng khoẻ mạnh, cũng đã từng cận kề cái chết. Đã từng tỉnh, cũng đã từng điên. Đoàn tụ tương phùng, sinh li tử biệt. Tôi cũng không biết còn có trạng thái nào mà mình chưa từng nếm trải. Sống như vậy, cũng đã đủ cho đời người.

Chân chính bỏ lại mọi thứ, rời khỏi thế gian này. Chỉ có cái chết mới hết vui buồn lẫn lộn, mới thật sự yên bình. Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận linh hồn mình từ từ rời bỏ thể xác. Nghe văng vẳng bên tai tiếng người quen thuộc.

-Thiếu gia đại nhân. Tôi muốn bật cười. Ở đâu lại có cách gọi dài dòng phức tạp như vậy? Khi cô ấy cần, hãy chỉ gọi một tiếng 'Bảo' là được rồi. Vĩnh biệt em, người tôi yêu nhất trên đời. Hãy nhớ lấy, không bao giờ được khóc bên cạnh tôi.

34. Chương 34: Nguyện Cùng Sa Đọa

Khi tôi tỉnh lại trong bệnh viện thì thành phố Tiêu Thương đang tràn ngập trong hỗn loạn. Bởi vì tôi bị bắt cóc và sảy thai nên Lục Bảo thật sự đã phát điên lên rồi. Toàn bộ Xích Long đang quyết sống mái với kẻ thù Cửu Long một trận.

Đó chẳng phải là ước mơ của tôi ngay từ đầu đó sao? Đó là lý do mỗi đêm tôi đều thì thầm với Lục Bảo. Phản bội bọn họ, đứng trên tất cả và chịu sự huỷ diệt. Người họ Triệu là do tôi hại chết, băng Xích Long là do tôi liên lụy chết. Tôi phải cười sung sướng, hạnh phúc chứ sao nước mắt lại cứ tuôn rơi như thế này?

Khi trả thù bạn phải đào sẵn hai cái hố. Một cái dành cho kẻ thù và cái còn lại dành cho bản thân. Cái giá tôi phải trả là gì? Chính là sinh mạng nhỏ nhoi trong bụng và cả người đàn ông mà tôi yêu nhất trên đời. Tôi vội lao khỏi giường để đi tìm Lục Bảo. Tôi muốn gặp anh, tôi muốn được chạm vào anh. Chỉ cần Lục Bảo thôi, tôi không cần bất cứ gì khác. Tiền bạc cũng không, trả thù cũng không. Ông trời đang trừng phạt vì tôi đã quá thù dai và độc ác. Cơ thể yếu ớt vì vừa mới sảy thai lại khiến tôi ngất liệm đi trên tay chị Hồ Diệp.

^ _ ^

Một lần nữa tỉnh dậy, vẫn thấy chị Hồ Diệp túc trực bên cạnh mình. Điều đầu tiên tôi muốn biết chính là Lục Bảo đang ở đâu rồi.

-Toàn thể băng Xích Long và Cửu Long đều bị quân đội trấn áp, dồn sát về phía bờ sông Triết Giang hết rồi! Bọn họ vẫn còn đang chém giết nhau kịch liệt ở đó. Tim tôi thót mạnh vì lo lắng. Sông Triết nước chảy cuộn cuộn vô cùng hung hiểm, tôi đã ném mùi lặn lội ở trong đó một lần rồi, chỉ có thể kết luận bằng một câu 'chết đi sống lại'. Lục Bảo vẫn còn đang ở đó, giữa đám hỗn loạn chém giết lẫn nhau.

-Em đi đâu vậy? – Chị Hồ Diệp chạy tới can ngăn khi tôi định bước xuống giường.

-Em đi tìm anh ấy!

-Không được, chỗ đó không thể vào. Với lại em vừa mới ... – Hồ Diệp định nói gì đó nhưng không nỡ.

-Em sảy thai rồi. – Tôi nói giùm chị, nước mắt bắt đầu trào ra. – Đứa con đã mất rồi. Em xin chị, hãy để em đi tìm anh ấy đi. Em chỉ còn mỗi anh ấy mà thôi.

-Tại sao em lại ngoan cố dính vào thằng ấy. Cả thành phố này hỗn loạn kinh hoàng, chó mèo không yên cũng chính tại vì nó. Hai băng nhóm giết hại lẫn nhau, chết mấy trăm người cũng vì nó. Nó là đại ma đầu, là thằng điên hết thuốc chữa, là con của kẻ thù đã hại chết mẹ em. – Chị Hồ Diệp hét vào mặt tôi hét thây những điều đó.

-Em biết, em biết tất cả việc anh ấy làm. Em biết Lục Bảo tâm thần bất ổn mà vẫn xúi dục anh ấy làm nhiều điều sai trái. Nếu anh ấy là đại ma đầu thì em chính là nữ quỷ. Bây giờ thù đã trả được, mạng đền mạng. Cháu của nhà họ Triệu cũng đã vì em mà chết rồi. Em không còn thiết tha việc gì trên đời này nữa, em chỉ muốn gặp anh ấy thôi. – Tôi khóc lóc nức nở.

-Nếu nó đã chết thì sao?

-Em sẽ chết cùng anh ấy. Em đã hứa rằng sẽ không có gì còn có thể chia cắt chúng em nữa. Kể cả cái chết cũng vậy. Khi tôi nói đến đó, thì chị Hồ Diệp cũng phải buông tay.

-Em mặc áo khoát vào thêm đi. Chị sẽ đi nhờ anh Nhật thử xem sao. Chắc anh ấy sẽ nghĩ ra cách.

-Chị Hồ Diệp, em vạn lần cảm ơn chị. Cả đời này em sợ cũng không thể trả hết tình nghĩa chị đã dành cho em.

-Ngốc quá tình nghĩa mà có thể mang đi trả sao? Chị em có kiếp này không có kiếp sau. Tốt nhất là em nhớ mình còn mắc nợ chưa trả xong hết. Nhớ, dù kết quả có thế nào, cũng không được nghĩ đến cái chết. Chị Hồ Diệp vỗ vỗ đầu tôi rồi nhanh chóng đi ra ngoài gọi điện thoại. Tôi ở trong phòng im lặng cúi đầu. Tôi không dám trả lời Hồ Diệp vì chính bản thân tôi cũng không thể hứa chắc. Nếu Lục Bảo đã chết, thì tôi còn có thể sống tiếp sao?

^ _ ^

Cảm giác đi tìm người giữa một bãi chiến trường la liệt xác thật vô cùng khủng khiếp. Không phải những thân người ghê rợn đầy vết thương và máu khiến tôi sợ hãi, mà viễn cảnh nghĩ rằng người thân của mình giống hệt mấy thân xác này mới làm tôi hoảng loạn. Các nhân viên cảnh sát đang đi dọn dẹp hiện trường

sau khi đã trấn áp thành công vụ thanh toán. Hồ Nhật đã tìm được cho tôi một bộ đồ nhân viên vệ sinh để đi vào trong khu này.

Mọi việc vẫn còn lộn xộn nên khá dễ trà trộn. Các nhân viên y tế cũng đang đi truy tìm xem còn người nào sống sót không. Tôi chỉ biết là Lục Bảo cũng đã từng tham gia vào đám này, nhưng trong số những kẻ bị bắt giữ không có anh. Cảnh sát đang vận động toàn bộ nhân lực thẩm vấn bọn tội phạm nhằm tìm ra kẻ chủ mưu. Vậy nên bãi chiến trường là nơi duy nhất có thể tìm thấy Lục Bảo.

Tôi tìm thấy một xác người có bộ quần áo giống hệt anh, và sau đó nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy một gương mặt xa lạ. Cảm giác mâu thuẫn giữa ‘tìm ra’ và ‘không phải’ này cứ diễn ra liên tục. Đến mức tôi không biết mình muốn ‘tìm ra’ hay đang mong muốn ‘không phải’ nữa.

-Này giúp với! Ở đây có người còn sống này. – Một nhân viên y tế vẫy tay gọi các vị động nghiệp đến. Tôi cũng chạy ngay đến chỗ đó và vỡ òa lên sung sướng khi cuối cùng cũng đã ‘tìm ra’. Cả thân người anh bê bết máu và bị dè giữa những cơ thể khác. Tôi nhận ra vài gương mặt trong đám cận vệ thường ra vào nhà mình.

Thân thể Lục Bảo đầm đìa những máu. Có vết dao chém và có cả vết đạn bắn. Một vết cắt ngang mặt, làm máu chảy ra dính bê bết đất cát, không rõ nhận dạng. Nhưng tôi sao có thể không nhận ra anh được chứ. Ngay cả trong đêm tối tôi cũng có thể nhận ra người yêu của mình. Thế là tôi bật khóc.

-Cô gái, nếu cô sợ thì nên ra ngoài nghỉ một chút đi. Chúng tôi hiểu mà, vì nhân lực không đủ nên phải điều phối khắp nơi. Thật khổ cho các cô quá. – Hồ Nhật đến gần vỗ vai tôi, ra vẻ không quen biết. Tôi gật đầu với anh ấy, Hồ Nhật biết ngay là tôi đã xác định thân phận Lục Bảo. Vì có rất nhiều người bị thương, nên cả xe cấp cứu và nhân viên y tế cũng không đủ. Những người nằm trên băng ca chờ đến lượt mình không nhiều, cũng chỉ đến vài chục thôi. Hồ Nhật đề nghị dùng xe cảnh sát hỗ trợ đưa bớt người bị thương đi, vậy là Lục Bảo và tôi đã có thể rời khỏi hiện trường trên xe cảnh sát.

Chúng tôi ẩn nấp trong Hoa Mãn Lâu. Ma ma ời một thầy lang vườn trong khu phố hoa đến quán. Ông này là bác sĩ không bằng cấp, chuyên chữa bệnh kín đáo của kỹ nữ. Nhưng dù sao bác sĩ cũng là bác sĩ, may vá cầm máu chắc cũng không vấn đề gì.

Trên người Lục Bảo chỉ có vài vết đạn không trúng chỗ hiểm và nhiều vết dao. Nặng nhất cũng chỉ có một vết đâm bên hông, mất ngón tay trở bên phải và vết thương chắc chắn thành sẹo trên mặt. Tôi thì chỉ lo cho tính mạng anh là nhiều. Chỉ cần nhặt lại cái mạng này, thì có ra sao cũng được.

Tôi túc trực bên anh suốt ba ngày ba đêm không ngơi nghỉ. Lục Bảo bị vết thương làm cho hành sốt, từ lúc được mang về cũng chưa từng tỉnh lại lần nào. Bản thân tôi vì sức khỏe còn chưa phục hồi nên đến ngày thứ ba cũng kiệt sức khụy xuống. Đánh phải lui lại nghỉ ngơi nhờ chị Hồ Diệp canh chừng giùm.

Đến ngày thứ tư, Hồ Nhật mang về tin Lục Bảo bắt đầu bị truy nã khắp nơi rồi. Chắc chắn chẳng bao lâu họ sẽ tra đến nơi này thôi, vì vậy phải chạy trốn khỏi Tiêu Thương ngay lập tức. Nhưng vấn đề là trốn đi như thế nào? Cảnh sát hiện nay đã phong tỏa hết các tuyến đường, xe cộ qua lại đều bị lục soát kỹ lưỡng. Ngoại trừ những xe có quyền đặc cách miễn xét mới có thể đi qua mà thôi.

Nhắc đến lệnh đặc cách, tôi lại đột nhiên nhớ đến một người. Vị thiên thần toả nắng có nụ cười rất đẹp và tấm lòng tốt bụng. Bejamin là người của đại sứ quán nên dĩ nhiên xe anh đi cũng phải có lệnh miễn truy xét rồi.

Tôi khoát áo vào, đón xe đi đến đại sứ quán. Hy vọng đành phải trông chờ vào việc tôi có bao nhiêu trọng lượng trong lòng anh ta. Tuy rất tàn nhẫn, nhưng vì Lục Bảo tôi không ngại trở thành người lợi dụng kẻ khác.

35. Chương 35: Người Độc Ác Nhất Trên Đời

Tôi đã biến thành kẻ nhẫn tâm nhất trên thế giới này, dùng chính thể xác mình để trao đổi sự giúp đỡ của Bejamin.

-Em thật độc ác, Bách Hợp. – Bejamin đau đớn nhìn tôi. – Vì hấn mà không tiếc thân mình.

-Xin lỗi, em đành phải cô phụ tình cảm của anh rồi. Bởi vì đời này kiếp này, em chỉ có thể chết vì Lục Bảo.

-Mặc áo vào đi, anh không cần thể xác của một mù phù thủy ác độc nữa. Như em muốn, anh sẽ giúp em ra đi mà không cần đổi chác thứ gì.

-Cảm ơn. – Tôi mừng vui đến rơi lệ.

-Nhưng hãy cho anh biết một điều, trước đây em đã từng có tình cảm với anh không? – Benjamin cương quyết hỏi lại câu hỏi một năm trước. Tôi thở dài và nước mắt càng rơi nhiều hơn.

-Anh là người tốt. Anh ấm áp như một thiên thần. Người xấu xa như em không thể chạm tới một vị thần được.

-Em không dám yêu anh, chỉ vì anh quá tốt? – Benjamin phì một tiếng, không biết nên cười hay khóc. Sáng hôm sau tôi đi xe đại sứ quán rời khỏi thành phố. Buổi tiễn biệt chỉ có ma ma và chị Hồ Diệp. Đó là hai người đã có ơn cứu mạng và cứu mạng tôi. Lòng biết ơn chỉ có thể gửi vào một cái lạy tạ. Ôn sâu của bọn họ, tôi đành tạc dạ giữ lấy trong lòng.

^ _ ^

Tôi đã ở Phiên Thành được hơn một năm, cũng dần quen với cuộc sống nơi đây. Chị em với ma ma có mở một cái quán Liệt Diễm trong khu bình dân của thành phố. Khác với Tiêu Thương, Phiên Thành là một địa phương vô cùng nhỏ. Đây là nơi có dân cư cuối cùng trên con đường đi lên Thiên Mầu sơn. Phía bắc chỉ toàn núi đá quanh năm tuyết phủ, bước ra cả trăm dặm cũng không có người nào sống. Nơi hẻo lánh vắng người như thế này rất thích hợp ẩn cư, mai danh ẩn tách.

Tôi là Hoa Tuyết, mười chín tuổi, kỹ nữ danh bài ở quán Liệt Diễm. Ở nơi đất trời heo hút, khí hậu khắc nghiệt như thế này, thì tôi có thể làm gì khác để sống. Đành phải trở lại nghề cũ mà thôi.

Lục Bảo hôn mê suốt ba tháng, chi phí thuốc men và ăn ở thật sự đè nặng tôi rất nhiều. Không thể liên hệ với ai để nhờ giúp đỡ, vì vậy tôi đành phải viết giấy bán thân. Kỹ nữ tự do và người đã bán thân so với nhau rất khác biệt. Một loại chỉ phải nộp trích phần trăm cho quán và một loại thuộc quyền sở hữu của quán. Tại Liệt Diễm, tôi phải phục vụ mọi yêu cầu của khách chứ không còn được chọn lựa như ở Hoa Mãn Lâu. Cuối cùng, chúng tôi cũng đã vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc sống. Lục Bảo tỉnh lại, khoẻ mạnh như mới, và kể cả ký ức cũng như mới. Anh hoàn toàn mất hết trí nhớ.

Tôi không biết nên vui hay nên buồn với kết quả hiện tại. Vậy là anh có thể vứt bỏ hết mọi thứ, sống một cuộc đời mới ung dung tự tại. Tất cả những buồn đau trong quá khứ hãy để cho nó trôi qua hết đi. Vết thương lòng đã khép lại và không còn nỗi đau gì nữa.

Đáng lẽ tôi sẽ rất hạnh phúc nếu như không có một chuyện, Lục Bảo cũng hoàn toàn quên mất tôi là ai. Như vậy cũng không sao, chúng tôi sẽ làm lại từ đầu một lần nữa. Bây giờ anh là Lăng, người yêu thanh mai trúc mã của tôi.

-Lăng, em đã về rồi nè. – Tôi gọi to. Anh đang đứng bên cửa sổ nhìn ra khoảnh sân sau. Mùa đông ở Phiên Thành rất khắc nghiệt, tuyết lúc nào cũng rơi đầy, cả một khoảng sân chỉ toàn là màu trắng tinh.

-Tuyết, anh đang nghe âm thanh tuyết rơi. Dường như nó cũng có một giai điệu nào đó. Tinh ting ting tang - Anh quay lại, mỉm cười rạng rỡ.

-Bởi vì anh là nhạc sĩ mà. Anh nghe giai điệu từ trong thính không và viết thành bài hát. – Tôi trả lời. Lục Bảo đã bắt đầu nghe những ảo thính như vậy hơn nửa năm nay rồi. Nhưng chỉ có vậy, nên tôi coi như không có gì.

-Anh không nhớ gì hết? – Anh lắc đầu buồn bã.

-Chẳng phải là anh đã nhớ ra cách chơi đàn sao? Còn cách ký âm anh cũng đã học xong rồi. Anh không nhớ ra, nhưng trong tiềm thức vẫn biết hết đó thôi. Lăng, không nhớ mọi việc cũng chẳng sao. Tôi đến từ đằng sau ôm lấy lưng anh. Cơ thể đó cứng lại, không hề đáp trả lại cử chỉ âu yếm của tôi. Phải rồi, anh đã quên hết, quên hết những ngày ân ái của chúng tôi, quên hết tình yêu của chúng tôi. Đã một năm qua anh cũng không hề đáp lại tình cảm của tôi.

-Tuyệt, chúng ta quen nhau như thế nào?

-Năm mười hai tuổi, chúng ta học cùng một lớp, ngồi cùng một bàn. – Tôi trả lời lưu loát như hàng chục lần trước anh đã hỏi. – Thiếu gia nhà giàu như anh ăn hiếp em. Bắt em chép bài, bắt em đi mua đồ ăn, bắt em chơi trốn tìm với anh ...

-Anh không nhớ gì hết! – Anh nói một cách cay đắng.

-Nhà anh bị cháy, chỉ còn một mình anh sống sót. Chúng ta đi nơi khác lập nghiệp, anh bị té xuống núi, cả người bị thương, lại còn mất hết trí nhớ. – Tôi nhắc tiếp, muốn khắc ký ức giả tạo đó vào đầu anh. Lục Bảo lại lặng thinh không nói. Anh vẫn như trước, không nói chuyện nhiều. Tôi biết anh có rất nhiều ưu tư. Nhưng đó là sự ưu tư của một người không nhớ gì hết, nó không phải là đau khổ, đắng cay, hay tuyệt vọng.

-Tuyệt, anh muốn ra ngoài tìm việc làm!

-Đừng, anh là nhạc sĩ mà. Anh hãy ở nhà và sáng tác nhạc đi. – Tôi lập tức can ngăn. Bây giờ anh nhìn rất khác, mái tóc dài cột thành lọn sau ót. Gương mặt có vết sẹo cắt ngang tuy hơi đáng sợ nhưng lại thêm vào một cặp kính bù vào. Thì ra anh bị cận đến ba độ, có lẽ là hậu quả của nhiều năm trời chong đèn đọc sách. Trước đây Lục Bảo không chịu đeo kính, nhưng bây giờ Lăng thì lại chịu. Anh trở nên hiền hoà và nhỏ nhẹ rất nhiều. Tuy nhiên tôi vẫn lo lắng có người nhận ra anh.

-Nhưng chỉ mình em làm ở cái quán Liệt Diễm đó ... – Anh như tắt nghẹn. – Anh không muốn em cực khổ. Nhà chúng ta nghèo quá, lại còn phải để dành tiền chuộc thân cho em. Anh muốn ra ngoài tìm thêm việc làm.

-Lăng, có trách em vì trở thành kỹ nữ không? – Tôi hơi buồn khi nghĩ về tình cảm của anh hiện nay.

-Anh không trách em được. Chẳng phải chỉ vì anh không có tiền sao? – Anh nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm. Trước đây khi có đầy đủ tiền tài danh vọng, chúng tôi khổ sở vì những chuyện không đáng có. Bây giờ, mọi mối lo lắng ưu tư của chúng tôi cũng chỉ là tiền bạc đơn thuần như thế này. Giàu cũng khổ mà nghèo cũng khổ, cuộc đời là cả một cái bể khổ.

-Thôi, em vào nấu cơm đây. – Tôi buông anh ra.

-Anh đã nấu rồi.

-Vậy em đi giặt đồ.

-Anh cũng giặt rồi. Nước đã gánh, củi đã chở, nhà đã lau. Em bôn ba bên ngoài, mà anh lại chẳng làm gì, thế nên anh làm hết công việc nhà. Tôi ngăn người nhìn anh. Suốt cả năm trời bị tôi nhốt trong nhà như oán phụ, có lẽ đã đến lúc nên để anh đi ra bên ngoài.

-Sáng mai, em sẽ qua bên tiệm gạo. Hình như hôm trước họ có đăng tuyển người bán hàng. Em sẽ hỏi xin dùm anh vị trí đó.

-Thật chứ? Vậy thì tốt quá! – Anh mừng rỡ nắm lấy tay tôi. Đây là cử chỉ thân mật duy nhất mà anh dành cho tôi.

-Chỉ cần anh vui là được. – Tôi cũng mỉm cười theo niềm vui của anh. Thật ra trước đây anh chưa hề được cười vui nhẹ nhàng như vậy. Thậm chí tôi còn không dám tưởng tượng một Triệu Lục Bảo khi cười sẽ ra sao. Rất đẹp mắt, rất sáng chói. Tôi nhón chân lên, hôn vào đôi môi hé mở như cánh hoa kia. Anh lại sững sờ bất động. Tôi buông anh ra, cảm thấy có chút hụt hẫng trong lòng. Có lẽ vẫn cần thêm nhiều thời gian nữa để anh chấp nhận tôi.

36. Chương 36: Không Dám Chạm Vào Em

Tôi là Lăng, nhân viên tiệm gạo đầu phố. Tôi cũng đã làm việc ở đây được một thời gian rồi nên đã rành rẽ hết công việc. Bắt đầu từ buổi sáng mở cửa tiệm, quét dọn, bày hàng. Công việc bình thường là trông

tiệm, bán hàng. Nếu có ai mua số nhiều thì phải giao gạo đến tận nơi. Công việc cũng tạm được, lương một trăm đồng một tháng. Tuy không nhiều, nhưng số tiền này có thể giúp đỡ cho sinh hoạt phí ở trong nhà.

Tôi là một người bị mất trí nhớ. Chuyện trước đây tôi không còn nhớ gì hết, mọi chuyện quá khứ đều là do Tuyết nói cho tôi. Cô ấy là người bạn thân từ nhỏ của tôi, chúng tôi còn là tình nhân. Dĩ nhiên là tôi không biết gì về chuyện này, kể cả cô ấy cũng quên luôn.

Tuyết rất đẹp. Cô ấy có mái tóc dài như suối mượt, gương mặt nhỏ và đôi mắt bồ câu lấp lánh. Tất cả đàn ông ở thị trấn này đều công nhận cô ấy đẹp nhất, họ thường để dành nhiều tiền rồi đến tìm cô ấy ở quán Liệt Diễm. Tuyết là một kỹ nữ ở đó.

Trong thời gian tôi bị thương mà nằm bẹp ở nhà, Tuyết vì không có tiền nên đành phải bán thân vào chỗ ấy. Cũng vì chuyện này, mà tôi lấy làm áy náy với cô ấy rất nhiều. Cô ấy yêu tôi đến mức không màng đến thân thể trong sạch của mình, vậy mà tôi lại chẳng thể làm gì để giúp đỡ cho Tuyết, tôi là thằng đàn ông vô dụng nhất trên đời này.

Mỗi lần nhìn cô ấy bước đi trong tiệm, xiêm áo lộng lẫy, trăm cài lượt dắt, tôi lại thấy hận chính mình. Mỗi tuần cô ấy về nhà ăn mặc đều rất đơn giản, quần áo tầm thường, không trang điểm cũng vẫn rất đẹp. Nhưng tôi mong rằng cô ấy không trở về. Ngôi nhà tranh rách nát, trống trước dột sau, gió lùa lạnh lẽo không phải là chỗ cho Tuyết ở. Cô ấy xứng đáng ở những chỗ ấm áp và sang trọng. Chỉ phải dính với một thằng nghèo túng như tôi, Tuyết mới phải chịu khổ theo.

Tôi chỉ ước gì chúng tôi đừng quen biết. Có lẽ với tài sắc của Tuyết, đã có thể gả vào một nhà giàu có, sống cuộc đời nhàn hạ thoải mái. Nhưng tôi lại không thể bảo Tuyết bỏ đi được. Mỗi lần có Tuyết ở bên cạnh, tôi đều cảm thấy hạnh phúc và ấm áp. Bây giờ có lẽ tôi không nhớ, nhưng tôi chắc chắn mình sao có thể không yêu một cô gái tốt như Tuyết. Nhà tôi bị cháy, gia sản mất hết, tôi lại bị té xuống núi, trở thành ngu ngơ mất trí nhớ, trên mặt lại có một vết sẹo xấu xí; thế nhưng Tuyết vẫn không bỏ rơi tôi. Đời này, chỉ có Tuyết phụ tôi, chứ tôi không thể nào phụ cô ấy được.

-Này Lãng, anh lại thất thần nhìn cái gì thế. Tránh đường cho tôi đi coi. Người thanh niên vừa mới đi qua là cậu chủ Trương Quý Dương của tiệm gạo. Nhỏ hơn tôi vài ba tuổi, suốt ngày ăn không ngồi rồi, lêu lổng đi chơi. Trong nhà thì là con trai cục cứng, ngoài đường đều gọi là phá gia chi tử. Nhưng biết làm sao được, người ta là con một trong nhà, gia đình lại giàu có, tiêu xài có phóng khoáng một chút thì có làm sao, người nghèo như tôi thì không thể so đo được.

Tôi đem chuyện này kể cho Tuyết, nàng chỉ nói không phải thiếu gia nhà giàu nào cũng xấu. Giống như tôi đây, là một thiếu gia rất tốt nha. Tôi không nhớ lúc mình còn làm thiếu gia nhà giàu thì như thế nào, bây giờ tôi chỉ biết người nghèo rất khổ. Lúc giàu thì chắc sẽ vui vẻ hơn, nếu giàu tôi đã có thể chuộc Tuyết ra khỏi kỹ viện rồi. Chỉ biết trách ông trời trêu người, mà tôi bị cháy nên mất hết. Vì vậy tôi rất ghét mấy người nhóm lửa không cần thận. Chơi lửa nhiều sẽ có ngày phỏng tay.

Từ phía đằng xa có một người mặc đồ tây đi lại. Cái dáng lùn lùn quen mặt vừa lại gần tôi đã biết là ai.

-Chào cô Tiêu Dao.

-Anh Lãng, phải gọi là cậu Tiêu Dao chứ, tôi đang mặc đồ nam mà. – Cô gái nháy nháy mắt.

-Haizz ... chưa thấy thằng con trai nào vừa lùn vừa ốm như ma thế này. Lại trốn nhà ra đây hả? – Quý Dương soi mói. Tiêu Dao là con tiệm than xóm dưới. Tuy than không đáng tiền, nhưng ở xứ lạnh như Phiến Thành thì than cực kỳ quan trọng. Cũng giống như tiệm gạo, tiệm than là một gia đình thương nhân giàu nứt đổ đổ vách. Quý Dương và Tiêu Dao là hai người bạn chơi với nhau từ nhỏ, vô cùng thân thiết. Tiêu Dao thường giả con trai ra ngoài, cùng với Quý Dương tạo thành một cặp thiếu gia ăn chơi khét tiếng ở phố Bếp Lửa.

-Tôi đã nghe mấy người làm trong nhà bàn tán. Mùa đông lạnh thế này không thể đi đánh bạc hay đi xem hát được. Chúng ta phải đến một cái tiệm ấm cúng tên là Liệt Diễm để chơi. – Tiêu Dao hăng hái giới thiệu. Tôi nghe mà muốn sặc. Tiêu Dao và Quý Dương chỉ mới khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tới Liệt Diễm chơi có phải quá sớm không?

-Nghe cũng hay đó. Chúng ta đi! – Quý Dương nhanh chóng đồng ý.

-Cậu chủ ...Tôi chưa kịp ngăn cản thì cả hai người đã chạy vội đi mất. Con nhà giàu đúng là con nhà giàu, chỉ mới từng tuổi này đã bắt chước người ta đi kỹ viện rồi. Còn có cái cô Tiêu Dao đó, học gì không học lại học bọn đàn ông đi tới nơi trăng hoa. Tiếc rằng tôi chỉ là người làm, không thể can ngăn họ được.

Rốt cuộc cậu chủ nhỏ đi từ sáng đến chiều cũng không thấy lộ mặt về nhà. Ông chủ tìm không thấy, hỏi tôi có biết cậu chủ đi đâu không. Tôi cũng đành phải khai thật, đây là người trả lương cho tôi, sao có thể dối lừa. Ông chủ giận dữ, sai tôi đến quán Liệt Diễm kêu Quý Dương về. Người làm công như tôi sao dám chậm trễ, thẳng một nước chạy đến Liệt Diễm tìm người.

Hoá ra hai cô cậu ở Liệt Diễm chọn được cái tổ. Đó là cái bàn ẩm áp có lò sưởi và chăn đắp, chui vào thích đến nỗi không muốn ra. Trên sân khấu lại có có ca múa, liên tục thay đổi xem hoài không chán. Đồ ăn thức uống dâng rót tận nơi, sống sướng không khác gì hoàng cung.

Lúc đi theo Quý Dương và Tiêu Dao ra ngoài, tôi đã nhìn thấy Tuyết. Thì ra đây mới là bộ mặt của Tuyết ở trong kỹ viện, tiếng cười vang như chuông ngân, ánh mắt sóng sánh đưa tình, nụ cười lả lơi kiều mị. Một gã đàn ông rất già ôm lấy Tuyết vào lòng, nhét tiền vào áo, rồi lấy tay sờ sờ mông tuyết. Vậy mà cô ấy không phản đối gì, chỉ cười rúc rích thích ý. Tôi nghe tim mình nhói lên từng hồi, đau đớn như muốn nứt ra hết vậy.

Cả buổi chiều dọn hàng tôi chỉ cảm thấy ngực nặng trĩu như đá đè, tâm trạng nóng nảy bức bối. Lúc về nhà chỉ muốn lấy hết đồ đạc quăng ném đi. ‘Huỷ diệt’, trong đầu lại đột nhiên vang lên hai tiếng đó. Sau cùng là nhức đầu dữ dội vô cùng. Đau đớn mức chỉ có thể bò xuống đất mà la hét. Tôi ôm đầu lao ra ngoài sân, rồi nằm vật ra đó.

Đêm càng khuya, tuyết rơi càng nhiều. Tôi nằm im mặc cho bóng tối bủa vây, mặc cho tuyết trắng che lấp. Trời rét căm căm se sắt da thịt. Cái lạnh tê tái khiến đầu tôi dường như dịu lại. Tôi lắng nghe tiếng từng bông tuyết rơi xuống. Tĩnh Tĩnh Ting tang.

“Đêm vắng nhà không chỉ có mình

Lặng lẽ mùa đông đến lặng thinh

Tuyết trắng rơi rơi như hoa trở

Mê giấc nghìn thu lãng tuyết tình”

Bình yên và nhẹ nhàng quá, im lặng đến mức nghe được cả tiếng từng bông tuyết chạm xuống đất. Tôi chẳng hiểu sao mình lại thầm gọi tên Hoa Tuyết. Đêm nay không phải là ngày Tuyết về nhà. Tôi chợt nhớ đến cô ấy da diết. Tôi thèm khát được ôm Tuyết vào lòng. Muốn đem cô ấy dấu đi đến nơi tận cùng thế giới. Muốn bao bọc, che chở cô ấy không cho bất cứ kẻ nào chạm vào. Em là Hoa Tuyết xinh đẹp và tinh khôi nhất trên thế giới này. Em là của tôi.

Kết cục nghịch tuyết cả đêm, nên sáng hôm sau tôi bị cảm nặng, tay chân mệt mỏi đến độ nhấc lên không nổi. Trời vẫn rét căm căm và gió vẫn lùa qua những kẽ hở trên nóc nhà. Tôi co người lại cuộn trong chiếc chăn mỏng. Miệng lưỡi khô khốc và đắng nghét. Lo lắng hôm nay mình đành phải nghỉ làm một hôm rồi.

Đến trưa tỉnh lại vẫn thấy mệt mỏi như vậy. Tôi ho khan vài tiếng, cổ họng đau rát. Cổ lê lét đi vào bếp tự rót nước uống. Còn phải nấu cơm để ăn nữa chứ, sống một mình nên phải tự biết chiều cố bản thân. Nấu cháo xong thì cứ để nguyên đó, mệt mỏi chui vào chăn ngủ tiếp. Những lúc như thế này đi ngủ mới chính là phương pháp chữa bệnh tốt nhất. Tiếp tục ho và đầu đau như búa bổ. Biết trước vậy, chẳng dại gì nằm ngoài sân cho nhiễm lạnh đến mức này.

-Lãng, Lãng ... anh làm sao vậy?Đột nhiên loáng thoáng nghe được tiếng Tuyết gọi. Chắc là đang mơ thôi, ba ngày nữa Tuyết mới được về nhà. Cảm thấy người bị ai đó lay lay, cũng không rõ nữa, bởi vì đầu óc cứ rối bồng bồng, dập dềnh như trên sóng.

-Để em đi tìm bác sĩ.Trong mơ hồ cố níu tay Tuyết lại.

-Đừng gọi bác sĩ, tốn tiền. – Tôi chỉ có thể thều thào ra như thế. Sau đó lại ho.

-Buông tay em ra.

-Không buông.

-Em đi lấy nước cho anh uống.

-Đừng gọi bác sĩ.

-Ừ, em không gọi. Như vậy mới an tâm buông tay Tuyết ra. Cảm thấy đầu mình được nâng dậy, dòng nước ấm áp rót vào, tưới đi cái thứ gai gai trong cổ họng.

-Anh đã ăn cái gì chưa? Hôm nay Quý Dương đến than thở là anh nghỉ làm. Đột ngột như thế nên em biết là có chuyện rồi. Nhưng phải đợi mãi đến nửa đêm mới lên trốn về được. – Tuyết kể lể. Hình như là có thứ gì đó ấm áp rơi trên mặt. Trong ngực lại nhói lên đau đớn, cơn ho tức tột đến nín thở. Tôi chỉ có thể vò nát tấm chăn đắp trên người.

-Lãng, anh sao vậy? – Tuyết la lên hoảng hốt. Sau đó đổi giọng van nài. – Em xin lỗi, em không khóc nữa. Nghe em nói nè. Lãng, nhìn em coi. Đã không còn khóc nữa. Anh còn đau không? Chỉ còn sức lắc đầu. Không hiểu tại sao nhìn thấy Tuyết khóc, chỉ đau đến mức muốn chết đi cho rồi.

-Để em vào lấy cháo cho anh nha. Sau khi Tuyết về nhà thì tôi bắt đầu tỉnh táo hơn vài phần. Cô ấy đỡ tôi ngồi dậy và đút cháo. Chắc trí nhớ của tôi hơi phục hồi rồi, vì tôi cảm giác dường như hành động này vô cùng quen thuộc.

Tuyết xoa tóc dài không chải bởi gì, trên gương mặt của không hề trang điểm. Không còn nụ kiêu lỗ lơi và ánh mắt đa tình. “Em là Tuyết của tôi, vô cùng mộc mạc và thuần khiết.” Đột nhiên muốn ôm Tuyết vào lòng và yêu thương em quá. Nhưng tôi lại không dám, bởi mình không có tiền để nhét vào người Tuyết như những vị khách kia.

Sau khi đỡ tôi nằm xuống, Tuyết đắp chăn rồi ngồi xuống bên cạnh giường. Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt ưu tư đầy lo lắng, bàn tay mềm mại chạm vào má tôi, mát mẻ. Tôi cũng muốn được nắm lấy bàn tay Tuyết, được mơn trớn gương mặt kia. Rốt cuộc cũng là không dám. Tuyết quyến luyến một hồi cũng buộc phải rời đi. Nếu việc cô ấy lên trốn ra ngoài bị phát hiện, thì cuối tuần sẽ không được về nhà nữa. Cả một tuần lễ dài, Tuyết mới có một đêm ở bên cạnh tôi. đành phải chờ vậy!

37. Chương 37: Ký Hận

Nửa đêm đi thăm Lục Bảo trở về thì thấy ma ma đang đứng ngay cửa. Vậy là xong rồi, việc trốn ra ngoài đã bị phát hiện.

-Cô làm cái gì hả? Quan lão gia nửa đêm thức dậy không thấy cô nên đang làm ầm lên kia kìa. Tuần này khỏi được về nhà nhé. Giọng nói không cay nghiệt nhưng cũng đủ làm tôi rơi nước mắt. Tại sao cuộc đời tôi lại đi đến bước đường này? Hàng đêm phải để những kẻ xa lạ chạm vào người. Còn anh, người đàn ông mà tôi yêu nhất thì hững hờ xa cách. Ngay cả lúc anh bị bệnh cần người chăm sóc, tôi cũng không thể ở bên cạnh. Chẳng lẽ không có cơ hội nào để chúng tôi yên ổn sống bên nhau sao?

Đó chắc chắn là quả báo. Tôi phải chịu đựng cuộc đời dày vò này chỉ vì những tội ác mà mình đã gây ra. Báo chí đã đăng tin rầm rộ về cuộc thanh toán kinh hoàng ở Tiêu Thương, hơn một trăm người chết và hàng ngàn người bị thương. Tài sản bị huỷ hoại và thiệt hại liên đới lên đến hàng triệu đồng. Một con số kinh khủng mà cả đời này tôi không thể tưởng tượng ra nổi. Bởi vì hận thù giữa tôi và nhà họ Triệu mà đã liên lụy đến rất nhiều người.

Lục Bảo vẫn còn bị truy nã gắt gao. Tôi hoàn toàn không liên lạc gì với Hoa Mãn Lâu hay những người khác. Tôi sợ mình sẽ bị theo dõi và Lục Bảo sẽ bị cảnh sát bắt đi. Anh ấy là tất cả những gì tôi còn lại trên đời này, tôi không thể mất luôn anh được.

^ _ ^

Ngày cuối tuần tôi đã không thể về nhà, cũng không kịp báo cho Lục Bảo biết. Kể từ đêm tự tiện rời khỏi quán, tôi luôn bị giám sát gắt gao. Không tin tức liên lạc, anh có đang nhớ đến tôi không? Anh đang ngủ hay vẫn còn đang chờ đợi. Bệnh của anh đã thuyên giảm chưa, có biết tự chăm sóc bản thân mình không? Dù đang nằm trong vòng tay kẻ khác nhưng trong đầu tôi cũng chỉ tràn ngập hình ảnh về anh.

“Lục Bảo, Lục Bảo!” Tôi thầm kêu trong nước mắt.

^ _ ^

Tôi vô cùng mừng rỡ khi nhìn thấy Trương Quý Dương đi vào. Cậu ta là con nhà bán gạo mà Lục Bảo đang làm công. Thông qua người này, tôi có thể biết tin về anh.

-Cậu Quý Dương. Hôm nay đến một mình sao? Tiêu Dao đâu? – Tôi sà đến gần mục tiêu.

-Hoa Tuyết à, cậu ta không thích hợp ở chỗ này đâu. Hôm nay chỉ có tôi đến. – Quý Dương cười nói. Cậu ta vào quán mấy lần cũng đã bắt chước những người đàn ông khác trêu ghẹo kỹ nữ. Tiêu Dao kể từ đó giận dữ không còn đi chung với Quý Dương. Đúng là một cô bé con mà, dù có giả thành đàn ông thì cũng không thể giống được. Tôi nhìn ra được Tiêu Dao rất thích cậu chủ nhỏ tiệm gạo. Chỉ có thằng nhóc ngu ngốc này là vẫn chưa nhận ra mà thôi.

-Hoa Tuyết, nhìn chị hơi hốc hác? – Quý Dương nựng nựng một bên gò má của tôi. Chỉ là một thằng nhóc mười lăm mười sáu, bằng tuổi em trai tôi mà đã học được trò này. Trong khi Lục Bảo cả năm qua vẫn không chạm vào mặt tôi lấy một cái. Nhớ khi anh mười sáu tuổi, bá đạo đến chừng nào. Bây giờ đến một góc cũng không bằng khi đó.

-Là do nhớ cậu thôi! – Tôi nũng nịu. – Sao mấy hôm nay không thấy cậu tới. “Tôi mong cậu đến để hỏi thăm về Lục Bảo nè”.

-Haizz ... là mấy hôm trước người làm công trong tiệm bị bệnh. Ông già tôi bắt tôi phải ra coi tiệm. Hôm nay anh ta đi làm lại rồi, tôi mới có thể đến đây chơi. – Quý Dương cười hí hí, sau đó tẩy mấy tay chân. Chỉ là một thằng nhóc mà tôi không đối phó nổi sao. Chỉ cần vài chiêu tránh né, Quý Dương đã ngoan ngoãn ngồi im cho tôi hỏi chuyện.

-Vậy anh người làm đó đã khoẻ lại hoàn toàn chưa vậy? Nếu anh ta lại ngã bệnh chẳng phải cậu không được đi chơi nữa sao?

-Ôi dào, tôi cũng không biết nữa. Thấy sắc mặt anh ta không được tốt. Thỉnh thoảng lại ho sù sụ. – Quý Dương gãi gãi mũi, hồi tưởng.

-Vậy cho thêm tiền anh ta mua thuốc đi. Cậu có thể an tâm đi chơi tiếp.

-Ừ ha, ý này của chị cũng hay! – Quý Dương mau mắn gật đầu. – Mà bây giờ không nói chuyện ở nhà tôi nữa, nói chuyện ở đây đi. Hoa Tuyết, bao giờ thì chị cho tôi vào phòng.

-Quý Dương, cậu con nhỏ, chưa đủ tuổi đâu. Nếu bắt đầu sớm quá, cái đó sẽ bị teo nhỏ, không bao giờ lớn lên nổi. – Tôi thì thầm nói vào tai Quý Dương. Quả nhiên thằng nhóc vừa đỏ mặt vừa run sợ. “Em trai, em còn ngây thơ quá!”

-Vậy chờ thêm một thời gian nữa nha. Nhưng lần đầu của tôi phải là do chị đó nha Hoa Tuyết. Tôi chỉ thích chị thôi.

-Được, tôi sẽ chờ. – Tôi mỉm cười. – Còn bây giờ cậu thích nghe bài gì nào?

-Tuỳ ý chị đi. Tôi gật đầu, sau đó bước lên sân khấu. Cùng với dàn nhạc vừa hát vừa múa.

Đêm đó Quý Dương ở lại quán Liệt Diễm, ngủ trong phòng tôi. Cậu nhóc này cũng sĩ diện lắm, đến kỹ viện cũng nhất định phải ngủ trong phòng kỹ nữ. Nhưng bởi vì đã bị tôi hù dọa qua, cho nên chỉ ngoan ngoãn ôm tôi nằm ngủ.

-Ôm chị thật thoải mái Hoa Tuyết. Ở nhà mẹ tôi không cho tôi ôm. – Quý Dương lăm lăm trong lúc mơ màng. Tôi vỗ vỗ đầu cậu ta dỗ dành. Quý Dương cũng giống như Lục Bảo lúc trước, khát khao được vỗ về ôm ấp. Cả hai đều khơi dậy bản năng làm mẹ của tôi, muốn được yêu thương, bảo vệ họ.

Nửa đêm, không gian im lặng bỗng vang lên tiếng vĩ cầm. Tôi giật mình tỉnh dậy, hoảng hốt mở cửa sổ ra. Tiếng vĩ cầm truyền đến từ bên kia vách rào, là người nào đó đang chơi đàn trong hẻm nhỏ. Âm thanh da diết, náo nức như xoáy chặt vào lòng tôi. Gần đến thế, nhưng cũng xa đến thế. Lục Bảo và tôi chỉ cách nhau có một bức tường mà không thể gặp mặt. Tôi hít thở thật sâu, cố tìm kiếm hơi thở của anh. Gió thổi rào qua, tê tái lạnh buốt.

Bản nhạc này, Lục Bảo cũng chỉ mới tập xong gần đây. Tên của nó là ‘Ký hận’.

“Đoạn bông phi như lưỡng vô côn,
Tích biệt tần đề vị tử ngôn.
Độc hạc bất tăng tiêu kính ảnh,
Viễn sơn hà sự phá mi ngân.
Thư thành hận tự không đề huyết,
Tửu túy li bôi tức mộng hồn.
Liệu đắc lữ đình phân thủ hậu,
Kỷ hồi phong vũ ám tây thôn.

(“Ký hận” – Cao Bá Quát)

“Cỏ bông lia gốc liễu tơ bay,
Chưa chết xa nhau lời đắng cay!
Hạc lẻ gương chưa mờ chiếc bóng.
Non xa gần đã rạn đôi mây.
Dòng thơ oán hận lệ hòa máu,
Chén rượu phân kì hồn dễ say.
Tưởng tự chia tay nơi quán trọ,
Mấy hồi mưa gió ủ thôn tây.”
Tôi bật khóc tức tưởi.

-Tuyết, Tuyết. Chị sao vậy? Quý Dương nhào tới, lau chùi nước mắt trên mặt tôi. Nhưng tôi không thể ngừng khóc. Tôi nấc lên từng tiếng tuyệt vọng.

-Anh ấy đã đến rồi.

-Là ai? – Quý Dương bối rối hỏi.

-Lục Bảo đã đến rồi! Tiếng vĩ cầm vẫn vang vọng trong gió. U ám, náo nê. Từng tiếng, từng tiếng xé nát trái tim tôi, chất vấn tôi vì sao lại nên nỗi như thế này. Tôi không biết trả lời sao nữa. Tại tôi, tại anh, hay tại ông trời trêu chọc chúng ta. Thì ra yêu nhau, muốn ở bên nhau cũng khó đến như vậy.

Bài hát kết thúc, tiếng đàn im bật, còn tôi thì lả đi trong vòng tay của Quý Dương. Không hiểu sao tôi lại mở miệng kể hết chuyện của mình. Về cái ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở trường tiểu học. Tiếng kể rù rì, thỉnh thoảng đứt nghẹn. Quý Dương im lặng nghe hết những tâm sự của đời tôi. Cậu ta không phê phán cũng không bình luận. Tôi không nghi hiềm, không lo sợ. Chẳng hiểu tại sao tự nhiên thấy thân quen, rất đổi tin tưởng cậu ta. Trên đời này, có ít người để mà tôi chia sẻ quá.

-Rồi anh ta ra sao, cái tên Lục Bảo đó?

-Anh ta mất tích rồi. Trong cuộc chiến đó anh ta biến mất không dấu vết. Tôi quá đau buồn nên bỏ đi khỏi Tiêu Thương. – Tôi kết thúc câu chuyện, giữ lại đoạn cuối chỉ cho riêng mình.

-Sao lúc này chị nói anh ta đã đến?

-Không có đâu, chỉ là tôi vừa tỉnh dậy trong mơ mà thôi. – Tôi lắc đầu cười khổ. – Thôi, cậu ngủ tiếp đi. Quý Dương gật đầu, chúng tôi lại chui vào trong chăn. Hơi ấm được chia sẻ cùng nhau khiến tôi thấy thật ấm áp. Quý Dương không nói gì, chỉ lặng lẽ nắm tay tôi. Sau đó mỗi người bắt đầu theo đuổi giấc mộng riêng của mình.

38. Chương 38: Sụp Đổ

Lục Bảo đột nhiên xuất hiện trong quán Liệt Diễm. Anh không nói không rằng quăng hết một trăm đồng cho chủ quán. Đó là số tiền anh kiếm được trong một tháng làm công. Tôi kinh sợ nhìn gương mặt lạnh lùng không hề có chút biểu cảm đó. Ngay ngốc bị anh mạnh bạo lôi vào phòng không chút tiếc thương.

Có phải Lục Bảo đã quay trở lại rồi không? Gương mặt băng lãnh và ánh nhìn tăm tối đó rất quen thuộc. Có phải anh sắp nói “Triệu Lục Bình, tôi hận cô!” hay không.

Anh không nói gì, chỉ hung hăng đè tôi xuống, xé toang bộ đồ mà tôi đang mặc trên người ra. Rất thô lỗ, rất mạnh bạo; nhưng đó mới chính là anh. Tôi ôm lấy cổ Lục Bảo, hôn lên môi anh say đắm nhất. Lần này tôi không bị đẩy ra, mà lại được đáp trả xứng đáng.

Anh không nhớ tôi, nhưng bản năng nhớ tôi. Anh mân mê hai đầu nụ hoa, vồn vã như thêm khát lâu ngày. Cơ thể tôi thì nhớ anh nhiều lắm. Tim tôi đập loạn xạ, đầu óc quay cuồng trong cơn hoan ái trào dâng. Cơ thể tự động uốn éo theo động tác vuốt ve của anh. Người tôi cong lên khi Lục Bảo lấy tay cho vào vùng kín của tôi. Trong miệng tôi không ngăn được tiếng rên rỉ sung sướng. Tôi như sa mạc khô cằn, mỗi mơn chờ đợi cũng đã chờ được cơn mưa tới mát.

-Em nhớ anh, nhớ anh vô cùng! – Tôi thốt lên trong nức nở. Tôi ôm lấy anh, cảm nhận hơi ấm từ anh truyền qua mình. Đôi vai này, cánh tay này, cơ thể này tôi đều nhớ kỹ. Đã hàng trăm lần tôi huyền hoặc mình, tôi chỉ để cho anh chạm vào thôi.

Mồ hôi bắt đầu đổ ra giữa một ngày đầy tuyết. Tôi hít thở một cách thêm khát, muốn thu hết mùi đàn ông quen thuộc trong phòng. Thật sự, bây giờ tôi chỉ có mình anh thôi. Lục Bảo nôn nóng ra rồi vào liên tục. Như thế này không phải, anh đã quên hết những bài học ngày xưa rồi sao.

-Từ từ, chậm lại. – Tôi nhắc nhở. – Anh sẽ mau hết sức. Nhưng Lục Bảo không hề nghe tôi một lần. Anh giống như đang bực bội và phát tiết bừa bãi. Nhưng tôi biết mà, cái kiểu phá hoại này sẽ chẳng kéo dài được lâu. Cuối cùng Lục Bảo cũng mệt mỏi gục xuống, thở hổn hển, nặng nề.

Anh nằm im để cho tôi vuốt ve mơn trớn. “Anh phải biết rằng như vậy vẫn chưa đủ đối với em. Cho anh nghỉ ngơi một chút đó, rồi ta sẽ bắt đầu lại!”

-Tại sao hôm trước em không về? – Giọng nói khàn khàn đầy nam tính của anh vang lên. Tôi ngẩn đầu, bỏ ngang công việc thưởng thức món ăn của mình.

-Bị bắt nhốt một tuần. Vài hôm nữa, em sẽ về. Trả lời xong, tôi có thể dùng miệng để tiếp tục làm việc. Dùng lưỡi treu ghẹo anh, dùng miệng kích thích anh. Lục Bảo quả là người đàn ông tôi yêu nhất. Chẳng bao lâu sau lại có thể đứng dậy phát pháo khởi binh được nữa rồi. Tôi vẫn như cũ ung dung tự tại, vừa dùng tay vuốt ve, tỉnh thoảng mới thay bằng miệng của mình.

Lục Bảo nặng nề thở gấp. Tôi khoái trá dùng răng cà nhẹ vào, thì anh lại hừ hừ rên lên. Cậu em nhỏ lộ diện với dáng hình cứng cáp vào oai dũng nhất. Chỉ một lần nuốt sâu đã khiến đạn lên nòng. Tôi vừa nhả ra thì chất màu trắng cũng đi ra theo luôn. Thật là một người không có tính kiên nhẫn. đành phải bỏ tới nằm cạnh anh để chờ đợi thời gian hồi phục lại.

Chờ đợi, chờ đợi, cả năm qua tôi cũng chỉ biết chờ đợi. Tại sao quen Lục Bảo tôi chỉ biết chờ đợi. Lục Bảo vòng tay, ôm chặt tôi vào lòng. Hai cơ thể trần trụi dán sát với nhau khít khao.

-Sao lại vào đây? Anh vừa ném đi hết số tiền công cả tháng trời! – Tôi giận dữ nói.

-Tại sao đàn ông cả phố này đều đến được, còn tôi lại không? – Anh gầm gừ. – Bởi vì tôi không đủ tiền để cho em sao?

-Nghe này Lục Bảo, bây giờ anh lại nổi điên cái gì? – Tôi giận quá mất khôn, không chịu thua hét lại. Đột nhiên không gian im lặng thật quỷ dị. Tôi đột nhiên bị xô mạnh ra. Lục Bảo đứng dậy nhìn tôi. Ánh nhìn tối tăm, hỗn loạn và cả đau đớn.

-Em vừa gọi ai? – Giọng nói như vỡ oà ra.

-Lãng ... không phải ... em chỉ. – Tôi hoảng sợ lắp bắp không nên lời. Trong lúc vô ý tôi đã gọi anh là Lục Bảo. Nhưng thì ra anh vẫn chưa hề nhớ ra được thứ gì hết. Vì vậy, anh chỉ là Lãng chứ không phải người đàn ông tên Lục Bảo mà tôi đã gọi. Anh giận dữ gom quần áo mặc lại rồi đi ra ngoài. Tôi sợ hãi trào nước mắt, chỉ biết gọi anh trong vô vọng.

-Lãng ... Lãng ... em xin lỗi! Nhưng bóng người yêu thương đó đã khuất sau góc rẽ rồi. Anh lần này đã bị đả kích thật sự, đã bị sự vô ý của tôi xé nát con tim. Lần nào chúng tôi ở gần nhau, đều lần lượt gây tổn thương cho nhau. Lẽ nào ông trời muốn chúng tôi chia ly thật sao.

^ _ ^

Rất nóng lòng lo lắng, nhưng tôi không cách nào đi tìm anh để giải thích. Ngày nghỉ chưa đến, tôi cũng không cách nào thoát khỏi sự giám sát của người trong kỹ viện. Lúc anh bỏ đi kích động như thế, giận dữ như thế. Tôi không biết việc này có gây tổn thương gì cho Lục Bảo hay không. Thần kinh của anh vốn đã không chịu nổi kích động.

Đến lúc Quý Dương xuất hiện, tôi chỉ còn biết bám lấy cậu ta mà khóc lóc, van nài cậu ta dẫn tôi đi ra ngoài. Tôi lại một lần nữa trở nên ích kỷ, lợi dụng người khác để đạt được mục đích của mình. Tôi không ngờ tội ác của mình đã chồng chất cao đến nỗi ông trời cũng muốn trừng phạt tôi. Phía trước vẫn còn một chuyện đau đớn hơn đang chờ đợi.

-Hoa Tuyết, bây giờ đã chiều tối rồi. Hàng quán bình thường đều đã đóng cửa hết, thật ra chị muốn đi đâu.

– Quý Dương nhìn tôi khó hiểu.

-Quý Dương, ngay góc phố kia có một tiệm mì. Ở đó rất ấm cúng mà lại buôn bán suốt đêm. Cậu đến đó ăn mì rồi chờ tôi một chút nhé. Chỉ một nửa tiếng thôi. Tôi xin cậu chỉ cần chờ tôi nửa tiếng.

-Nhưng mà chị muốn đi đâu mới được. Tại sao trông chị kích động vậy?

-Tôi không thể nói được. Nhưng tôi hứa sẽ quay lại đúng giờ. Xin cậu hãy tin tưởng tôi. Quý Dương vừa gật đầu, tôi đã chạy bay về nhà nhanh hết mức có thể. Căn nhà mà tôi thuê nằm tận trong cùng của con hẻm nhỏ, đi vòng vèo hết mấy khúc cua mới đến nơi. Tôi nhấc cục gạch bên ngoài lên để lấy chìa khoá. Bởi vì tôi không về nhà cố định nên không thể bắt anh chờ đợi mở cửa được. Chìa khoá để ở đây, là để tôi có thể vào nhà bất kỳ lúc nào.

Tôi mở cửa, chạy vào tìm kiếm anh khắp nơi.

-Lãng, tôi gào lên. – Không ý thức được nước mắt mình bắt đầu trào ra. Anh mở cửa bếp nhìn ra. Mới đầu hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó lại nhíu mày khi nhìn thấy tôi khóc.

-Sao em lại về giờ này? – Anh khó chịu hỏi.

-Em muốn gặp anh. Em cần phải giải thích. – Tôi ráng chùi hết nước mắt đi. Nhớ rằng anh luôn khó chịu khi nhìn thấy tôi khóc.

-Có gì thì đợi đến cuối tuần về rồi nói. Em lại trốn ra, rồi sau này bị nhốt luôn thì sao?

-Nhưng em không thể chịu được khi nhìn anh bỏ đi như vậy. Lãng em không cố ý gọi tên người khác.

-Đó là buột miệng đúng không? – Anh thở dài. – Có rất nhiều người đến với em. Em không thể gọi đúng hết tên mọi người được. Lần này thì tôi sụp đổ. Lời nói vô tâm của anh thật sự đã giết chết tôi luôn rồi. Tôi là kỹ nữ, là người ngủ với bất cứ người đàn ông nào chịu bỏ tiền ra. Tôi dơ bẩn, tôi nhor nhớp đến mức ghê tởm. Dĩ nhiên tôi đã không còn xứng đáng với anh, không có tư cách để van xin tình yêu của anh. Tôi nghẹn ngào, nước mắt không nói nên lời. Lẽ ra năm xưa tôi nên chết đuối dưới sông luôn cho rồi. Ít nhất lúc đó tôi cũng không chịu sự giày vò, đau đớn còn hơn cả cái chết.

Rất cuộc, cũng chẳng thể giải thích gì. Tôi chỉ có thể nặng nề lê bước trở về. Tôi đã phản bội tình yêu của Lục Bảo, không thể huỷ diệt luôn niềm tin của Quý Dương. Tôi mở cửa bước ra, sững sờ khi thấy Quý Dương đang đứng chờ tôi bên ngoài. Trên vai áo cậu ta đã vương đầy tuyết. Không biết Quý Dương đã đứng đây từ khi nào, không rõ cậu ta đã biết những gì.

Quý Dương chỉ nắm lấy bàn tay của tôi. Bàn tay đó đã lạnh ngắt vì phơi trong giá rét.

-Quý Dương. – Tôi khẽ gọi.

-Đừng nói gì hết. Đi về. – Quý Dương lạnh lùng ra lệnh. Và sau đó tôi bị kéo đi một nước. Không hề hay rằng có một đôi mắt đang âm thầm dõi theo mình. Ánh mắt đau buồn và u oán, tuyệt vọng nhìn người yêu mình bỏ đi trong tay kẻ khác. Lại một lần nữa hai người lại không thể nào thấu hiểu nhau, không thể truyền đạt tâm tư mình cho đối phương được.

39. Chương 39: Ý Trời

Quý Dương và tôi ngồi im lặng trong phòng, nhìn hoa tuyết bay bay ngoài cửa sổ.

-Thì ra chị quen biết anh Lãng. Mà không, người đó chính là Lục Bảo phải không? Chỉ có anh ta mới khiến chị đau khổ khóc lóc như thế này. – Quý Dương đột nhiên phá vỡ sự im lặng. Tôi ngoái nhìn gương mặt lạnh lẽo trách móc của Quý Dương, chỉ biết thở dài.

-Anh ấy mất hết trí nhớ rồi. Anh ấy chỉ là Lãng thôi!

-Tôi đã tìm hiểu về chuyện chị kể rồi. Thì ra anh ta cũng nổi tiếng thật, bị truy nã trên toàn quốc rồi. – Quý Dương cười khinh khi.

-Không, không, xin cậu đó! Anh ấy không còn nhớ gì hết, bây giờ anh ấy cả một con kiến cũng không làm hại. – Tôi kích động nắm lấy áo Quý Dương.

-Tôi biết. – Cậu ta gạt tay của tôi ra. – Anh ta ở trong tiệm gạo được mọi người đánh giá là cần mẫn, hiền hậu. Cả nhóc con năm tuổi cũng ăn hiếp được anh ta nữa. Thật không ngờ đó lại là bang chủ Xích Long lừng lẫy được. Trong mắt Quý Dương chỉ ánh lên tia thích thú, nghịch ngợm. Rất đơn thuần. Cậu ấy không có vẻ gì sẽ lấy bí mật đó ra để uy hiếp tôi, hay báo cảnh sát lãnh thưởng cả. Tuy không có cơ sở gì, nhưng tôi lại tin tưởng Quý Dương hết mực.

-Đêm nay tôi lại ngủ ở đây. – Quý Dương thông báo.

-Ừ! – Tôi dang tay ra, để cậu ta sà vào lòng mình.

-Hoa Tuyết, tôi cảm thấy chị rất thân thuộc. – Quý Dương vui mặt nhìn tôi trong lòng tôi.

-Tôi cũng vậy. – Tôi mân mê vớ về mái tóc của Quý Dương. Đây chính là lý do tại sao tôi lại kể cho cậu ta nghe hết mọi thứ, tin tưởng cậu ta sẽ không bán đứng mình. Đó là cảm giác thân thuộc và tình cảm vô tư không vụ lợi, sự ấm áp như những người thân trong gia đình.

^ _ ^

Ba hôm sau đã tới ngày được về nhà. Tôi vô cùng chờ mong ngày này, nhưng lại không biết phải đối mặt với Lục Bảo như thế nào. Tôi trở về con hẻm nhỏ, đẩy chiếc cửa cũ kỹ thường hay kêu kéo kẹt ra. Bên trong nhà trống trơn. Tôi hoang mang nhìn đảo lộn khắp nơi. Lẽ ra giờ này Lục Bảo đã phải ở nhà rồi chứ. Anh còn biết đi đâu ngoài căn nhà này?

Tôi sững sờ nhìn thân thể bất động ngồi ngoài vườn. Tuyết đã bám đầy trên vai áo anh. Nhận ra tôi đã trở về, Lục Bảo ngoắc ngoắc tay gọi. Thiếu gia đại nhân luôn dùng cách này để gọi tôi. Như một lẽ tự nhiên nhất, tôi lặng lẽ đến bên cạnh anh, chui vào giữa vòng tay của anh. Cảm giác thật thân quen đến đáng sợ. Đường như thời gian qua tất cả đều là giấc mơ vậy, dường như tôi cũng chưa từng rời khỏi vòng tay này.

Chúng tôi cứ ngồi im lặng lẽ, mặc kệ cho tuyết trắng cứ rơi dày.

-Lạnh không? – Anh hỏi. Tôi lắc đầu.

-Anh cảm thấy bình thân quá. Chúng ta cứ giữ mãi như thế này được không? Gật đầu đồng ý. Chỉ cần anh, chỉ cần giây phút này, tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Bỏ hết tất cả mọi thứ đi trên thế gian này đi, chúng chỉ ngăn cản chúng tôi đến với nhau thôi.

-Tuyết, chúng ta rời khỏi nơi này đi. Đến nơi chân trời cuối đất chỉ có hai ta.

-Được.Tôi thì thâm. Hạnh phúc ầm ập khi cảm nhận anh siết chặt thân thể mình hơn. Đúng vậy, tôi là của anh. Tôi phải ở bên anh.

Lục Bảo đột nhiên đứng dậy, bế cả tôi trên tay.

-Như vậy đủ rồi. Chúng ta vào nhà đi!Không đủ, tôi thấy mình còn có thể ngồi ở đó cho đến ngày tận thế. Cho đến tuyết đóng băng lại và không còn ai chia cắt hai chúng tôi.

Đêm đó chúng tôi nằm cạnh nhau suốt đêm, rì rầm bàn bạc phương án bỏ trốn. Cần đến một tuần để chuẩn bị mọi thứ. Lục Bảo sẽ dùng số tiền tôi dành dụm cuộc thân để mua thật nhiều quần áo ấm và lương thực, chúng tôi muốn trốn lên Thiên Mẫu Sơn, vùng núi tuyết trắng lạnh lẽo. Ở nơi đó sẽ chẳng ai truy tìm chúng tôi nữa, và chúng tôi sẽ có hạnh phúc mãi mãi về sau.

^ _ ^

Quý Dương không biết biến mất ở nơi đâu năm sáu ngày cũng không thấy mặt. Trước khi ra đi, tôi cũng chỉ muốn chào từ biệt người bạn nhỏ này. Ở Phiến Thành, chỉ có mình cậu ta khiến tôi quyến luyến. Trên đời, hiếm có ai tạo cho tôi được cảm giác thân thuộc và ầm ập như cậu ta.

Rất may, chỉ còn một ngày thì Quý Dương trở lại. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Quý Dương im lặng không cười nói gì. Gương mặt đăm chiêu như già đi cả chục tuổi.

-Cái cậu này, đi đâu suốt cả thời gian qua mà không thấy ghé. – Tôi vui vẻ kéo Quý Dương vào phòng. Nhìn cậu ta tái mét, chắc cần được sưởi ấm.

-Hoa Tuyết. – Quý Dương đột nhiên nắm lấy tay tôi. – Tôi sẽ chuộc thân cho chị nhé. Hãy cùng tôi trở về nhà, tôi muốn cưới chị làm vợ.Thái độ nghiêm túc đó làm tôi thấy sợ. Tuy Quý Dương đã nhiều lần nói yêu tôi, nhưng tôi chỉ xem như đó là lời đùa cợt thôi. Lần này, thái độ nghiêm túc đó cho tôi biết cậu ta nói là thật lòng.

-Không. – Tôi từ chối thẳng thừng, rụt tay lại.

-Bỏ người đó đi. Chị và hắn không được ở bên nhau. Nghe lời tôi, trở thành vợ tôi nhé.

-Không.

-Tôi yêu chị. – Quý Dương đau đớn nhìn tôi, như thể cậu ta vừa móc trái tim mình ra mà đem cho tôi xem vậy.

-Tôi xin lỗi. Nhưng không được. – Giọng tôi bắt đầu run run.

-Hoa Tuyết, chị và tên Lục Bảo đó không có kết quả đâu.

-Không. - Tôi hét lên giận dữ.Tại sao? Tại sao ai cũng muốn chia cắt chúng tôi, ai cũng cho rằng chúng tôi không được ở bên nhau. Tôi không muốn, tôi không muốn. Dù có là ý trời tôi cũng phản đối. Chúng tôi nhất quyết ở bên cạnh nhau.

-Hai người là anh em. – Quý Dương cũng hét lên.

-Cậu nói sao? - Tôi bật cười. - Đây là lần đầu tiên tôi nghe được lý do này đó. Rất mới lạ và có tính sáng tạo.

-Tôi không giận đâu. – Giọng Quý Dương đột nhiên trở nên trầm trọng. - Mấy ngày qua tôi đã liên lạc với chị em của chị ở Tiêu Thương. Chị Hồ Diệp thời gian qua rất lo lắng cho chị. Khi nghe nói tôi quen biết chị, ngay lập tức Hồ Diệp đã van nài tôi phải tách chị và anh ta ra. Bạn trai của chị Hồ Diệp, anh cảnh sát gì đó đã điều tra ra nguyên nhân vì sao băng Xích Long truy tìm mẹ chị. Mẹ chị tên là Lung Linh đúng không? Bà ấy ngày xưa là tình nhân của Triệu gia. Cùng lúc mang thai với vợ của Triệu Gia. Chị nói đi, hai người có phải cùng tuổi với nhau?Tôi nghe mà lòng bùng hết lỗ tai. Tôi không tin. Là Quý Dương chỉ muốn chiếm đoạt tôi nên mới bày ra chuyện này thôi phải không? Tôi chạy ra ngoài, không kiêng kỵ gì mà quay ngay số điện thoại về Hoa Mãn Lâu. Đầu dây bên kia vừa có người nhắc máy, tôi đã gào lên.

-Cho gặp chị Hồ Diệp.Chỉ một lúc sau giọng chị Hồ Diệp vang lên trong máy.

-Ai đó?

-Chị Hồ Diệp. – Tôi hoảng sợ gọi.

-Bách Hợp, có phải em đó không? Trời ơi, chị lo lắng quá. Thời gian qua em không một lần liên lạc về đây ...

-Chị ơi, có ai là Quý Dương liên lạc với chị không? – Tôi nóng nảy cắt ngang.

-Đúng vậy, em đã gặp cậu ấy rồi sao. Anh Hồ Nhật đã điều tra ra. Chị đã muốn nói với em ngay. Nhưng em không liên lạc về nên chị không biết làm sao. – Chị Hồ Diệp có vẻ rất bối rối, ở đầu dây bên kia bắt đầu nói năng lung tung lộn xộn.

-Em chỉ muốn muốn biết, có phải thật không? Cái chuyện nực cười về anh em gì đó. Lúc này tôi cơ hồ như muốn điên lên. Đầu dây bên kia đột nhiên nín bật. Có tiếng hít thở thật sâu, sau đó chị Hồ Diệp mới nói chậm ra từng chữ.

-Hai người sinh ra cùng tuổi, lại mang cùng họ. Bởi vì mẹ em mang thai cùng lúc với Triệu phu nhân. Chỉ trừ phi mẹ em không phải tên Lung Linh, hoặc Triệu Lục Bảo không phải là con Triệu gia. Nếu không, hai người chính là anh em. Điện thoại trong tay tôi rơi cộp xuống đất. Tôi như bị sét đánh trúng giữa trời quang. Tất cả mọi cảm giác đều ngưng trệ. Không thể nghe, không thể thấy gì xung quanh nữa. Trong đầu tôi chỉ còn mỗi một chuyện, “Tôi và Lục Bảo thật sự là anh em.”

Thật là thói đời vô thường. Danh sách lý do hai chúng tôi không thể ở bên nhau lại dài ra thêm một chút. Ngoài đau khổ trong quá khứ, hận thù từ đời trước, thân phận chênh lệch, công việc không trong sạch của tôi ... còn có lý do chúng tôi là anh em. Ông trời ơi ông trời, ông thật khéo sắp xếp lắm. Ngay lúc tôi đã quyết tâm bỏ lại hết sau lưng thì ông lại đưa cho tôi cái lý do khốn nạn này.

Tôi bật cười chua chát, nước mắt cứ tuôn trào ra mặn đắng.

-Là ý trời, tất cả đều là ý trời! - Tôi gào lên nức nở.

40. Chương 40: Nơi Được Ở Bên Nhau

Tôi đã kiệt sức ngất xỉu không biết bao lâu. Khi tỉnh lại thì nước mắt lại tiếp tục chảy ra. Còn điều gì đau đớn hơn việc phát hiện ra bản thân đã yêu chính anh trai của mình. Quý Dương vẫn ở bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi vô cùng ân cần và dịu dàng.

-Bây giờ là lúc nào rồi? – Tôi hỏi bằng cái giọng khản đặc sau khi khóc.

-Chiều tối rồi. – Cậu ta trả lời.

-Anh ấy đang đợi tôi ở nhà. Quý Dương chồm tới ôm thật chặt tôi vào lòng.

-Đừng đi! Tôi chỉ còn biết tựa vào vai Quý Dương tiếp tục khóc.

Chờ đợi suốt cả đêm, cuối cùng cũng chờ đến lúc trời sáng. Lục Bảo quả nhiên chạy tới tìm người. Ngay lập tức anh bị đám hộ vệ của quán ngăn cản lại. Chính vì vậy đã xảy ra xô xát ở bên ngoài. Nghe tiếng huyên náo trước cửa, lòng tôi lại thêm đau đớn. Anh cứ liên tục gào thét tên tôi, rồi sau đó tắt liệm bởi đòn roi.

-Để tôi ra ngoài. Quý Dương quẹt đi dòng nước mắt đã đầm đìa trên mặt tôi. Cậu ta đứng dậy và đi ra ngoài. Không cần nghĩ, cũng biết cậu ta sẽ nói ra những lời tàn nhẫn gì. Rằng anh quá nghèo nên đừng mơ tưởng gì đến tôi nữa. Rằng tôi đã chịu để cho cậu chủ tiệm gạo chuộc thân và sẽ trở thành người của cậu ta.

Tôi cứ nghĩ rằng nước mắt mình sẽ cứ chảy mãi. Nhưng rồi cũng có lúc nó cạn khô và tôi không thể khóc được nữa. Tôi không biết Quý Dương đã dùng cách gì để ép cha mẹ mình, nhưng cũng đến ngày tôi được rước về nhà họ Trương. Quý Dương sắp xếp cho tôi ở một căn phòng trong biệt viện, không phải gặp gỡ bất kỳ người nào.

Tôi vô cùng cảm tạ Quý Dương vì đã hết lòng giúp đỡ trong khi tôi đang suy sụp. Căn biệt viện này chính là nơi tôi cần nhất để trốn tránh thực tại trong lúc này. Bây giờ tôi đã hiểu lý do vì sao trước đây Lục Bảo cứ mãi ở trong phòng. Chính bởi vì thế gian này đầy rẫy khổ đau nên anh không muốn đối mặt với chúng. Thà làm ốc sên, làm rùa rụt đầu cũng không muốn làm người.

Lòng đã chết, tình tình cũng nguội lạnh. Quý Dương có lui tới vài lần nhưng tôi ngày càng xa cách cậu ta. Không muốn nói chuyện, không muốn gặp người. Cứ mãi như một thể xác không linh hồn vật vờ sống tạm.

“Này đoạn chung tình biết mấy nhau,

Tiến đưa ba bước cũng nên câu.

Trên tay khép mở tanh chiều nhận,

Trước mặt đi về gặp bóng câu.

Nước mắt trên hoa là lỗi cũ.

Mùi hương trong nệm cả đêm thâu.

Vắng nhau mới biết tình nhau lắm,

Này đoạn chung tình biết mấy nhau.”

(‘Hoạ Sơn phủ chi tác’ – Hồ Xuân Hương)

Thỉnh thoảng trong căn biệt viện lại cất lên tiếng hát thê lương. Nếu có người không biết, còn tưởng nhà họ Trương có ma nữ ám. Ngày dần qua ngày, tháng qua tháng; nỗi nhớ không vơi đi mà chỉ càng chất chồng thêm.

“... Nhân đạo Tương giang thâm,

Vị để tương tư bạn.

Giang thâm chung hữu để,

Tương tư vô biên ngại.

Ngã tại Tương giang đầu,

Quân tại Tương giang vĩ.

Tương tư bất tương kiến,

Đồng ảm Tương giang thủy.

Mộng hồn phi bất đáo,

Sở khiếm duy nhất tử.

Nhập ngã tương tư môn,

Tri ngã tương tư khổ.

Trường tương tư hề, trường tương tư,

Trường tương tư hề, vô tận cực.

Tảo tri như thử quả nhân tâm,

Hồi bất đương sơ mặc tương thức.”

(Trích ‘Trường tương tư’ – Lý Ý Nương)“...Người bảo sông Tương sâu

Sâu chưa bằng nỗi nhớ

Sông sâu còn có đáy

Tương tư không có bờ.

Đầu sông Tương em đợi
Cuối sông Tương chàng mong
Nhớ nhau mà chẳng gặp
Cùng uống nước chung dòng.
Hồn mộng bay chẳng đến
Chỉ muốn chết cho xong
Trong cảnh tương tư ấy
Em tan nát cả lòng.
Nhớ nhau hoài, nhớ nhau luôn
Nhớ nhau chẳng dứt, càng thương nhớ nhiều
Vĩ mà biết khổ vì yêu
Thì ngày xưa ấy chẳng liệu quen nhau!”

Tôi sợ hãi nghe tiếng vĩ cầm da diết. Có phải tôi bắt đầu bị điên rồi không? Giống như Lục Bảo, nghe được ảo thính. Mỗi tôi bắt đầu mấp máy hát theo giai điệu đó. Thính thoảng ghen ngào hát chẳng nên lời. Đôi môi run rẩy, mặt đầm đìa lệ.

Tiếng đàn lại lặp thêm một lần nữa, từng nốt, từng nốt như cắt vào da thịt, đau thấu tâm can.

“Nhân đạo hải thủy thâm,

Bất dễ tương tư bán.

Hải thủy thượng hữu nhai,

Tương tư diếu vô bạn.

Huê cầm thượng cao lâu,

Lâu hư nguyệt hoa mãn.

Đàn trước tương tư khúc,

Huyền trường nhất thì đoạn.”

(Tương tư oán – Lý Quý Lan)

Người cho rằng nước biển sâu

Không bằng một nửa nỗi sầu tương tư

Biển xanh kia vẫn có bờ

Tương tư này chẳng bến bờ, mệnh mông

Lên lầu ôm chiếc đàn cầm

Hoa trắng đầy ấp lầu không, vắng người

Nhớ ai gảy khúc Tương tư

Dây đàn đứt lúc lòng người nát tan

Tôi không thể chịu đựng được nữa. Nếu ngày nào cũng chịu giày vò đau đớn thế này, tôi thà không sống nữa. Tôi bật mở cửa phòng, chạy ra ngoài khoảng sân đầy tuyết trắng. Gió thổi vù vù mang theo hơi giá rét. Tiếng vĩ cầm càng lúc càng rõ hơn, văng vẳng từ bên ngoài vách tường, lặp đi lặp lại giai điệu tha thiết đó. Tôi phải đến gặp anh, Lục Bảo đã dùng tiếng đàn đó gọi tôi đúng một ngày rồi. Cứ lặp đi lặp lại, bức tôi muốn phát điên lên.

Đang độ cuối đông, thời tiết vô cùng khắc nghiệt. Tất cả mọi người đều chui rúc trong những căn phòng có bếp lò sưởi ấm. Không ai ngăn cản khi tôi chạy ra ngoài. Lăn theo tiếng nhạc đó, tôi đã tìm thấy anh đang đứng ở con hẻm sau. Cả người bị bao phủ bởi tuyết trắng, những ngón tay nhấn phím đàn đã toác ra, bật máu. Tôi chạy đến giành cây đang ra khỏi tay anh. Lục Bảo nhìn tôi đau đớn.

-Đừng rời xa anh nữa! Chúng tôi ôm chầm lấy nhau, siết chặt đối phương như muốn tan hoà cùng nhau. Không có anh, tôi sẽ chết; không có tôi, anh cũng không sống nổi. Đời này kiếp này, không thể chia lìa. Những giọt nước mắt nóng hổi lặng lẽ rơi xuống. Tất cả những đau khổ vừa qua chỉ là cơn ác mộng, chỉ có phút giây này mới thật sự tồn tại mà thôi.

-Đi cùng anh! – Lục Bảo nắm lấy tay tôi.

-Đến nơi không có ai làm phiền. – Tôi giữ chặt bàn tay ấy. Hai chúng tôi cùng bỏ chạy. Lục Bảo không có mang theo hành lý, tôi còn chưa kịp mang giày. Nhưng tất cả đều không còn ý nghĩa gì cả. Không cần gì trên đời, chỉ cần có anh thôi. Với trái tim yêu hạnh phúc, chúng tôi vượt qua con đường ngập lội đầy tuyết. Vượt qua khổ đau, vượt qua giá rét, đi tìm nơi chốn được ở bên nhau.

Từ trên núi cao nhìn xuống, tôi đã nhìn thấy nhà họ Trương sáng đèn. Cả đồng người cầm đuốc chạy theo dấu chân của hai chúng tôi. Khi họ đuổi đến, chúng tôi sẽ không còn được ở bên nhau nữa. Tôi kéo Lục Bảo về phía mỏm đá, nhìn xuống dưới thành phố và đoàn người cầm đuốc kia.

-Em không thể ở thế giới này được nữa. Anh sẽ đi cùng em chứ? – Tôi nhìn vào gương mặt đã trách bệch vì gió tuyết kia.

-Ừ! – Anh gạt đầu trả lời. Đôi môi căng ra thành một nụ cười rạng rỡ. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau. Trao nhau nụ hôn cuối cùng. Bàn tay tôi và bàn tay Lục Bảo không biết từ lúc nào đã cứng đờ, không thể tách ra được nữa. Nước mắt tôi lại tuôn ra, nhưng lần này là vui vui sướng.

-Em yêu anh!

-Anh cũng yêu em. Chúng tôi nhìn xuống mỏm đá dựng đứng cao sừng sững. Khoảng không bên dưới đen ngòm không thấy đáy. Tim tôi đập nhanh thành thịch. “Đáng sợ quá!” Tôi nhìn về phía Lục Bảo một lần nữa, phát hiện anh cũng đang nhìn tôi. “... nhưng cũng thật hạnh phúc!” Chúng tôi cùng tung người ra khỏi mỏm đá. Mọc cánh và bay đến thế giới vô cùng bình yên trước mắt.

^ _ ^

Tôi lại nhìn thấy tuyết. Tuyết trắng rơi xuống càng lúc càng nhiều, chạm xuống đất liền hoá thành màu đỏ. Cả một vườn hoa đỏ thắm nở rộ xung quanh chúng tôi. Tuyết đang đắp lên người tôi một lớp chăn êm ái. Không còn buồn khổ, không còn đau đớn. Đôi khi cái chết chính là điều hạnh phúc nhất. Tôi nắm chặt tay anh, sung sướng biết rằng từ nay sẽ không còn thứ gì chia lìa được chúng tôi nữa. Tuyết cứ rơi mãi, che lấp hết muôn ngàn đau thương

41. Chương 41: Ngoại Truyện

Tôi đã đến một thế giới tràn ngập màu trắng. Đây là thế giới của tuyết sao? Không thấy lạnh, không thấy đau, không cảm giác được gì hết. Đây là cõi hư vô ư? Tôi chớp chớp mắt, cố nhìn thử xung quanh lần nữa. Một căn phòng màu trắng. Bàn tay tôi trống không, chẳng có gì trong đó cả. Lục Bảo đâu rồi, tại sao anh không có ở bên cạnh tôi? Kể cả sau khi chết, chúng tôi cũng không được ở gần nhau sao?

Có ai đó xuất hiện trước mắt tôi. Ánh sáng cứ chớp qua chớp lại, mắt tôi lảo liên nhìn theo ánh sáng chớp tắt đó.

-Cô Lục Bình, xin hãy nhìn vào tôi này? – Giọng nói trầm ấm khiến tôi chú ý.

-Tôi đang ở đâu đây? – Tôi chớp chớp mắt. Thấy khó khăn như thể toàn bộ cơ thể đã đóng băng thành đá hết rồi.

-Cô đang ở bệnh viện. Cô bị ngã trên núi, đã hôn mê ba năm rồi. Vừa rồi, chúng tôi đã liên lạc với người nhà của cô. Họ sẽ tới ngay. – Người bác sĩ vui vẻ thông báo. Thối đời nó chán thế đấy! Nếu ông trời đã

muốn trêu đùa bạn, thì dù bạn muốn chết cũng không thể chết. Tôi chưa chết cười, cũng chẳng còn hơi sức để mà khóc được nữa.

Tiếp theo đó là cuộc gặp gỡ người nhà đầy lộn xộn. Chị Hồ Diệp xuất hiện cùng ông xã và một đứa bé con. Chà, cũng đã ba năm rồi đấy, đủ để chị cùng tay cảnh sát kia xây dựng một gia đình hạnh phúc. Trong khi tôi hôn mê thì đã được đưa về Tiêu Thương để điều trị. Bởi vì bệnh viện ở đây tốt hơn và cũng dễ tiện cho người nhà chăm sóc.

Thì ra hôm đó chúng tôi nhảy xuống vách đá không cao lắm, bên dưới lại có lớp tuyết xốp nên đã giữ lại được cái mạng. Quý Dương chỉ việc đi tới và nhặt chúng tôi về. Đi vào bệnh viện thì mọi việc đều đã vỡ lẽ. Lục Bảo bị nhận mặt, nên sau khi điều trị trong bệnh viện liền đi tù chung thân rồi.

Nơi giam giữ anh là một nhà tù khắc nghiệt và nghiêm ngặt nhất cả nước. Nơi đó tận trên lưng chừng núi Thiên Mẫu sơn, quanh năm băng tuyết, xung quanh một trăm dặm không ai có thể sống sót được. Đi khỏi Ngạo Phong Trại chẳng khác nào hành vi tự sát. Từ lúc nhà tù được thành lập đến nay đã một trăm năm, cũng chưa từng có người nào trốn được ra ngoài, chuyên chỉ dùng để giam giữ tội phạm đặc biệt.

Bản thân tôi thì không có chuyện gì hết. Chỉ là chấn thương cột sống nên sau này không thể đi lại được thôi. Trải qua lần chết đi sống lại, tôi thật sự đã buông bỏ tất cả, không cầu không oán. Dù sao trước mắt cũng chỉ là sống tạm qua ngày, chờ đến lúc nhắm mắt xuôi tay.

Chị Hồ Diệp kể xong một loạt chuyện, tôi cũng không hỏi thêm gì. Chỉ cười cười ngu ngơ với đứa cháu nhỏ. Sau đó chị Hồ Diệp thấy lo lắng quá, nên mời thêm một số bác sĩ đến khám cho tôi. Kết cục là mỗi ngày phải uống thêm một mớ thuốc giống y hệt Lục Bảo trước kia. Mấy người này kỳ ghê, lúc người ta đã chịu chấp nhận sự thật thì nhất định không tin. Còn bảo tôi điên, chính các người mới điên đó, cả nhà các người đều điên.

Sau một thời gian dài, bởi vì tôi có hạnh kiểm tốt, nên cuối cùng cũng được về nhà. Ở Hoa Mãn Lâu toàn là chị em tình thâm. Ai cũng tự nhận mình mạng khổ nên quan tâm chiếu cố lẫn nhau rất nhiều. Tôi tuy không thích nói chuyện với ai, nhưng được cái lại hay cười cười, mỗi lần nghe nhạc thì lại hát không sai một nhịp. Ma ma hài lòng cho tôi làm nhạc nhi.

Không nhảy múa được vẫn có thể phụ giúp kiếm thêm tiền cho quán. Chẳng mấy chốc Hoa Mãn Lâu lại nổi tiếng, vì có một kỹ nữ là ‘Tiểu diện bất phi vũ’. Nghe mọi người nói nàng rất giống một con búp bê luôn cười ngây ngô, tuy không thể nhảy múa nhưng lại hát rất hay. Vì có gương mặt dễ nhìn nên chẳng mấy chốc ‘Tiểu diện bất phi vũ’ cũng có vài khách ruột, mỗi lần rảnh rỗi lại đến nghe nàng hát ca.

“Mượn ai tới đây gửi cho cùng.

Chữ tình chốc đã ba năm vẹn,

Giấc mộng rồi ra nửa khắc không.

Xe ngựa trộm mừng duyên tấp nập,

Phấn son càng tủi phận long đong.

Biết còn mấy chút sương siu mấy

Lầu nguyệt năm canh chiếc bóng chong.” (“Cảm cữ kiêm trình cần Chánh học sĩ Nguyễn Hầu” – Hồ Xuân Hương)

Thời gian lại trôi qua không biết bao nhiêu lâu, trở thành con diên ca hát suốt ngày không mệt mỏi, cho đến một hôm có vị khách quý đến thăm. Không biết ngọn gió nào lại mang bang chủ Xích Long vĩ đại đến tận xó xỉnh này. Ngày hôm đó cả quán Hoa Mãn Lâu đều bị phong tỏa. Người đàn ông to cao, oai nghiêm bước xuống từ chiếc xe hơi đen sang trọng. Đội cận vệ giàn hàng hô hào tung hô Long ca, khung cảnh hào hùng đó trông thật phần quen thuộc. Hắc đạo quả nhiên là hắc đạo, đi đâu cũng thích tỏ rõ oai phong như thế này.

Tôi vẫn là người ngu ngơ không biết gì. Chẳng biết chào hỏi, cũng không xu nịnh. Chẳng biết oán trách, cũng không giận hờn. Tôi là ‘Tiểu diện bất phi vũ’ chỉ biết hát theo điệu nhạc. Đại ca vừa ngồi xuống ghé, tiếng nhạc tấu lên thì tôi cũng cất tiếng hát.

Phi Long giơ tay ra lệnh cho dàn nhạc im lặng. Hết nhạc tôi cũng nín câm theo. Long ca móc ra một bao thuốc, vừa ngậm một đầu trên môi thì đã có đứa đàn em chạy tới châm lửa. Tôi vẫn cười ngu ngơ như thế. Bộ làm đại ca thì nhất định phải hút thuốc sao. Năm xưa Lục Bảo chín phần mười là do bắt chước người này mà hút thuốc.

Một hơi khói phả ra như con rồng phun lửa. Mấy năm trôi qua, nhìn Long ca xuống sắc rất nhiều. Nếp nhăn thêm hẳn trên trán, chân mày càng lúc càng nhều chặt không thể giãn ra. Làm bang chủ quả nhiên nặng nhọc, lúc nào cũng phải lo nghĩ, suy tính đến già ra như thế. Trong lúc tôi đang bận phân tích về nhan sắc của Long ca, thì đột nhiên nhận ra mình đang bị nhìn chằm chằm lại.

-Con là con gái của ta! – Long ca nói một câu nghe như sét đánh. Trời ơi, cho xin đi. Dù đang tâm thần, tôi cũng bị câu này hù chết. Mấy năm trước mới nhận một người anh đã ép tôi phát điên đến tự tử. Bây giờ lại nhận thêm người cha, thì tôi biết biểu hiện mức độ ngạc nhiên bằng hành động như thế nào đây. Lại cố tự tử thêm lần nữa sao?

-Năm đó ta chỉ mới mười bốn tuổi, là đứa trẻ được Triệu gia nhặt về nuôi. Lung Linh là một trong những người tình của ông ấy, cũng chỉ mới vừa mười tám. Ta quả thật là đã yêu đến mất lý trí rồi. Đến khi cô ấy phát hiện mình có thai thì lập tức bỏ trốn. Bởi vì nếu sinh con ra, thì sẽ phát hiện ngày tháng mang thai không đúng. Triệu gia là một người đa nghi, chắc chắn sẽ không tha cho cả hai mẹ con. Long ca lại rít thêm một hơi thuốc dài nữa rồi kể tiếp.

-Khi ta nghe tin Triệu gia đã tìm thấy cô ấy thì lập tức chạy đến. Lung Linh ngay khi nói cho ta biết những chuyện này thì đã tự tử. Cô ấy sợ mình không chịu nổi tra tấn sẽ khai ra ta. – Nhắc đến mẹ tôi, quả nhiên mắt ông ta có hơi đỏ hoe lên. – Ta đã đi tìm con suốt trong thời gian đó. Không ngờ con lại là Bách Hợp vẫn thường xuyên đi qua đi lại trước mặt mình. Con gái, ta không biết việc mình phản bội Triệu Lục Bảo lại làm con liên lụy đến mức này. Lục Bình, xin hãy tha thứ cho người cha vô năng này, không thể nào bảo vệ được cả hai mẹ con con. Và lần này lão đại Phi Long thật sự khốn. Ông nhào tới nắm lấy tay tôi, gục trán trên bàn tay đó. Những giọt nước mắt nóng hổi này là thật, sự ăn năn hối hận này là thật. Tôi không còn thể cười được thêm nữa. Tại sao câu chuyện của đời trước lại rắc rối phức tạp đến thế này? Tại sao lúc tôi quyết buông xuôi mọi thứ lại vẫn không buông được.

-Lục Bảo ... - Tôi lắp bắp, cố sắp xếp câu chữ thật rõ ràng. - ... hãy đem anh ấy về đây. Tôi sẽ tha thứ cho ông. Long Phi ngay lập tức nín khóc, hai mắt mở lớn nhìn tôi trừng trừng. Sau đó ông kích động, há miệng cười to.

-Được ... được ... ta nhất định sẽ làm được! Tôi biết sức mạnh một tay che trời của tiền bạc và quyền lực như thế nào. Tại sao năm đó mẹ tôi bị nhốt trong nhà giam cũng bị người ta vào hành hung được. Tại sao Xích Long khi cực thịnh cảnh sát cũng không dám mó vào vào ... Chẳng phải nói Ngạo Phong Trại là nhà tù bất khả xâm phạm sao. Điều đó có nghĩa là bên trong đó xảy ra chuyện gì cũng chẳng ai biết.

Tôi không quan tâm Long Phi đã hao tâm khổ trí, tiêu tốn tiền bạc như thế nào. Nhất định phải làm Ngạo Phong Trại thiếu đi một người mới được.

Mùa xuân năm đó, tôi hai mươi lăm tuổi. Không sống trong Hoa Mãn Lâu nữa mà ở ngôi biệt thự trên đồi. Có người cha nhà giàu chính là cơ hội để trở nên ngang ngược. Tôi có thể rúc vào phòng, không tiếp xúc với ai mà vẫn được cho ăn mỗi ngày. Dù sao bây giờ cũng đã dính với cái xe lăn này nên không còn ham thích đi đâu nữa. Ngày qua ngày chỉ cần ngồi bên cửa sổ nhìn gió thổi mây bay.

Cả cuộc đời tôi đã luôn phải chờ đợi. Chờ đủ khôn lớn để báo thù, chờ gom đủ tiền của Benjamin, chờ Lục Bảo tỉnh táo khỏi cơn mê, chờ mưu kế mình thành công, chờ Lục Bảo nhớ ra mình ... Chờ được nghe tiếng ...

-Tuyệt! – Giọng nói thân quen vang bên tai. Tôi xoay người lại, giang rộng tay chờ đón anh. Lục Bảo đi tới ẵm tôi lên, ôm chắc vào trong lòng ngực của mình.

-Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa! – Anh thì thầm.

-Mãi mãi ... – Tôi kết thúc câu nói. Cuối cùng, cũng chờ được ngày có thể ở bên nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-che-lap-muon-ngan-thuong-nho>